

Ižanga

Tai yra mano pirmosios kelionės, kuri įvyko įvairių pažįstamų dėka, istorijos tęsinys. Deja, dėl Šventosios Dievo Bažnyčios potvarkių pirmąją dalį turėjau išleisti anonimiškai, todėl išliko vos keli jos egzemplioriai.

Dėl to džiaugiuosi, kad dabar esu tremtyje ir niekas negali manęs surasti. Šiame pergamento pluošte yra keletas labiausiai mane formavusių prisiminimų iš laikų, kai pasaulis ir aš dar nebuvo matę dalykų, kurių dabar norėtume, kad niekada nebūtume matę.

Prologas

Vanduo tęsiasi iki pat horizonto. Tamsus plotis, leidžiantis kalnams baltų vainikų žaisti aplink laivo priekį. Jūreiviai vaikšto laivu, bet nežiūri į viršų. Žmonės yra akli tiesoms, kurių nenori atpažinti - vienas iš jų esu ir aš.

Nesu vienas iš jų, ir nesu tikras, ką jiems reiškia žodis „esu“ ir ar jie jį vartotų man apibūdinti. Man tai irgi nerūpi, nes esu medžioklėje. Būtent mirtina dvasia, kuri slypi žmonėse, kaip ir mintis apie laisvę, skatina du žmones, kuriuos iš tikrųjų noriu nešioti.

Priešais mane bangose dreifuoja didingas laivas su plūduriuojančiu laivu priekyje. Vėjas šiltas, ryto saulėje, kurią jie vadina vasara. Visada keliauju už baltų burių. Buriuotojai laive taip išdidžiai žvelgia aukštyn, kad atpažįsta tik paskubomis judančius debesis, o ne mane, o aš žiūriu į juos iš viršaus - ir kartu esu tarp jų.

Laive pasislėpusi mergaitė vis dar miega tarp šiurkščių laivo pilvo maišų, tik jos brolis pabudo. Jie nežino, kad aš juos seku. Jie taip pat nežino, kuo jie ypatingi, kodėl turiu priežastį juos sekti.

Žmonės man yra masė, visokie, nesukeldami manyje jausmų. Aš neturiu jausmų.

Bet pastaruoju metu jaučiu norą medžioti tą merginą, kuri pabėgo iš Septynių bokštų miesto - nuo savo pirmojo likimo - bet ne nuo manęs.

Aš esu plūduriuojančiame laive. Ir jei žmonės iš tikrųjų jaučia daugiau nei aš, dabar jie turėtų išsigąsti.

1 skyrius

Antonija atmerkė akis, bet tai nepakeitė ryškumo. Ji atsistojo ant kojų ir greitai susitrenkė galvą. Dejuodama ji atsistojo ant kojų, šį kartą atkreipdama dėmesį į virš jos esančias sijas. Šliauždama liuko link, ji išgirdo denyje dirbančius jūreivius. Atsargiai pabandė atidaryti liuką, bet jis buvo per sunkus.

Turiu rasti kitą išeitį, pagalvojo Antonija. Ji apčiuopė svogūninį sandėlį ir galiausiai rado kelią atgal prie laiptų. Ji pabandė dar kartą ir šį kartą pavyko. Ji atidarė liuką ir išlipo. Ji išlipo į veiklos šurmulį, ir kažkas įbruko jai į rankas skudurą ir kibirą. „Šluostyk!“ - pasigirdo griežtas kapitono padėjėjo Danieliaus įsakymas. Ji greitai nulenė galvą ir vėl ėmėsi šveisti, kaip namie.

Visą dieną Antonija stengėsi kuo mažiau kalbėti ir paprasčiausiai darė tai, kas jai buvo liepta ar liepiama daryti. Tačiau artėjant vakarui, kai buvo patiekiamas maistas, jai teko įsitraukti į pokalbį, kad neatkreiptų dėmesio, nes, žinoma, dauguma jūreivių vienas kitą pažinojo. Atsargiai, iš pradžių ji tiesiog klausėsi.

„Sako, kad šiuose vandenyse yra piratų!“ - pasakė Tomas, patyręs senas kapitono draugas.

„Visa tai - jūreivių pramanai!“ - šaukė šviesiaplaukis jaunuolis Valentinas: „Hanza išvijo visus piratus Baltijos jūroje ir aplink ją arba patraukė juos atsakomybėn!“

„O kaip, jaunuoli, su broliais Vitalijais? Heh?! Stukas vis dar nebaudžiamai daro piktadarybes čia ir Vakarų jūroje.“

„Na, ... jie juk tikrai nesiruošia užgrobti floros, ar ne?“

„Tiesiog tikėkimės geriausio, ar ne?“ - atsiduso senolis.

Šiek tiek sunerimusi ji bandė susisiekti su Džeikobu, kuris kalbėjosi su labai jaunu jūreiviu, kurį ji atpažino kaip Johanesą.

„Ar esate tuo tikras?“

„Visiškai“.

„Mes apieškojome visą triumfą. Be žiurkių, ten nieko nebuvo. Ar jums tikrai viskas gerai?“ „Taip, taip, viskas gerai“, - šiek tiek susierzinęs atsakė Johanesas ir nusisuko. Antonija pagalvojo apie liuką, kuris neatsidarė. Johanesui atsitraukus, ji priėjo prie brolio ir garsiai paklausė: „Kaufmanai?“ Jokūbas pakėlė akis. Iš pradžių jis atrodė nustebęs, bet greitai paslėpė tai po nedidele šypsena: „Emilis! Kas atsitiko?“ - kiek per garsiai sušuko, paskui sušnabždėjo: „Kas atsitiko, Antonija?“ „Norėjau su tavimi pasikalbėti apie pervažiavimą, - sušnibždėjo ji, - kiek laiko užtruks kelionė į Londoną?“

„Užtruks apie tris mėnesius, - atsakė Jakobas, šiek tiek susierzinęs: - Prašau labiau įsitraukti į įgulos veiklą, antraip Heinaras persigalvos ir išmes tave už borto! Ir pasistenkite nebūti toks pastebimas, kai ko nors iš manęs norite.“

Antonija jau prieš daugelį metų nustojo stebėtis brolio nuotaikų kaita, bet per pastaruosius trejus metus ji pagerėjo. Ji jau seniai jo tokio nebuvo mačiusi. Šiek tiek įsižeidusi ji nuėjo į komandos kajutę ir išsekusi krito į hamaką.

Kitą rytą, pirmam rytinės sargybos smūgiui, Antoniją pažadino vienas iš jūreivių, ji prisiminė, kad jis vadinosi Arnoldas. „Nagi, kelkis, balandėli!“ - švelniai tarė jis, švelniai purtydamas jos ranką. Sumurmėjusi ji atvėrė akis ir iškišo kojas iš hamako. Patenkintas šypsodamasis Arnoldas nusisuko ir užlipo ant denio. Antonija mieguistai nusekė paskui jį į ryškią ryto saulę, kuri privertė ją stipriai užsimerkti.

„Ar eini?“ - pasigirdo iš Arnoldo lūpų.

Kai akys prisitaikė prie ryškios šviesos, ji pamatė, kad beveik visi jūreiviai susirinko prie savotiško stalo, kurį sudarė medinė lenta, padėta ant statinės. Vieninteliai, kurie ten nestovėjo, buvo senasis Tomas ir kapitonas. Pastarasis sėdėjo prie vairo, o Tomas nerūpestingai tvarkė virves ir pakinktus. Ji smalsiai priėjo prie vyrų prie statinės.

„Ne, to negali būti!“ - pasigirdo iš Valentino.

„Malūnas“, - nusišypsojo jo kolega Fabianas, vairininkas. Pirmasis juos pastebėjo Smutje Paulas:

„Ei, ar ir tu nori pažaisti, Emili?“

Antonija pagalvojo, paskui berniukišku balsu pasakė: „Ne, ačiū, aš mieliau žiūrėsiu.“

„Suprantama“, - atsakė Paulius ir pasuko atgal prie stalo, kur buvo keičiamas žaidimas. Malūno lenta buvo pakeista kauliukų puodeliais. Prie Valentino ir Fabiano prisijungė Valteris ir Rudžigeris. Jie visi kratė kauliukų puodelius ir stipriai trenkė juos į vandens statinės dangtį. Jie vertinančiai pažvelgė vienas į kitą, praėjo kelios sekundės, jų rankos vis dar buvo ant puodelių, bet galiausiai visų akys nukrypo į Valentiną. Jis tik atsigręžė atgal, kol paklausė: „Kas tai?“.

„Pradėk!“ - vienbalsiai sušuko akivaizdžiai labiau patyrę žaidėjai.

„O, atsiprašau“, - pasigirdo iš jauniausio žaidėjo prie stalo: „Trys vienetai“.

„Penki vienetai“, - sumurmėjo Rudžigeris.

„Ooohhhh, du trejetukai!“ - pasakė Fabianas, už ką susilaukė pašaipaus Rüdigerio žvilgsnio.

Valteris švelniai nusišypsojo ir prisijungė: „Keturi trejetukai“. Į žaidimą.

Neapsikentęs netikėto didžiulio padidėjimo Valentiną pažvelgė po savo puodeliu.

„Hm. Penki tritaškiai...?“ - tarė jis.

„Reikia sakyti, kad aštuoni tritaškiai“, - įsiterpė juokdamasis Tomas.

„Bet aš turiu tik vieną!“ - pasigirdo atsakymas, kurį Rudžigeris pasitiko dar vienu nedraugišku žvilgsniu, peraugusiu į šypseną, kai tyliai pasakė: „Melagis“.

Trumpa tylos akimirka, kai visi pakėlė taures ir pažvelgė į savo kauliukus.

„Cha!“ - sušuko kitados blogai nusiteikęs Rudžigeris.

Valentinas buvo akivaizdžiai nusivylęs: „Man blogai sekasi kiekvienas žaidimas“. Jis pažvelgė į Tomą, kuris vėl šypsojosi prie virvių ir Heinaro įsakymu taisė kursą, ir piktai tarė: „Dėl visko kaltas tu!“

„Mano kaltė, jei nemoki laikyti burnos užčiauptos? Nemanau!“ - atsakė senis juokdamasis.

„Jis vis tiek niekada negali, - sumurmėjo Redigeris į savo žilstelėjusią barzdą. Antonijai pamažu ėmė nepatikti liesas, juodaplaukis jūreivis. Tuo tarpu prasidėjo dar vienas žaidimo raundas ir Paulius atsisukęs į Antoniją paklausė: „Ar nori sužinoti, kaip jis žaidžiamas?“

„Aš tai suprantu. Tai apgaulės žaidimas. Tu statai visais kauliukais, ne tik savo, - atsakė ji.

Paulius pritariamai linktelėjo galva ir tarė: „Tu gudrus vaikinai, Emili“, - ir vėl atkreipė dėmesį į žaidimą.

Vakare denyje buvo uždegta ugnis. Paulius ant šiurkščių medinių lentų užbarstė košės. Antonija alkanai susikrovė ją į skrandį. Johannesas be didesnio triukšmo atsisėdo tarp jos ir Jakobo, nors tarp jų beveik nebuvo vietos.

„Ar jūs neprieštaraujate, pone Kaufmanai?“ - šypsodamasis paklausė jis. Jakobas tik šyptelėjęs prislinko šiek tiek arčiau Hainar.

Antonija susimąsčiusi pažvelgė į įvairius veidus denyje. Ji svarstė, kas juos visus privertė atsisakyti įprasto gyvenimo ir tapti jūreiviais.

Arnoldas tarsi įsakmiai kreipėsi į bendruomenę.

„Mūsų laukia ilga ir laukinė kelionė, - tarė jis, - iš Emilio ir Johaneso jau žinome, kodėl jie čia atvyko, bet yra dar keletas kitų, kurie mums dar nepasakė - Valentinai, kodėl tu kabinėjiesi prie tokių kietakakčių, kaip mes?“

Kompanija šiek tiek nusijuokė, o jaunuolis, regis, šiek tiek giliau įsisuko į sriubą.

„Gyvenau Liubeke“, - tai viskas, ką jis pasakė. Daugiau nieko.

„O jūsų išvykimo priežastys?“ - paklausė Arnoldas.

Valentinas tik tylėdamas atsiduso. Jis išlaikė akių kontaktą, kol jūreivių akys vėl nuo jo nusisuko.

„Aš tiesiog norėjau išvažiuoti“, - pridūrė po kelių sekundžių.

„Suprantu, - tarė Rudžigeris, bet skambėjo taip, tarsi norėtų perduoti kitokią žinią.

„Rudžigeris? Kas tave čia atvedė?“ - paklausė Danielius.

Rudžigeris šiek tiek atsitiesė ir apsižvalgė. „Pabėgau, - pasakė jis paprastai, - bet tai mano antroji kelionė“.

„Mes tai jau žinome, - tarė Paulius, - bet į laivą įsėdei tik Liubeke, tad pasakyk mums dar kartą, iš kur esi?“

„Iš Hamburgo, - atsakė Rudžigeris šiek tiek sumurmėdamas, - mano tėvai buvo turtingi“.

„Tai kodėl pabėgai?“ - paklausė Antonija, - „Jie bent jau neturėjo jokios priežasties tave išleisti už vyro.“

Jūreiviai ėmė juoktis.

„Kodėl, ar jie norėjo tave kam nors perduoti? Ar tai buvo bent jau graži mergina?“ - šypsodamasis paklausė Fabianas. Antonija šiek tiek paraudonavo.

„Niekam, mano seseriai, - greitai pasakė ji, - greitai jos pasiilgau“.

„Nebūk per silpna, vaikelai, - atsakė Polas, - čia, ant vandens, išmoksi tikrai pasiilgti moterų. O dabar liaukis pasakoti istorijas ir išgerk, statinėje dar yra romo“.

Jūreiviai juokėsi ir gėrė, o juodas vanduo po tamsiu dangumi plakėsi į laivo šonus. Kai naktis apgaubė laivą lyg apsiaustu, vyrai pradėjo dainuoti:

„Hej, oho, žibintas užgeso
bet mes priešinamės jūrai ir vėjui
Stovime kartu prieš purslus
kol geriame!

Bėgame nuo bangų
ir šokame ant jūros
kol nesudužome ant uolų
traukite ant rasos
paskandink savo vargą
Apgaubtos makabriškų bangų

Hej, o, lempa užgeso
bet mes priešinamės jūrai ir vėjui
Stovime kartu prieš purslus
Kol geriame!

Siela nusileidžia
Laimė dingsta
Atsisveikinimas, brangūs draugai namuose
Atsisveikinimas, brangus laivai
Mums lemta
nuskęsti statinėje, vieni.“

Antonija girdėjo, kad kažką panašaus jūreiviai dainavo ir anksčiau, kai atplaukė į uostą. Po kelių pirmųjų kartų, kai daina buvo sugiedota audringai, Antonija, Johanesas ir Jakobas prisijungė. Tai nebuvo vienintelė daina, kurią mokėjo jūreiviai, ir, kai tarp debesų pasirodė pirmosios žvaigždės, Antonija žinojo daugiau dainų, nei kada nors gyvenime galėjo išmolti.

Kitos dienos ir savaitės buvo panašios į pirmąsias, kupinos lošimų, denio šveitimo, dainavimo ir nesibaigiančios jūros nuobodulio. Šioje istorijos dalyje verta paminėti tik vieną akimirką, likus dviem dienoms iki Nyborgo uostamiesčio. Antonija savanoriškai pasisiūlė padėti Pauliui ir Danieliui nedidelėje galerijoje. Kapitonas įsakė atidaryti vieną iš paskutinių statinių, kuriose buvo laikoma sūdyta džiovinta mėsa; tai buvo šventė, palyginti su įprastu maistu. Dabar prie mėsos buvo ruošiama vandeninga sriuba, kuri paprastai būdavo patiekama.

Kol kapitono padėjėjas kalbėjosi su kapitono padėjėju apie įgulą, Antonija supjaustė ropes ir įmetė jas į puodą. Jei Nyborge negausiu padoraus valgio, daugiau nebegalėsiu pakęsti, pagalvojo ji, nebegalėsiu pakęsti šios sriubos! Pagaliau baigusi ir pamačiusi, kad abi draugės beveik pamiršo supjaustyti sriubą, nes kalbėjosi, ji nepastebimai įsidėjo peilį į marškinius ir išskubėjo iš kambario: „Jie mane kviečia, tuoj grįšiu!“

Danielius net nepažvelgė į ją, kai šaukė paskui ją bėgant: „Bet paskubėk!“

Antonija nusuko akis ir pagalvojo apie savo ir Danieliaus lentą ropių, iš kurių tik viena buvo baigta. „O jis nori man kažką pasakyti apie skubėjimą“, - niūriai sumurmėjo ji, atėjusi į beveik juodą sandėliuką, kur sustojo ir išsitraukė peilį. Akimirką pažvelgė į jį, tada nusiėmė jūreivišką kepuraitę. Pirmą kartą per savaitę ji vėl pajuto, kaip plaukai žaidžia ant pečių. Ji liūdnai atsiduso, lėtai suėmusi plaukus, tarsi arklio uodegą.

Ji suabejojo, bet vis tiek padėjo peilį tiesiai po šaknimis ir susiaurino akis.

„Iki pasimatymo“, - sušnabždėjo ji ir nukirpo.

Kai vėl atmerkė akis, drebančioje rankoje laikė didžiąją dalį plaukų. Akimirką Antonija tik žiūrėjo į savo plaukus, paskui vėl susiėmė, paslėpė plaukus marškinuose ir nuskuodė atgal į galeriją pas dvi spėliones.

„Kur tu buvai?“ - piktai paklausė jos Danielius.

„Pirklys Jakobas norėjo su manimi pasikalbėti“, - iššaukiančiai atsakė ji.

Kapitono padėjėjas tik sumurmėjo: „Gerai, tada mesk šiukšles už borto“.

Antonija tikėjosi, kad jie nepastebėjo jos palengvėjimo, nes ji greitai padarė susierzinusį veidą ir griebė šiukšlių dėžę.

Jkišo plaukus į šiukšliadėžę ir nuskubėjo laiptais aukštyn, kur vos nenukrito ant nosies.

Atsidūrusi tuščiame denyje, ji pribėgo prie turėklų ir paskubomis viską išmetė už borto, įsitikinusi, kad visi jos plaukai atiduoti jūrai. Ji atsiduso ir pažvelgė į saulėlydį.

„Ką tu darai?“ Johannesas atsistojo šalia jos, atsirėmė į turėklą ir pažvelgė jai į akis.

„O, - sumurmėjo ji, - nieko ypatingo. Bet nusikirpau plaukus.“

Ji nusiėmė jūreivišką kepuraitę ir parodė geriausiam draugui rezultatą. Jis sutrikęs pažvelgė į ją, bet po akimirkos nusišypsojo.

„Taip turbūt geriau, - pasakė jis, - taip mažiau krenta į akis. Dabar Valentinas atrodo panašesnis į merginą nei tu! Vis dėlto kada nors turėtum labiau apkirpti jo kraštus“.

Jie abu nusijuokė patys iš savęs, bet paskui vėl tapo rimti. Jis pažvelgė į ją ir pasakė: „Vis dėlto atrodo gerai.“ Ir skaisčiai nusidažė raudonai.

Dabar ji atrodė sutrikusi: „Ačiū?“

Ji trumpam susiraukė ir tada pasakė: „Aš negrįšiu. Taigi neturėsiu nieko, kuo galėčiau jį prisiminti!“

Su šiais žodžiais ji išskleidė skrybėlę ir aukštu lanku metė ją į didžiulę Baltijos jūrą.

„Štai!“ - nusišypsojo ji Johannesui.

„Galėjai ją tiesiog atiduoti man“, - pasigirdo Jokūbo balsas už jų iš užpakalinės pilies dalies.

Laive laukinė, šalta kelionė. Balti purslai taškosi į turėklus, o gilus, tamsus vanduo skalauja laivo pilvo sieną. Purslai, kurie naktimis apgaubia jūreivius tarsi šlapios paklodės, galinčios užkloti juos mirties patalę. Laivas gali prarasti rankas ant klastingų bangų ir nugrimzti į gelmes. Tai pavojingas gyvenimas vandenyje. Tačiau nė vienas jūreivis nežino, koks pavojus jam iš tikrųjų gresia.

Aš esu teisingame kelyje. Pilkasis miestas guli šios kelionės pabaigoje, tik turiu leisti jiems mane nešti. Atrodo, kad jūra nėra alkana. Ji tik su pasimėgavimu šliurpia, nesigėdydama plūduriuojančio laivo. Bet aš negaliu pasiekti mergaitės ir jos brolio. Jie tolsta nuo manęs. Iš arti, ignoruodami mane, tarsi manęs nebūtų.

Laivo įgula žino tik apie vandenyje tykančius pavojus. Pavojinga kelionė, bet žmonės turi daugiau įgūdžių, nei supratau. Jie vairuoja laivą per bangas, vis tolyn ir tolyn tikslo link, nors žemė dingsta vėlyje ir orui stipriau papūtus, palikdama pėdsakus iki pat rudo miesto su septyniais bokštais. Gali būti, kad jie moka tai daryti geriau nei bet kas kitas. Aš tuo žaviuosi. Žaviuosi. Tai vienas iš žodžių, kuriais jie apibūdina jausmus. Bet tai ne aš. Aš galiu tik mąstyti, stebėti ir žudyti. Jei ir turiu jausmų, jie tėra veidrodis to, ką matau.

Tačiau žmones lengviau suprasti, kai keliauju kartu su jais. Anksčiau net nemaniau, kad man užtenka jų pačių, kad juos suprasčiau. Jie visada būna vienoje vietoje, o aš visada esu toli ir kartu arti, iš daugelio vietų, beveik visur. Jie stengiasi keliauti, pabėgti nuo daugybės dalykų. Bet man atrodo, kad žmonės negali pabėgti.

Mergaitė yra taip arti. Kartais ji mane paliečia, tarsi jai tai nebūtų nieko sunkaus, bet aš jos neliečiu. Ji žiūri man į akis ir kalbasi su manimi nejausdama mano buvimo. Nežinojimas yra dar vienas dalykas, kurį žmonės labai gerai moka. Noriu, kad ji mane pajustų, kad mane atrastų. Aš girdžiu, ką jie kalba, bet niekas su MANE nekalba, niekas į MANE nežiūri. Nes aš esu nematomas. O JIS YRA. Aš taip pat būsiu jiems.

Aš stebiu juos diena po dienos. Žmonės gali plaukti laivu per erdvę, kuri švelni kaip oras. Jie plukdo laivą per rūką, per vėją, visi kartu, nors nėra viena būtybė. Aš esu daugybėje kūnų, esu nesuvaržytas ir galingas. Ir vis dėlto jie manęs nemato. Jie mato net saulę, kai ji pasislėpusi už debesų. Turi būti būdas, kad ir jie galėtų mane atrasti. Kad ši mergina mane pastebėtų ir kalbėdama nors kartą pažvelgtų į mane, kad pagaliau galėčiau pasiekti savo tikslą. Pilkąjį miestą. Šios kelionės tikslą. Iki tol ji bent jau galės mane pajusti.

Vieną dieną žmonės nustos žiūrėti į dangų ir pradės žiūrėti į tai, kas šliaužioja aplink juos.

2 skyrius

Antonija pažvelgė į netoliese esančią žemę, į švelniai nuožulnią pakrantę ir už jos esančią lygumą. Ji iš visų jėgų traukė drėgną, šiurkščią rasą, trūkčiodama po truputį leido jai atsitraukti per rankas. Už jos nugaros Danielius šaukė kažkokius įsakymus kitoje pusėje esantiems jūreiviams.

Rudžigeris ir Arnoldas traukė tą pačią virvę kaip ir Antonija. Tomas valdė paklotus, didelį virvinį keltuą, kuriuo krantinės buvo keliamos į vietą. Kiti ruošėsi priišti nuleistą burę, kol priekis kryo į šiaurę, o plūduras tęsė savo kursą. Du jūreiviai vis dar stovėjo ant krantinių.

„Ahoy, Nyborge!“ - šūktelėjo Johannesas į įlanką, kur jie buvo papildę atsargas. Antonija krūptelėjo ir atsiremdama į turėklus, vos tik paleido virvę. Laivas girgždėjo ir siūbavo, nes jį užgriuvo stiprus jūros vėjas, kuris laukė atviroje jūroje. Kelionė tęsėsi.

„Ahoy!“ - nuvargusi ištare ji, bet po kurio laiko vėl išsitiesė.

<...> „Taigi, jau pasiduodi, Landsalat?“ - paklausė prie jų priėjęs Tomas, - „Atrodo, kad vis dėlto pavyks pasiekti Londoną, nors iš pradžių abejoju.“

Antonija tik nusišypsojo ir nuleido nosį prieš vėją. Ji jau buvo pripratusi prie šiurkštaus jūreivių šnekėjimo. Nuo kelionės pradžios jos jėgų padaugėjo, bet ji vis dar buvo labiausiai išvargusi iš visų. Ji stengėsi mėgdžioti jų balso toną, lygiai taip pat, kaip buvo įpratusi būti Emiliu. Geriau nei Johannesas ir Jakobas. Abu jaunuoliai mikčiojo beveik kiekvieną kartą, kai bandė kalbėti su jauniausia įgulos nare.

Vienintelis, kuris vis dar atrodė nesutrikęs dėl šiurkščių jūreivių, buvo Valentinas. Jis dažniausiai būdavo su vairininku Fabijanu, su kuriuo dabar buvo geri draugai, o kalbėdamas su likusiais įgulos nariais atrodė gana drovus.

„Vėjas sustiprėjo, - niekam konkrečiai nesakė Tomas, - bet iki Skagerako dar liko kelios savaitės“.

„Kas apskritai yra Skagerrakas?“ - smalsiai paklausė Johannesas.

Tomas sumurmėjo. „Tai atšiauri vietovė. Vanduo aplink Skageno kyšulį visada neramus, o bangos aukštos kaip kalnai, todėl nė vienas buriuotojas nemėgsta per jį plaukti. Bet vis tiek tenka plaukti. Nesuskaičiuojamą daugybę kartų. O jūros gyviai, jei tik galės, nusitemps tave į ledines gelmes. Tik palauk, pamatysi“.

„Nustok juos gąsdinti. Jie patys pamatys“, - sušuko Polas, pritūpęs šalia jų, kad išjudintų virves.

Tomas tik sumurmėjo.

Antonija įdėmiai klausėsi senojo jūreivio, bet vis dar klausiamai žvelgė į Arnoldą, kuris stovėjo už Tomo. Jį paprastai būdavo daug lengviau suprasti. Kai Tomas pasakodavo savo nepakartojamas istorijas, niekas negalėdavo atskirti tiesos nuo jūreivio paistalų, bet Arnoldas labiau suprasdavo jos menkas žinias apie jūrą.

„Aplink Skageno kyšulį, šiauriausią sausumos tašką, - aiškino rudaplaukis jūreivis su ilga pinta uodega, - susitinka jūros: Vakarų jūra, kuri yra kitoje pusėje, ir Baltijos jūra, kuria dabar keliaujame ir kurioje yra Liubekas, jūsų septynių bokštų miestas. Ten audra. Jį pasieksime gana greitai, todėl geriau pasiruoškite, kad jus užklups audros. Kai tik ten nuvyksime, jums bus smagu“.

„Jūs, tinginiai! Grįžkite prie virvių, - riktelėjo Danielius, - mes jungsimės! O gal norite, kad sudužtume ant uolų?“

Jūreiviai krūptelėjo ir puolė dirbti prie kito manevro. Valentinas, kuris, matyt, klausėsi, priėjo prie Arnoldo.

„Kas yra Skageno kyšulys?“ - smalsiai paklausė jis. Arnoldas tik draugiškai papurtė galvą.

Manevrui reikėjo skubėti.

„Tikrai nieko blogiau už tavo nuolatinį kalbėjimą“, - sumurmėjo Riudigeris prieš bėgdamas atgal į savo postą laivagalyje.

„Vieta, kuri tau tikrai nepatinka, - atsakė Tomas, - o dabar eik, tavo vieta ten!“

Tomas parodė į vieną iš virvių, vedančių nuo turėklų prie stiebo. Atrodė, kad Valentinas norėjo

protestuoti, bet persigalvojo ir įsitempęs ėmėsi darbo.

Buvo vidurdienis, prieš pat pirmąjį popietinės sargybos smūgį. Iš Nyborgo jie keliavo dvi dienas. Dangus buvo tamsus. Tomo perspėjimas išsipildė: Per pastarąsias dvi dienas oras vis blogėjo, o jūra tapo vis audringesnė. Plūduras pasiekė daug kartų minėtą orientyrą, kur vyresni jūreiviai nutilo ir ėmė pasakoti rimtus perspėjimus ir istorijas apie juodą, gilų vandenį ir siaučiančias audras. Iš jų žodžių buvo galima suprasti, kad audros atviroje jūroje prilygsta asmeniniam susidūrimui su mirtimi, baisėnei už juodąją mirtį, žemyne siaučiantį marą.

Antonija ėmė užsikrėsti visą įgulą apėmusia įtampa. Valentinas, Džonas ir net Džeikobas ėmė paklusti Tomui ir kitiems bei siurbti jų patarimus. Audros staiga nebeatrodė juokinga istorija.

Antonija užlipo į laivagalio ketvirtį pas Fabianą ir Valentiną. Fabianas buvo atsirėmęs į vairą ir gyvai kalbėjosi su jaunu jūreiviu, sėdinčiu šalia jo ant skriemulio.

„Ar kažkas yra?“ - paklausė Fabianas Antonijos, kai ji lipo laiptais, kovodama su sūriu vėju.

„Tiesiog noriu geriau matyti bangas“, - atsakė Antonija, rimtai įsmeigusi žvilgsnį į horizontą. Jei patyrę jūreiviai nerimavo, ji galėjo tik spėlioti, kas iš tiesų jos laukia Skageno kyšulyje. Ji bijojo, dabar tai suprato. Šių pavojų akivaizdoje santuoka, maras ir viskas, ką ji norėjo palikti Liubeke, nebeatrodė taip blogai. Tačiau kelio atgal nebuvo, o to norėti buvo kvaila.

„A- Emilis!“ - sušuko Johanesas iš apačios ir sugrąžino Antoniją į dabartį. Ji nulipo nuo laivagalio ir laikė ranką priešais veidą, kad išvengtų sūraus pурсlo, šniokščiančio jai į veidą. Vėjas smarkiai ir aštriai pūtė per denį, laivas siūbavo.

Valentinas nusekė paskui ją į laivagalį. Jis neramiai laikėsi įsikibęs į turėklus ir stengėsi nusimesti plaukus nuo veido. Jie siekė vos iki ausų ir buvo pakankamai trumpi, kad jis negalėtų jų užsikišti už ausų.

„Ar tai jau audra?“ - tyliai paklausė Valentinas, bet kiti jūreiviai neatsakė.

„Štai ir jūs“, - tarė Johanesas. Jis nusišypsojo, bet susirūpinęs apsižvalgė.

„Ar manai, kad tai jau pirmoji audra?“ - paklausė Antonija, žvilgtelėjusi į Valentiną, kuris kaip tik laikėsi įsikibęs į lentas ir sustingęs žiūrėjo į horizontą. Danielius pradėjo juoktis, bet nebaigė. Jis atrodė šiek tiek šiurkštus. Ji nedrįso jo dar kartą ko nors paklausti.

Kajutės durys atsidarė ir tuoj pat trinkelėjo į sieną. Arnoldas, kuris jau stovėjo laukdamas šalia durų ir ramiai klaidžiojo akimis pirmyn ir atgal tarp įgulos narių, sunkiai sustabdė ją, kad ji tuoj pat neatsisuktų, ir prispaudė prie sienos. Tomas, Hainaras ir Jakobas paskubomis išėjo iš kajutės į garsų vėjo gūšį, kol Arnoldas užtrenkė duris į rėmą ir vėl jas užrakino.

„Kelaujame toliau į šiaurę, kad patektume į tarpą tarp audros frontų, - garsiai pasakė Hainaras Danieliui, kad girdėtų likusi įgula. „Reikia pakelti bures. Tai bus sunkus oras, bičiuliai!“

Jis pasisuko į tris jaunuolius su užkietėjusia šypsena. „Pasiruoškite jūriniam krikštui!“

„Fabianai!“ Danielis sušuko per visą denį taip, kad būtų girdėti per ūžiantį vėją, „penki laipsniai į šiaurę!“

„Ar negalime plaukti kur nors kitur, tik per audrą?“ - nedrąsiai paklausė Valentinas. Akivaizdu, kad jis vis dar nelabai ką matė, išskyrus savo plaukus.

Tomas tik nusijuokė ir paplekšnojo jam per petį, beveik parversdamas Valentiną ant žemės.

„Landliberastas“, - tada jis rimtai tarė ir be kitų žodžių nuėjo prie kapsulių. Arnoldas nusišypsojo berniukui ir užlipo į jas.

„Jei vanduo taps laukinis, prisiriškite prie laivo, - padaršinamai, bet aiškiai pasakė jis, - nenorime, kad taptumėte žuvų maistu. Klausykite, ką sako Hainaras ir Danielius, tai gali išgelbėti jūsų gyvybes. O jei nutiktų blogiausia, jūs tikriausiai geriausiai iš mūsų visų mokate melstis. Ilga kelionė jau išstūmė iš mūsų šventumą. Tad nustokite drebėti!“

„Labai padaršinančiai, - išsprūdo Antonijai, o vėjas bandė dar labiau supainioti jos netvarkingai kirptus plaukus. Johanesas atrodė suglumęs ir tylėjo. Arnoldas tik linktelėjo galva, nusileido nuo forto prie brolio prie vairo ir persimetė su juo keliais trumpais sakiniiais.

„Valentinas turėtų nuskęsti, tada pagaliau bus šiek tiek ramiau ir niekas nebeuždavinės kvailų

klausimų, - šyptelėjo Rudžeris ir suklupo po akimirkos, kai į laivo pilvą atsimušė banga. Įgula buvo visiškai sausakimša. Antonija ir Johanesas akimirką laikėsi vienas kito, kol banga nuplaukė pro turėklų tarpus.

„Dabar nėra laiko tokiems komentarams!“ - aštriai tarė Jakobas, staiga pasirodęs forte. Jis atrodė keistai nepatenkintas. Pirmą kartą per kelias savaites Antonija suprato, kad Jakobas, kaip ir ji, vos prieš kelias savaites buvo vaikas, kuris nenorėjo tapti pirkliu, kaip ir ji nenorėjo ištekti. Ji prisiminė mažą šeimą su kylančiu namų ilgesiu. Ką Mija sakė, kad nenorėjo, jog jos du broliai ir seserys kur nors išvyktų, kaip jau mirę broliai ir seserys? Net tėvas kartkartėmis rodydavo aiškius meilės ženklus, tikriausiai nerimaudamas teiraudavosi, kur ji yra, o Ava, kuri ja rūpinosi kaip motina, neabejotinai jaudinosi labiausiai. Ji pagalvojo apie šiltą prieškambarį su slėptuve po grindimis, kur rado močiutės laiškus, dėl kurių ji išvyko į Londoną. Antonija staiga suprato, kad net šios kelios savaitės ją, Džeikobą ir Džoną pakeitė taip, kaip tai galėjo padaryti tik metai. Bet jie vis dar buvo vaikai.

Džeikobas priėjo prie jų ir pirmą kartą vėl atvirai jiems nusišypsojo, tarsi staiga būtų nusimetęs kaukę, kurią visą laiką dėvėjo, kad galėtų įtikinamai suvaidinti pirklio vaidmenį.

„Jūs su tuo sutinkate ne visai taip, kaip tikėjau“, - tyliai tarė jis Antonijai. „Tu nusipelnei plaukti kartu. Dabar tu tikrai esi kaip berniukas, Antonija. Net jei visada tokia buvai.“

„Mano vardas Emilis, - atsakė ji po kiek nustebusios pauzės, - ir tėvas manęs nekenčia.“

„Žinau, - sumurmėjo Jakobas, - namuose nebūtų ramiau. Bet šiaip ar taip, dabar nesvarbu, ar kas nors gailėtųsi mus išsiuntęs. Jei dabar nuskėsime, tai nuskėsime. O aš norėjau būti jūreiviu“.

„Gražu, - sarkastiškai tarė Antonija. Bet ji negalėjo susilaikyti, jai buvo malonu, kad Jakobas pagaliau vėl kalbasi su ja kaip su broliu. Tikriausiai jam buvo dar sunkiau ištisas savaites vaidinti vaidmenį, kuriuo jis nebuvo labai patenkintas. Johanesas buvo vienintelis, kuris šiame laive galėjo būti savimi.

„Džiaugiuosi, kad pavyko pabėgti nuo to žmogaus su žaliu paltu, - tyliai tarė Antonija.

„Manau, kad tėvai pasitiki, jog galiu savimi pasirūpinti, - susimąstęs tarė Johanesas, - buvau tik dar vienas gobšuoelis. Kur dabar važiuojame?“

„Į šiaurę, o paskui į audrą“, - be didelio entuziazmo atsakė Jokūbas. „Pakrantėje audra stipresnė, todėl turėsime likti atviroje jūroje. Nekenčiu būti suaugęs.“

Po trumpos tylos akimirkos Džeikobas vėl nuėjo, tarsi niekada nebūtų su jais kalbėjęs. Valentinas, kuris kurį laiką stovėjo šalia, bejėgiškai žvelgė paskui jį. Antonija tik papurtė galvą, norėdama atsikratyti minčių, ir suspaudė Johanesui ranką.

„Nebūk bailys, - tarė ji šypsodamasi, - tu žinai, kaip elgtis, kai tykojo pavojai, bent jau man pasakojai, kai šaudei iš lanko.“

„Patį!“ - pasipiktino jis, - „Ajajai, bjaurybė!“.

Johaneso keiksmazodžių repertuarą kelionėje jau buvo praturtinę keli svetimžodžiai.

„Schweinekopp“, - atsakė Antonija.

„Velnio dūšia“, - sumurmėjo Johanesas ir nusijuokė, kol kita banga nuslopino jo juoką.

„Visi jūreiviai prie virvių! Nutraukti jardus!“ - riktelėjo Hainaras beveik tiesiai jiems už nugaros. Jaunuoliai susigūžė ir pabėgo.

Danielius ir Hainaras neapibrėžtą laiką blaškė įgulą, o jūra mėtė laivą pirmyn ir atgal kaip mažą bejėgį gyvūną. Burė išsiskleidė kaip niekad didelė ir taip stipriai traukė virves, kad visas laivas girgždėjo kaip pabaisa iš jūros gelmių. Kai audeklas buvo šiek tiek įtemptas, o jardai atitraukti, laivas prarado greitį, bet Antonija tikino, kad jis tapo dar didesniu žaislu bangoms. Jis nebepajudėjo, o buvo bejėgiškai mėtomas pirmyn ir atgal. Net vairas neteko galios.

Kur yra žemė? paklausė savęs Antonija ir įsikibo į virvę, kai kita banga pakreipė laivą į vieną pusę. Bangos jūrą pavertė kalnų grandine su dantytomis viršūnėmis, kurias tarsi dieviškosios jėgos buvo atplėšusios. Paprastai laivas plūduriavo virš jų, bet dabar priekis skaldė vandens sienas, kurios norėjo sudraskyti laivą į gabalus.

„Priiškite ir laikykitės!“ - sušuko Danielius, kuris buvo prisirišęs prie stiebo pakopos. Antonija pabandė pasiekti vieną iš laisvų virvių, bet paslydo per denį ir vos nenukrito per turėklus. Ji vos laikėsi ant lentų. Vėjas stūmė laivą į vieną pusę ir Antonija lyg ant turėklų užlipo ant turėklų, o ji paskubomis priižo virvę prie diržo ir neramiai žvelgė į netvarką.

„Johanesas?“ - šaukė ji per audrą, jausdama, kaip vėjas išplėšia žodžius iš jos lūpų, - „Jakobas?“ Ji pamatė Valentina, kuris laikėsi už stiebo ir žiūrėjo į laivagalį, dabar jau tapusį sava jūra. Jis paleido saugų medį, žengė žingsnį ir tuoj pat apsvirtė. Antonijai į akis plūstelėjo banga. Kol ji vėl galėjo atmerkti akis ir nustojo kosėti, Valentinas jau buvo sugriebęs Johanesą ir jie abu sunkiai grįžo į stiebą, kur padėjo vienas kitam įtempti virves.

„Emili! Grįžk į valtį centrai!“ - kažkas sušuko, bet Antonija negalėjo pasakyti, kas davė įsakymą. Netrukus iš viršaus Hainaras ištiesė jai ranką, kurią ji priėmė, kad jis galėtų ją ištraukti atgal į denį. „Tau teks palaukti ir pamatyti!“ - garsiai sušuko jis, vis dar skambėdamas stebėtinai linksmai, - „Audra praeis, tai yra, jei ją išgyvensi! Nesijaudink!“

Su šiais žodžiais Hainar nušliaužė atgal į laivagalio fortą, kur miglotai atpažino Arnoldo ir Fabiano siluetus. Akivaizdu, kad abu broliai sunkiai sukinėjo vairą, kurį buvo praradę kontrolę.

Paulius, Tomas ir Danielis stovėjo priekinėje kabinoje; Jakobo, Rudžigerio ir Valterio niekur nesimatė. Kabinos durys buvo uždarytos, bet neužrakintos iš išorės.

Vėjas akimirksniai pakeitė kryptį. Laivas staiga pasitaisė ir pasisuko į kitą pusę. Trumpą akimirką, kai laivas kilo ant bangos keteros, Antonijos žvilgsnis nukeliavo beveik iki horizonto. Visa Juodoji jūra buvo kalnų grandinė, kurios viršūnės aistringai ir galingai šoko. Tik laivas nebuvo šio šokio dalis. Jį jos stumdė tarsi muštinės uosto bare.

Kitą akimirką dar viena banga atsitrenkė į laivo šoną ir vandens kalnas užstojo Antonijai vaizdą. Ji prisiglaudė prie abiejų berniukų, kurie atsakė jai į sugriebimą.

Valentinas pravėrė burną ir, regis, kažką kalbėjo, bet Antonija negalėjo suprasti. Vėjas išplėšė iš jos ausų bet kokį garsą. Dar nespėjus Valentino paprašyti, kad kalbėtų garsiau, Antonija išgirdo dar kažką iš lanko forto.

„Hej ho, lempa užgeso!“ - neaiškiai nuskambėjo per audrą. Ji akimirksniai užmerkė akis, paskui suprato, kad tai Tomas ir Polas, kurie pradėjo dainuoti jūrinę dainą, dūsavę prieš audrą.

„Ei, oho, lempa užgeso
bet mes priešinamės jūrai ir vėjui
Stovime kartu prieš purslus
Kol mes gyvi!“

Antonija kurį laiką klausėsi, sutrikusi, kad jai žinomos dainos žodžiai staiga pasikeitė. Ji girdėjo, kaip vėjas grasina vėl išplėsti žodžius iš vyrų lūpų. Tačiau jie dainavo dar garsiau, nors jų šūksnių iš tikrųjų nebuvo galima pavadinti dainavimu. Netrukus prie jų prisijungė ir laivagalio įgula, kol juos buvo galima aiškiai girdėti.

„Bėkite nuo bangų
ir šok ant jūros
kol nesudužome ant uolų
traukite virvę
sutriuškinkite savo vargą
apsupti žiaurių bangų

Hej, o, lempa užgeso
bet mes priešinamės jūrai ir vėjui
Stovime kartu prieš purslus
Kol esame gyvi!

Laivas skęsta
Laimė prarasta
Atsisveikinimas, brangūs draugai namuose
Atsisveikinimas, brangus laivai
Mums lemta
nuskęsti jūroje, vieni.“

Po pirmojo posmo Antonija ir Johanesas beveik vienu metu pradėjo dainuoti kartu. Jie negirdėjo, ar Valentinas darė tą patį. Po akimirkos Antonija pajuto, kad jie pagaliau nuslopino audrą. Ji staiga ėmė šypsotis ir, kaip ir kiti jūreiviai, vis garsiau dainuoti prieš audrą, kuri juos gaubė pilku rūku. Rūdigeris vėl pasirodė ant priekinio forto.

„Kur Jakobas?“ - po kurio laiko garsiai paklausė Antonija, staiga pajutusi keistą atsakomybės jausmą už brolių, kuris dar nebuvo vėl pasirodęs jos akiratyje. Johanesas taip pat atrodė šiek tiek susirūpinęs.

„Jis turi pasirūpinti savimi!“ - sušuko Valentinas. „Manau, kad jei jis moka plaukti, tai jam nieko gero neduos!“

„Žiūrėk aukštyn“, - staiga sausai tarė Johanesas.

Antonija akimirka sumišusi žiūrėjo į jį, paskui sekė jo žvilgsnį į takelažus. Jos brolis laikėsi už kopėčių į stiebo viršūnę, retkarčiais rodydamas neapibrėžtus gestus laivagalio kryptimi, įsikibęs į virves ir tvirtai laikydamasis, kai jį užliejo banga.

„Jis pamišęs“, - pasakė ji, bet plačiai nusišypsojo supratusi, kad Džeikobas mėgaujasi audra.

Bangos nuo kalnų atslūgo atgal į kalvų kraštą, kai horizonte pasirodė pilkas krantas, neryškus nuo lietaus ir užgožtas purslų. Jie neprarado nė vieno įgulos nario. Antonija jautėsi keistai stipresnė nei anksčiau, tarsi būtų dar šiek tiek paaugusi. Ji nustebo, kad Valentinas vėl atrodė gana žvalus, kai vėjas vėl leido jiems pasikalbėti.

„Žiūrėk!“ - sušuko jaunasis jūreivis, rodydamas į horizontą rytuose.

Įgula, kurios dauguma buvo susirinkusi pagrindiniame denyje, atsisuko į atvirą jūrą. Pro lietaus šydą juodas laivas dideliu greičiu grimzdo horizonte. Vandens paviršiuje jis nepaliko jokių pėdsakų. Antonija net nebuvo tikra, ar jį matė, bet, matyt, ne ji viena.

„Jūra, pilna šiurpių reginių“, - sumurmėjo Arnoldas į barzdą.

„Ji tiesiog nuskendo, - atsakė Antonija.

„Jis ją matė“, - niūriai atsakė Valteris.

„Kas visi jį matė, išskyrus mane?“ - paklausė Arnoldas. Pasisakė beveik pusė įgulos narių.

„Mes nenorime padėti?“ - paklausė Antonija.

Hainaras prisijungė prie nustebusių jūreivių ir pažvelgė į juos. „Kam padėti?“ - paklausė jis. Valentinas, Antonija ir Fabianas vienu metu bandė paaiškinti, ką matė, bet Hainaras greitai suprato.

„Atrodo, kad ten nieko nėra. Jokių nuskendusių žmonių, jokių laužų, - tarė jis, įdėmiai žvelgdamas, - Taip jums atrodė dėl purslų.“

„Atnešiu teleskopą“, - tarė Jakobas ir dingo kajutėje.

„Arba tai buvo laivas vaiduoklis“, - tarė Fabianas, - „Kažką panašaus jau esame matę prie Briugės“.

„Norėčiau pamatyti jį iš arti“, - pasakė Johanesas.

„Tu to nenori, sausumos žmogau“, - atsakė Tomas. „Su „Klabautermanu“ nevalia juokauti. Kaip ir kiti vaiduokliai, kurie sukiojasi aplink mus“.

„Galėtum bent pabandyti“, - atsakė Antonija su silpna šypsena ir greitai pasišalino, jei būtų supykdytusi Tomą.

Vienur šoka bangos, kitur žaidžia ugnis. Beveik sunaikintame kūne, viename iš tūkstančių. Žmogus, moteris, sustingusi viduryje savo judesių. Forma, kurią paprastai atpažįstu žmonių veiduose, deformuota, jos bruožai iškreipti.

Jos veidas atsispindi jos antrininkės akyse, tarsi juodame vandenyje, kuriame knibžda žiurkės. Žmogus griebia moterį ir purto jos kūną. Žiūri į ją, žiūri jai į akis. Aš laikiu už jų. Bet jie mato mane ne geriau nei laivo vyrų akys. Žmonių akys, regis, ne ką geresnės už uosto baseino vandenį, jie nemato esminių dalykų.

Aš negaliu į juos patekti jų nesunaikinęs. Moters kūnas tarsi pripildytas ugnies, bet karštis bėga. Skausmas kito žmogaus akyse kitoks, bet toks pat stiprus. Žmonės negali kentėti tik savo kūnais. Aš vis dar nesigailiu. Bet dabar jau žinau. Turiu kelią į savo tikslą. Jau pakankamai ilgai esu patenkintas, kad galėčiau siųsti savo pasiuntinius ir keliauti po visą pasaulį. Bet dabar priversiu juos mane pamatyti. Net jei tai reiškia, kad dar daugiau kūnų degs ir žus kaip deglai.

Galiu keliauti taip toli, kaip noriu, bet ne per laiką. Bent jau niekada to nedariau. Bet prisiminimai verčia viską išgyventi iš naujo, kartais dar bejėgiškiau nei anksčiau, nes nieko negali pakeisti. Nors niekada nebuvo bejėgis. Galiu prisiminti, ir aš prisimenu. Ugnis degė ir anksčiau, bet be manęs. Nuo malkų krūvos aukštai danguje, aplink vieną iš jų. Kaip seniai tai buvo ir kodėl žmonės tai darė, man neturi jokios reikšmės. Bet prisimenu degančios moters veido išraišką.

Ar tai buvo dėl manęs? Nesuprantu žmonių, todėl nežinau. Aš pakibau ant pilkos aikštės, pilkų gatvių ir namų krašto. Jau buvau ten anksčiau, tai žinios iš kito gyvenimo, bet kadangi nesu gyvas, man jos neturi jokios reikšmės.

Pro liepsnas krito paskutinis žvilgsnis - Jis buvo nukreiptas į mane ir sutelktas, kitaip nei kitų žvilgsniai. Ji nežiūrėjo į viršų, žvelgė tiesiai į priekį. Į akis, kurių aš neturiu. Žvilgsniai pro ugnies kaitrą buvo nukreipti į mane. Tačiau niekas nesugebėjo įminti mįslės. Liepsnos peršoko prie jų. kažkas, ko aš negalėjau padaryti.

Žmonės kartais sudegina net tuos, kuriuos būtų apsaugoję nuo manęs.

3 skyrius

Antonija ramiai gulėjo hamake ir miegojo, kai ją nemaloniai pažadino laivo katė. Kai ji nekreipė dėmesio į katę, ši negrabiai trenkė jai per veidą. Antonija, kuri anksčiau niekada neturėjo daug reikalų su kate, nesuprato jos susijaudinusio elgesio. Ir vis dėlto ją apėmė nemalonūs jausmas.

Ji įsiklausė į tylą. Atrodė, kad, išskyrus švelnų vandens čiurlenimą, laivas ramiai guli vandenyje. Kai Antonija atsikėlė ir išėjo į denį, prie vairo sėdėjo tik Fabianas, o priekyje - Jakobas. Užsimerkusi ji nuėjo prie brolio, kuris žiūrėjo į saulėtekį.

„Na?“ - paklausė ji.

„Ką, gerai?“ - atsakė jis išsiblaškęs.

Antonija gūžtelėjo pečiais. „Neturiu supratimo. Kaip tu jautiesi?“

„Kol kas viskas gerai. Man nereikia tiek daug dirbti, kai reikia plaukti“.

„Hm.“

Jie abu nutilo ir pažvelgė į tolį.

„Žiūrėk, laivas“, - be garso tarė Jakobas.

„Mmm.“

„Jis po truputį artėja.“

„Puiku.“

Jakobas staiga šiek tiek atsitiesė ir susiraukė.

„Kas tai?“ - paklausė Antonija.

„Jis turi juodas bures...“

„Ir?“

Jo akys išsiplėtė iš šoko.

„...ir ant jos brolių Vitalių ženklas!“ - sušuko jis ir skubiai apsisuko, eidamas link liuko.

„Kas ar kas yra Vitalio broliai?“ - paklausė Antonija, kuri dabar taip pat jautėsi šiek tiek sunerimusi. Jakobas energingai priėjo prie vairo, kur vis dar stovėjo Fabianas, ir tarė: „Tėvas mane išmokė: ‚Vitalienbrüder‘ - tai privatininkų susivienijimas, kuris rengia organizuotus išpuolius visoje Rytų ir Vakarų jūroje, o paskui sąžiningai dalijasi grobį tarpusavyje.“

Atsisėdęs prie vairo, jis kreipėsi į vairininką: „Atitraukite mus nuo šių piratų!“

Fabianas pažvelgė į jūrą ir parodė lengvą baimės ženklą: „Pone, su visa derama pagarba, mums reikia visos įgulos!“

Jokūbas linktelėjo galvą seseriai, kuri tuoj pat puolė į triumfą.

„Piratai!“ - garsiai sušuko ji. Dauguma įgulos narių išsigando iš miego.

„Atsibuskite, miegaliai!“ Heinaro balsas pasigirdo laivo pilve: „Ruoškitės plaukti ir kovoti už savo gyvybes. Pirmyn, pirmyn, pirmyn!“

Dabar visi pagaliau atsibudo ir suklupo ant denio, vis dar girti iš nuovargio.

„Tu taip pat, Emili, - išpūtė kapitonas, - mums gali praversti kiekvienas vyras“.

Antonija kreivai linktelėjo galva ir taip pat nuskubėjo į denį.

Dabar gūsiai vis stiprėjo ir vėjas darėsi vis labiau įkirus. Kad būtų dar blogiau, dabar iš dangaus krito keli lašai.

Susijaudinusi įgula ėmėsi apsukti laivą. Jie norėjo pabėgti, bet buvo per vėlu. Piratai jau buvo per arti.

„Pasiruoškite mūšiu!“ - sušuko kapitonas.

Antonija nuskubėjo prie priekinio forto ir žvilgtelėjo per turėklus. Jie buvo atsisakę manevro ir ji gerai matė kitą laivą. Antrojo laivo figūros buvo išsidėsčiusios tarsi plūduriuojančios įgulos veidrodys.

Danielis pakvietė Valentiną nusileisti į apatinį denį ir prisijungti prie kitų kalavijų nešiotojų. Antonija apsikeitė susijaudinusių žvilgsniu su Johanesu. Jos rankos šiek tiek drebėjo, tarsi už nugaros jau būtų buvę keli šūviai. Johanesas įdėmiai žvelgė į priekį, o Rudžeris kitoje pusėje nuobodžiai žaidė su lanku ir traukė atsilaivinusią virvę.

Ant plūduriuojančio laivapriekio Tomas ir Valteris taip pat išsitraukė strėles ir padėjo pirmąją, pasiruošę pirmajai salvei.

Denyje buvo ištrauktas plienas, paruoštas pjaustyti mėsą.

Privatininkai šaukė į juos įžeidimus ir grasinimus Antonijai nežinoma kalba. Tačiau ne tik žodžiai skriejo jų link: Geležiniai kabliai su virvėmis užkabinti ant turėklų ir takelažo.

„Palaukite!“ - sušuko Tomas. Jis, Valteris ir Rudžigeris jau buvo įtempę lankus. Antonija ir Johanesas skubiai pasekė jų pavyzdžiu.

Antonija kvėpavo negiliai ir greitai. *Prisiminkite tai! Tu gerai šaudai iš lanko!*

Ji pajuto šaltį pirštuose, kai atitraukė virvę.

Ji jautė vandenį ant veido ir plaukuose, kai jis lijo ant jos.

Ji jautė, kaip plaka jos širdis. Ar tai buvo baimė, ar jaudulys?

Piratai vis labiau artėjo, nors kartais ginkluoti jūreiviai ėmėsi pjaustyti virves.

Tada abu laivai atsidadūrė vienas prie kito, o privatininkai kaip zuikiai šoko ant plūduriuojančių.

„Ugnis!“ - sušuko Tomas, ir ginklininkai paleido savo ginklų gyslas.

Strėlės švystelėjo ore, bet piratai, regis, žinojo, kaip apeiti tokią ugnį, nes sumaniai išvengė visų kulnų.

Dabar jūreiviai negailestingai ir su riksmu metėsi į užpuolikus, ir jau buvo girdėti metalo trinkelėjimas į metalą ir bukas į medį įsirežiančių kardų dunkstelėjimas.

Tvirtovėse esantys šauliai toliau šaudė, tačiau dėl laukinės sumaišties buvo sunku pataikyti į piratus, nes jiems nuolat trukdė jų pačių sąjungininkai. Nepadėjo ir oras. Dėl šlapdribos sinusoidės ir lentos buvo slidžios, todėl mūšis tapo sunkiai įveikiama užduotimi visiems dalyviams.

Rudžeris, Tomas, Johanesas ir Valteris, nepaisydami visko, toliau šaudė, o Antonija dvejojo.

Aš negaliu nieko nužudyti, pagalvojo ji.

Ji matė, kaip jos paleista strėlė per plauką pralėkė pro vieno iš kekšių kaklą ir nuskriejo į pilką jūrą už jo.

Antonija lėtai nuleido lanką.

Staiga ant nedidelių laiptų į lanko tvirtovę pasirodė vienas iš piratų. Su trumpu kardu rankoje šis apkūnus jūreivis puolė laiptais aukštyn, bet jį pasitiko Antonijos petys, kurį jis įsirežė vyrui į krūtinę. Nuo smūgio jėgos vyriškis suklupo ir pašėlusiai mosikavo rankomis, kad nenukristų. Jo rankos surado Antonijos džemperį ir kartu su juo nusitempė ją ant denio.

Ji minkštai nusileido ant privatininko, o jis stipriai trenkėsi galva į denį ir daugiau nebeatvėrė akių. Ji sekundės dalį išbuvo savo vietoje, paskui paniškai išsilakstė ir pasislėpė už kelių statinių. Nors plūduro įgula buvo geriau apmokyta, piratai įgijo persvarą kautynių metu ir nustūmė priešininkus į priešingą turėklų pusę.

Dviejų brolių Vitalienų kūnuose liko strėlės, o vanduo ant aplink juos esančių lentų įgavo rožinį atspalvį.

Visi iki vieno garbingi jūreiviai atkakliai kovėsi, kiekvienas prieš mažiausiai du piratus.

Arnoldas ir Fabianas blykstelėjo plienu ir gynėsi kaip keturkojai, kartas nuo karto padarydami skaudžių kirčių.

Valentinui buvo smogta, jis šlubčiojo kaire koja ir gynėsi labiau prastai nei gerai. Atrodė, kad jam sunkiai sekasi pakelti kardą pakankamai greitai, kad net išvengtų sukapojimo į mažus kubelius. Staiga kažkas atsistojo virš Antonijos ir tempė ją už vienos rankos. Ji krūptelėjo ir bandė kovoti, bet rankena buvo kietesnė už granitą.

Ji pažvelgė į oro sąlygų nualintą veidą, iš kurio į ją šypsojosi kreivi, geltoni dantys.

„Sveikas, jaunuoli, - sukikeno vyras.

Atsigręžusi į fortus, ji su siaubu pamatė, kad ant kiekvieno jų stovi po penkis piratus ir grasina lankininkams savo ašmenimis.

„Tu mums būsi labai naudingas, vaikinėl!“ - burbtelėjo ją pagriebęs piratas ir nepaliaujamai tempė mūšio link.

„Taigi!“ - riktelėjo bukanietis: „Klauskite visi!“

Keista, bet visi sustojo, tiek plūduro įgula, tiek piratai, o kai kurie apsidairė, bet nė per centimetrą nenuleido ginklų.

Vyresnysis piratas, kuris, regis, buvo vadas, su pasibjaurėjimu papūtė lūpas, paskui sumurmėjo per visą denį: - Jei ir toliau kovosite, jūsų ginklanešiai ir mažylis žus, štai, - jis grubiai papurtė Antoniją, kuri stengėsi neištarti nė garso: - Nebent jums tai nė motais, tada mes juos visus kartu pakišime, o jūs galėsite toliau laimingai kovoti ir taip pat žūti. Vienaip ar kitaip gausime, ko norime. Jūsų pasirinkimas, sausumos gyventojai!“

Įsivyravo mirtina tyla, ir dulksna pamažu išdžiūvo.

Piratų kapitonas pagalvojo: *Visada taip ilgai laukia. Nekenčiu laukti. Nežinau, kada staiga krisiu negyvas!*

„Ar tai bus greitai?“ - suurzgė jis: „Jei ne, tai kas gi...?“

Netikėtai jis paleido Antonijos ranką, kad ji nukrito ant žemės ir šuoliuodama atšoko atgal.

„Mau!“

Tai buvo katė. Ji prisiglaudė prie baikerio kojų kaip sena draugė ir dabar sėdėjo priešais juos laimingai miauksėdama.

Neištikimas žvėris, pagalvojo Antonija.

Nekenčiu kačių, pagalvojo kapitonas, kurio vardas buvo Morlekas.

Žuvys, pagalvojo katė.

„Šūdinas žvėris!“, - sušvokštė bukalgalvis ir kopė į katiną, laikydamasis atsargaus atstumo.

Katinas sušnypštė ir išlenkė nugarą, kai jo kailis atsistojo.

„Šalin tave, tu!“

Morleko mintimis blykstelėjo atsitikimas su gatvės katėmis, kai jis vaikystėje gyveno Novgorode.

Katinas dar labiau sušnypštė ir šoko kapitonui ant kojos, nagais ją apdraskė, o jis bandė atsikratyti kailio kuokšto, klykdamas ir keikdamasis, visų stebėtojų linksmybėms. Kol draugas ir priešas vis dar kikenė, o Antonija susižavėjusi stebėjo oranžinį energijos paketėlį, Heinaras sušuko: „Dabar!“

Staiga jis, Danielius ir Jakobas kaip demonai užsimojo kalavijais ir išlaužė proskyną išsiblaškiusiems piratams, prasiverždami pro žiedą. Tuo pat metu Tomas išstūmė vieną iš piratų už borto ant laivagalio forto ir ėmė kumščiais atremti kitus.

Kita vertus, Rudžis, naudodamasis bjauriais smūgiais ir savo aštriomis alkūnėmis, iš pradžių vieną, paskui du, o paskui tris piratus pasiuntė ant žemės dejuojančius.

Tuo tarpu katinas atsitraukė nuo klykiančio kapitono ir šokinėjo nuo vieno bukaneiro prie kito, įnirtingai riaumodamas ir draskydamasis.

Jakobas nuslydo priešais Antoniją ir pasiūlė jai kairiąją ranką, kad ji atsistotų.

Ji sugriebė ją ir išsitiesė.

Lėtai, bet užtikrintai plūduro įgula vėl atsistotų ant kojų.

Piratus atbaidė laukinės įgulos atakos ir katino sukeltas chaosas.

Dabar ant denio gulėjo aštuoni kūnai, mažai judėdami, tarp jų ir Valentinas.

„Atsitraukti!“ - sušuko Morlekas: „Visi atgal į laivą! Tai neverta grobio!“

Dabar piratai pasitraukė greičiau ir patys beveik nepuolė. Galiausiai visi jie vėl įlipo į laivą.

Tik vienas piratas pasiliko, jis vis dar desperatiškai grūmėsi su laivo katinu ir vienas iš piratų ėmė jį šaukti: „Alfredai, Alfredai, grįžk!“ Alfredas blogai girdėjo ir atsiliepė tik į trečiąjį šauksmą, kas labai prajuokino įgulos narius. Jis taip pat ėjo link kolegų, vis dar su katinu ant kaklo. Katinas buvo prigludęs prie jo nugaros ir smarkiai draskė pečius.

Dabar jis jau buvo beveik prie turėklų. Antonija išsigando. Katė vis dar kabėjo ant Alfredo ir nesuprato, kad ją beveik nunešė.

Antonija pribėgo ir nuplėšė katiną nuo jo piktai išteptos nugaros.

„Ačiū Dievui!“ - išgirdo ji piratų kapitono balsą: „Įsivaizduok, jei tas niekšas būtų ėjęs su mumis!“

Laivą lyg nagais suėmę kabliai akimirksniu išsilaisvino, o pro šalį praskriejo dar kelios strėlės.

Greitai buvo atliktas atmetimo manevras ir piratai vėl dingę.

Visi sėdėjo denyje ir dūsavo. Mūšis baigėsi, denyje tvyrojo grynas chaosas, o katinas buvo didvyris.

„Hee! Jokių snaudulių denyje!“ - šaukė Rudžigeris nuo laiptų į laivagalio fortą link Valentino, kuris gulėjo ant grindų pusiau atsirėmęs į laivo bortą, o jo veidą puošė beveik sadistiška šypsena. Jis buvo patyręs rimtesnių sužeidimų nei kiti: Gili pjautinė žaizda kojoje ir dilbio dūris.

Valentinas tik krūptelėjo: „Taip, tu man irgi...“

Paulius greitai sutvarkė žaizdas ir, kapitonui leidus, visus pavaišino tvarsčiais ir maistu.

Katė greitai vėl nusiramino, išsivadavo iš Antonijos rankų ir ėmė glostyti įgulos kojas.

„Katė mus išgelbėjo. Negaliu patikėti, kad tai sakau!“ - pasakė Tomas.

Kiti pritariamai sumurmėjo. Jis giliai įkvėpė: „Gera, vaikinai, ar kas nors turi pasiūlymų dėl vardo?“

Visi sumišę sušuko: „Blitz!“ - pasakė Rüdigeris, o Fabianas pasiūlė „Orange!“. „Karlchen!“ - pasakė Arnoldas. „Jackie“ pasiūlė Johannesas, o Valentinas norėjo pavadinti gyvūną „Piratas naikintojas 3000“.

Galiausiai jie sutarė dėl Karlo.

Pamažu pasirodė saulė ir pirmieji saulės spinduliai atsispindėjo vandenyje. Apie miegą negalėjo būti nė kalbos, visi buvo pernelyg susijaudinę.

„Išplaukite, - įsakė Heinaras ir pasuko išplaukti.

„Pone?“

„Taip, Valteri?“

„Ką darysime su... nugalėtais privatininkais?“

Stojo trumpa tyla, paskui kapitonas šaltai ir neatsigręždamas atsakė: „Išmeskite juos žuvims. Jie

tikrai pridarė mums pakankamai rūpesčių ir mums reikia kuo greičiau pasiekti Londoną“.

Štai ir vėl: žvilgsnis, kuris mane praleidžia pro akis. Prieš jam užsitarant. Žvilgsnių jau turėjo būti tūkstantis. Niekas manęs nemato. Jie mato kančią ir skausmą, bet tai viskas, ką jie pastebi. Plėšikaujantys jūreiviai ateina ir išeina kaip blusos. Kaip tinkama, nes jūreiviai vis tiek juos vadina kenkėjais. Būtent kenkėjai turėtų man padėti, bet ne čia. Aš jau esu laive. Jei jie čia ką nors ir sustabdytų, tai būčiau aš. O kas mane sustabdytų, tuo pasinaudotų kaip galimybe išsiveržti į priekį. Lietus skleidžia keistas melodijas, neatskiriamas nuo bangų, kurios iš išorės daužosi į medines šio laivo sienas. Toks mažas, trapus laivelis gamtos platybėse. Žmonės per daug save vertina, kai mano, kad yra stipresni už šį pasaulį. Jie nėra stipresni už gamtą ir nėra stipresni už mane. Kūnas ir kūnas guli vienas šalia kito. Aš plūduriuoju tarp jų. Dar nesupratau, ar žmonės tai daro iš baimės, iš kvailumo, ar todėl, kad visi turi tą pačią sielą, trokštančią vienybės. Juk jie visada ieško grupių. Kvaila mintis, kad dėl to jie taps stipresni.

Jaučiu, kaip daužosi jų širdys, kaip venas užlieja gyvybinė jėga. Gyvenimas turės padaryti vietos man, kai tik įsikursiu. Kvėpavimas teka per kūną po manimi ir priima mane tarsi dovaną. Ir aš atsiduriu dar vienoje šio pasaulio vietoje.

Mergina, kurią dabar matau daug geriau, guli šalia manęs užmerktomis akimis. Žmonių akimis galima matyti kitaip nei savosiomis. Aš matau kiekvieną plaukelį, besisukantį aplink jos kaklą, ir kiekvieną odos porą.

Ji manęs nemato ir nejaučia. Ji niekada manęs nepajus, nes mus skiria siena. Bet žmonės gali jausti skausmą per sielvartą, ir aš mačiau, kad ji taip pat gali. Kūnas, kuriame esu, yra arčiausiai jos. Ji vis tiek po truputį jaus skausmą iš kitų būtybių, kurios yra susijusios su jos siela. Kol ji pažvelgs man į akis ir atpažins, kas aš esu. Manęs nesaisto jausmai, todėl galiausiai pralaimės žmonės.

Prasidėjus gaisrui, vanduo toliau šniokščia į išorinę laivo sieną.

4 skyrius

Paskutinė kelionės savaitė buvo šalta. Didžiąją laiko dalį iš dangaus krito smulki dulksna, maišydamosi su purslais ir vėju. Kartkartėmis Antonija beveik pasiduodavo norui vengti darbo šaltyje triume. Tačiau po kelių dienų ji priėmė lietų kaip jūros dalį, kuri ir taip ją kasdien šioje kelionėje drėkino. Jūra buvo kitokios spalvos nei anksčiau. Pilka ir juoda spalva vis labiau virto tamsiai mėlyna. Naktimis, kai kajutė sušildavo, būdavo šilčiau, tačiau būtent šioje kelionės dalyje išstvermingieji jūreiviai labiausiai ilgėjosi namų šilumos.

Antonija pabudo ir tik po kurio laiko suprato, kad yra tokia sustingusi, nes sušalusi. Per miegą šaltis buvo įsirežęs į jos galūnes ir išsekino jėgas. Drebdama ji atsisto ir vos neiškrito iš hamako. Net antklodės ėmė siurbti drėgmę. Johanesas vis dar kietai miegojo, likusi įgula jau laukė ant denio ir tupėjo, kad sušiltų. Arnoldas ir Riudigeris tvarkė bures, Valentinas, regis, dirbo prie priekinės pilies. Antonija spėjo, kad tai buvo vienas iš laivo pažeidimų, patirtų mūšio metu. Paskutiniame uoste jie buvo sutaisę ne viską, tik tai, ko reikėjo, kad galėtų pasiekti Londoną.

Šaltis stovėjo ant vandens kaip šimtų mylių pločio blokas. Bet šaltis nėra mano priešas, jis jų priešas. Dėl jo jie tampa pakankamai silpni, kad galėtų smogti. Tinkama diena ir tinkama valanda.

Antonija prisijungė prie jo ir padėjo jam laikydama Valentino prie turėklų prikaltas lentas. Prieš pat kitam laikrodžiui išmušant, Valentinas pakėlė galvą ir nušluostė nuo veido drėgmę nuo bangų ir purslų.

„Ar gali pažadinti Johanesą?“ - paklausė jis. „Jaučiuosi saugiau, kai du žmonės laikosi, ir tada

būsime greitesni. Hainarui reikia geros nuotaikos“.

Paskutinį sakinį Valentinas pasakė gana tyliai. Antonija nusišypsojo ir, prieš iškeldama į priekį, greitai žvilgsniu pažvelgė į nepatenkintą kapitoną. Kiti jūreiviai taip pat dirbo, nors iš tikrųjų neturėjo ką veikti. Vasara juos nuvylė šioje kelionės dalyje.

Prieš pat įeinant į kajutę Antonija pakėlė galvą. Ji sustojo ir su viltimi pažvelgė į dangų. Pilkame danguje buvo trumpas plyšys, kuris, atrodė, suformavo kaukės su snapu siluetą, bet vėjas jį vėl išsklaidė ir už jo buvo tik dar daugiau tamsių debesų.

Aš pakibau toli virš jų ir pažvelgiau į juos iš apačios. Mergina išnyra ir priartėja prie manęs. Nusileidžiu į korpusą ir laikiu jos, nes seku jai iš paskos kaip vėjo gūsis. Ugnis jau liepsnoja.

Antonija šoka į blyškų šviesos spindulį, kurį ant grindų meta atidarytas liukas. Johaneso hamakas buvo tamsus šešėlis už jo esančių šešėlių fone. Johanesas buvo atsisėdęs.

„Ar vakar per ilgai kalbėjai su Tomu apie brolius Vitalijonus, tinginys šunsnukis?“ - šypsodamasi paklausė Antonija. „Žaviuosi, kad tau užtenka kiekvieną vakarą taip ilgai kalbėti apie tą pačią dieną.“

Antonija tikėjosi linksmo atsakymo. Tačiau Johanesas tik krūptelėjo ir vėl atsigulė.

„Valentinui reikia mūsų pagalbos, - nustebusi prie jo priėjo Antonija, - tu turi lėtai keltis, kitaip Rudžigeris ir Tomas vėl jį įskaudins. Tinginys jūros šliužas, eik tu“.

Johanesas vėl šiek tiek pakėlė galvą. „Ką tu pasakei?“ - paklausė jis sutrikęs.

Antonija susirūpinusi pažvelgė į jį. Johaneso veidas blykstelėjo nuo šešėlių. Jo akys atrodė mažesnės nei paprastai.

„Tu atrodai ligotas, - tarė ji ir priėjo arčiau, - ar gerai jautiesi?“

Johanesas nuleido galvą atgal į hamaką. „Man skauda kojas ir rankas, - silpnai sumurmėjo, - taip pat ir galvą“.

Antonija akimirka stabtelėjo ir pabandė nusikratyti ją apėmusios stingdančios baimės. Tada ji uždėjo ranką Johanesui ant kaktos. Ava dažnai ją perspėdavo, kad liga yra užkrečiama, bet šiuo metu jai tai nerūpėjo. Johaneso kakta buvo karšta, o jo kūnas drebėjo. Ji vėl pakėlė ranką ir švelniai patapšnojo jam per petį.

„Aš pasakysiu Pauliui, - tarė ji ir užlipo atgal į denį, - tuoj grįšiu“.

Nusileidęs žemyn Polas atsinešė kibirą vandens. Johanesas vėl buvo užmerkęs akis ir atrodė, kad miega. Smūtje nušluostė jam kaktą drėgnu skudurėliu, o tai tik privertė Johanesą vėl krūptelėti. Paulius susiraukė ir kurį laiką liko pasilenkęs virš jo.

„Grįžk prie darbo“, - tada pasakė jis, - „Tu čia neturi ką veikti“.

Tačiau Antonija liko stovėti. Ji nejudėdama stebėjo, kaip smūtkelis rūpinasi jos draugu. Jos mintyse sukosi prisiminimai apie kaimynus iš jos gatvės, apie du brolius ir seseris, kurie neišgyveno pirmųjų savo gyvenimo metų. Ligos nusiaubė ištisus kvartalus. Jie tai matė ir miestuose, kuriuose lankėsi. Išdaužyti langai ir vagonai su surištais kūnais. Nerimas įsirėžė jai į krūtinę ir trukdė kvėpuoti.

„Ar galite kuo nors jam padėti?“ - paklausė ji, supratusi, kad jos balsas tapo aukštesnis nei įprastai.

Polas tik sumurmėjo sau kažką, kas skambėjo kaip geranoriškas „Eik, dirbk!“, bet neatsakė.

Antonija kažką nujautė. Nebuvo tikra, ar apimta nevilties ji tai įsivaizduoja, bet trumpą akimirką pajuto buvimą; tarsį vaiduoklis, tyliai žvelgiantis į ją. Paskui jausmas vėl dingo ir vėl liko tik Smūtje, sergantis kūnas ir sūrus kambario oras.

„Eisiu ir pasakysiu Hainarui“, - tarė ji trapiu balsu, apsisuko ir išlipo į blyškią dienos šviesą.

Diena praėjo įtemptai. Po kurio laiko Polas nusivedė Johanesą į mažytę kajutę kitame sandėlio gale, kad izoliuotų jį nuo likusios įgulos. Antonijai buvo pavesta dirbti su Valentinu, o Rudžigeris, kuris paprastai dirbdavo su juo, dieną praleido su Valteriu. Tačiau ji negalėjo susikaupti ir neatsakinėjo į Valentino klausimus.

Paskutinis uostas prieš Londoną turėjo būti Briugė, kad būtų išvengta nedidelės audros, kuri, pagal įgulos orų prognozę, plito į vakarus. Į uostą „Scholle“ pasuko vakarop ir prisišvartavo prie prieplaukos, po to Hainaras asmeniškai išlipo ir įėjo į namą uoste.

Antonija atsiremdama į turėklus ir pasimetusi žvelgė į nepažįstamus namus. Ji šalo, bet nekreipė dėmesio į šaltį. Vis dėlto negalėjo išstumti viduje tyrančio ledinio jausmo. Neilgai trukus jis nusitempė ją atgal į sandėliuką, netoli Johaneso namelio.

Sandėliuke buvo kaip niekad tylu ir tamsu. Antonijai ši aplinka visada atrodė raminanti, bet dabar ji staiga tapo grėsminga.

Po kurio laiko ji atidarė duris ir įžengė į vidų. Buvo karšta kaip krosnyje. Medinis suolas, ant kurio Johanesą paguldė su keliomis antklodėmis, užpildė beveik visą patalpą. Sutomose Johaneso kūnas buvo vos atpažįstamas.

„Johanesas?“ - tyliai paklausė Antonija, nors nesitikėjo atsakymo. Atrodė, kad jis miega. Jo krūtinė neramiai judėjo aukštyn žemyn.

Antonija atsargiai uždarė už savęs duris ir susmuko lovos gale. Viena jos ranka mostelėjo šalia Johaneso galvos, kuri gulėjo ant šono, ir nervingai stuktelėjo pirmyn ir atgal. Ji neįsivaizdavo, ką darytų, jei jis mirtų, jei jo kvėpavimas staiga sustotų ir liktų tik kūno kiautas. Ji negalėjo įsivaizduoti, kas nutiktų po to. Būtų per daug painu, tarsi pasaulis be Džono būtų neįmanomas. Ši mintis jai atrodė tarsi gili duobė, į kurią ji kristų, ir ji bijojo jos gelmių.

Pastaraisiais metais, būnant su Džoni, jai atsirado naujas jausmas. Ji jo neatpažino ir nebuvo tikra, kas tai yra. Tačiau suprato, kad ir kas tai būtų, jis jai patiko. Patiko pakankamai, kad nenorėtų jo prarasti.

Laivas truputį suposi, o pro laivo šoną sklido batų barbenimo į medines lentas garsas. Netrukus pasigirdo brazdėjimas ir denyje pasigirdo dar keli balsai. Antonija nekreipė dėmesio į visus garsus, pasinėrusi į savo mintis.

Tik tada, kai ant laiptų į sandėlį pasigirdo žingsniai, ji išsigando. Durys greitai atsidarė ir Antonija su palengvėjimu suvokė, kad tai Džeikobas. Jos brolis nustebęs sumirksėjo ir sustojo.

„Ant... Emili, ką tu darai? Išei iš ten!“ Tada jis tyliai pasakė: „Tau neleidžiama čia būti. Viršuje yra darbas.“

Antonija iššaukiančiai pažvelgė į jį. „Johanesas yra mano draugas. Aš nepaliksiu jo vieno. Ir aš baigiau savo darbą.“

„Tai nesutrukdyt tau užsikrėsti maru, jei pernelyg priartėsi prie jo. Užtenka, kad laive miršta vienas žmogus!“ - pasakė Džeikobas ryžtingiau, nei ji kada nors anksčiau jį girdėjo. Prieš uždarydamas duris jis švelniai ištempė ją su savimi iš kajutės. Ji suklupo dėl ant grindų gulinčių maišų.

„Paleisk mane!“ - išsišiepė iš nuostabos, piktai žvelgdama į Džeikobą.

„Nereikia taip nervintis, - paprastai pasakė jis, - aš rimtai. Kvaila sėdėti su sergančiu žmogumi. Tu tai puikiai žinai! Iš tikrųjų esi turėjęs tokius pačius įspėjimus kaip ir aš“.

Antonija kurį laiką žiūrėjo į duris, bet iš tiesų negalėjo pykti ant brolio. Ji žinojo, kad jis buvo teisus.

„Ar tikrai Johanesas serga maru?“ - paklausė ji po kelių sekundžių.

Jokūbas susirūpinęs gūžtelėjo pečiais. „Paulius taip sako. Ir jis žino apie tai daug daugiau nei mes, jis dirbo pilyje... Kartu su mediku. Jis vadino tai buboniniu maru, manau. O tu atsimeni tas mažas gatveles namuose, kur visi langai buvo užkalti lentomis? Šios gatvelės yra... na... beveik visi jie mirė.“

„Bet tu juk gali ją išgydyti, ar ne?“ - nedrąsiai paklausė Antonija.

„Paklausk Pauliaus. Bet aš taip nemanu, - atsakė jos brolis. „Visada gali melstis. Kada nors vėl ateik į viršų - bet negrįžk ten. Hainaras turi žolelių, Paulius tikriausiai vėl ateis. O mes valgysime sargybinėje“.

Antonija žvelgė paskui jį, kai jis užlipo atgal į denį. Ji jau visą dieną tyliai meldėsi, bet taip dažnai išsisukinėjo nuo tarnybos, kad daug vilčių nepuoselėjo.

Ji jautėsi pernelyg prislėgta, kad sėdėtų denyje ir giedotų kartu su kitais, tarsi gilioje, tamsioje duobėje. Niūriai nusiteikusi ji priėjo prie drobės maišo su daiktais ir nusileido ant grindų.

Girgždesys ir girgždesys toliau ją gaubė, vandenynas jai dainavo dainą. Šešėliai telkėsi aplink ją lyg juodų paukščių snapai.

Galiausiai jai iš akies ištryško ašara, bet ji energingai ją nušluostė. Turėjo rasti kuo užsiimti, antraip pasiners į savo liūdesį. Sėdėdama sukryžiuusi kojas, ji užsimetė ant kojų maišą su pasiimtais daiktais ir ėmė karštingai jame raustis. Ji rado žirkles, kurių jau kurį laiką nenaudojo, marškinėlius, kuriuos pavogė iš Jakobo prieš išvykdamą iš Liubeko. Ji buvo išvykusi tik kelis mėnesius, bet atrodė, kad praėjo keleri metai. O svarbiausia, kad dabar ji buvo laisva, laisva kaip jūros paukštis, sklendžiantis danguje. Tačiau šypsena išblėso, kai prisiminė, kad draugas, padėjęs jai pabėgti, yra taip arti mirties, kad netrukus nusikratys rankos.

Tai taip keista, pagalvojo ji, vėl griebdamasi krepšio, aš išvykau, kad pabėgčiau nuo žmogaus, kuris mane mylėjo, - o dabar žmogus, kurį myliu, pabėga nuo manęs. Galbūt taip nebūtų atsitikę, jei būčiau pasilikusi.

Ji suklupo. Pasigirdo šnarėjimas, kai ji palietė močiutės laiškus, kurie nuslydo į dugną. Ji atsargiai juos ištraukė ir pabandė surasti pakankamai platų šviesos tarpą, kad galėtų perskaityti laiškus.

Brangioji Viola,

Darbas čia vargina. Pastarosiomis dienomis keletą kartų važiauvau į kaimyninius laukus rinkti levandų. Epidemija sparčiai plinta, ypač kenčia vargšai, nes jiems tenka masiškai miegoti kartu ir kartais valgyti iš griovių - kartais kelias dienas nespėju tinkamai išsimiegoti. Dauguma jų nenori mano pagalbos. Vienas iš mano kaimynų neteko vaiko, bet jis kartas nuo karto atsisako mano pagalbos. O dabar jis apkaltino mane, kad už bausmę, jog neleidžiu prižiūrėti vaiko, užkerėjau jį, ir miesto sargybinis vos neišsivežė manęs.

Nežinau, kaip greitai tarp jūsų išplito maras. Tikiuosi, kad turite pakankamai gerų žolininkų, kurie dar nebuvo pagrobti. Man gaila mirštančiųjų. Bet žinių tebėra nedaug, ir aš negalėsiu padėti žmonėms, kol jie patys naikins tai, kas galėtų juos išgelbėti.

Antonija kelis kartus perskaitė močiutės eiles ir susimąstė. Jei močiutė būtų buvusi čia, ji galbūt būtų galėjusi padėti. Galbūt ji būtų galėjusi padėti ir savo motinai, jei ši jau nebūtų mirusi. Ji galėjo išgydyti beveik visas ligas, bet nuo uždarumo, kaip kadaise rašė, vaistų nebuvo.

Mergina liūdnei vartydama senus, beveik suskilinėjusius puslapius. Kai kurie laiškai buvo vos įskaitomi arba jų paraštėse buvo nubraižyti augalų ar keistų prietaisų piešiniai. Ji vis karščiau ieškojo, nes suprato, kad yra keli laiškai, kuriuose močiutė kalba apie žoleles, galinčias padėti, arba apie tai, ką ji darė ligoniams. Ji taip pat buvo minėjusi buboninį marą, kaip sakė Polas. Galbūt jos močiutė vis dėlto buvo čia. Tuose senuose laiškuose buvo išlikę jos žodžiai, ir galbūt šiek tiek jos talento buvo Antonijos kraujyje.

Žodžiai priešais ją darėsi vis aiškesni ir aiškesni, kuo daugiau laiškų su vaistais ji rasdavo.

Galiausiai ieškodama ji ėmė juos skaityti garsiai šnabždėdama. Jos balsas skambėjo bauginančiai per tamsą ir švelnų pliuškenimą. Kai Antonija pakėlė galvą ir šešėliai sujudėjo, ji pajuto, kad vėl gali jausti kažkieno mintis. Tai buvo tarsi girdėti kieno nors kito kvėpavimą, bet ji galėjo jį tik nujausti.

„Senelė?“ - tyliai paklausė ji.

Laiškai gulėjo ant maišų kaip baltos skraistės. Mergaitė jas čiupinėjo taip, tarsi tai būtų aiškiaregio kaulai ar servetėlės, kuriomis gydomi ligoniai. Aš plaukioju šešėlyje, o už sienos šėlsta ugnis. Ir grasina praryti dar vieną gyvybę.

Ji pažvelgia į viršų. Iš jos lūpų sklindantis šnabždesys kalba į tuštumą, tarsi ji kalbėtųsi su manimi. Bet taip nėra, ji su niekuo nekalba. Ji kalba pažįstamus žodžius. Kiekvieną iš jų jau mačiau anksčiau, rašalu ant balto pergamento. Jie buvo parašyti ir ištarti ne tik ugniai, bet ir man. Jaučiu, kad esu arčiau jos nei paprastai. Pakėlusi galvą ji beveik pažvelgia man į akis, bet tada jos akys vėl ieško tik šešėlių.

Ji pavadino mane savo močiute. Nežinau, ką tai reiškia. Bet atrodo, kad tai nieko nereiškia, nes jos akys vėl nukrypsta nuo manęs ir grįžta prie žodžių, kuriuos ji skaito man, tarsi jie būtų mano pačios. Tada vėl dingstu už durų, kur, žinau, ji mane paseks.

Neilgai trukus ji ateina. Oda, po kuria esu, pradeda deformuotis, o ugnis tapo silpnu švytėjimu, vis labiau slopinančiu karštį.

Ji bando ją užgesinti vandeniui. Ji žiūri į kūną, žiūri jam į akis, nors jos ir užmerktos. Žodžiai apgaubia jos rankas tarsi aureolė, tarsi daina mintyse. kažkas, kas man atrodo pažįstama, kai žiūriu į ją pro ugnį. Bet nežinau iš kur.

Antonija stengėsi nekreipti dėmesio į savo jausmus, vykdydama laiškuose esančius nurodymus. Nė vienas iš įgulos narių nežinojo, kad ji čia apačioje. Polas vėl nusileido žemyn ir paliko žolelių aplink Džono galvą. Antonija atpažino kai kurias iš jų. Buvo levandų, bet didžioji dalis buvo tiesiog neatpažįstamas džiovintų lapų mišinys. Reikės ir to.

Ava ją dar vaikystėje išmokė, kad jai beveik niekas nekelia pasibjaurėjimo. Kaip namų šeimininkė, aiškino ji, dažnai turėdavo atlikti pačius bjauriausius namų ruošos darbus, niekas tau nepadėdavo ir nedarėdavo už tave. Jai tai pasisekė, nes liga, kuri laikė berniuką, buvo išties šlykšti, juo labiau tai, ką jai teko dėl jos daryti.

Prieš taikydama žoleles, ji vėl apsidairė aplinkui. Ji jautė, kad šešėliai stebi Džono lovą tarsi antroji būtybė. Jai, kaip ir visam kambariui, buvo neįtikėtina karšta, bet ji negalėjo vadovautis nurodymu, kad čia, korpuse, turi užtikrinti šviežią orą.

„Ar teisingai darau?“ – sušnabždėjo ji, tikėdamasi, kad šalia jos budi močiutė. Atsakymo nesulaukė, bet jos draugė vieną kartą įkvėpė ir neatmerkusi akių pasuko galvą.

Ji toliau dirbo neleisdama sau vėl išsiblaškyti. Atrodė, kad Johaneso kūnas degė viduje, bet jis vis dar drebėjo. Jo kaklas ir pečiai buvo patinę keistais gumbeliais. Antonija vėl atsargiai įpylė jam vandens, kurį ištroškęs berniukas sugėrė kaip sausą žemę.

Jos judesiai šoko aplink mane, tarsi ji būtų toks pat vaiduoklis kaip ir aš. Kartais jos žvilgsnis slysta pro mane kaip prisilietimas. Žvilgsnio ilgesys tapo ašarojančiu, tarsi dabar tai aš degčiau – nors net degti negaliu.

Vanduo purškia į sienas, bet negali užgesinti viduje esančios ugnies. Bet mergaitė nedega, ji eina per ugnį tarsi nenugalima ir skambant žodžių, kuriuos atgavo iš mirusiųjų atminties, muzikai.

Antonija apsipylė prakaitu, kai akimirkai sustojo ir pažvelgė į Johaneso veidą. Ją lydėjusi dvasia šoko aplink ją, tarsi padėdama jai dirbti. Kartais jai atrodydavo, kad kažkur mato veido išraiškos blyksnį arba po rankomis jaučia vėjo gūsi.

Johaneso vokai virpėjo, kai jo ranka žvalgėsi po lovą. Antonija atsargiai paėmė jo ranką į savo ir laukė, ar jis ką nors pasakys.

Johanesas pasuko galvą į šoną ir sumišęs žiūrėjo į ją. Paskui akivaizdžiai pabandė nusišypsoti, bet atrodė iškreiptai.

„Antonija, – sušnabždėjo jis.

„Aš čia, – tyliai atsakė ji. „Aš tave sugrąžinsiu. Neleisiu tau tiesiog dingti“.

Johanesas vėl atsuko galvą atgal. „Lauke šviečia saulė“, – neaiškiai sumurmėjo jis.

Antonija sumišusi apsidairė. Ji nebuvo tikra, bet saulė jau kurį laiką buvo nusileidusi ir Johanesas negalėjo matyti, kas vyksta lauke.

Galiausiai ji tiesiog uždėjo ranką jam ant kaktos ir užmerkė akis.

„Esu tikra, kad taip ir bus. O dabar eik miegoti ir pailsėk. Rytoj vėl išeisime į saulę. Gerai?“

Johanesas iš tiesų šiek tiek nusišypsojo. „Šaudymas iš lanko. Duosiu tau naujas strėles, kurias esu tau skolingas.“

Antonija irgi turėjo šiek tiek nusišypsoti. „Nors ir apgaudinėjau. Dabar miegok.“

Džonas pakluso ir vėl pradėjo giliai kvėpuoti. Antonija švelniai paglostė jo kaktą, kurią gaubė

šešėlis. „Gera! miegok, - sumurmėjo ji, - myliu tave“. Bet ji nežinojo, ar jis vis dar gali ją girdėti. Ji vėl užtraukė ant vaikiną ploną antklodę ir nuėmė ranką nuo jo kaktos.

Kai atsistojo ir pasiekė puodą su vandeniu ir žolelėmis, pagaliau pakėlė akis ir pažvelgė į tai, kas ją visą laiką persekiojo. Šešėliai sustingo į formą, kuri laukė jos žvilgsnio. Tarsi figūra iš dūmų, ji stovėjo priešais ją ir žvelgė į ją. Figūra vilkėjo apsiaustą ir kaukę, primenančią paukščio snapą. Antonija atrėmė žvilgsnį, stovėdama tiesiai ir tarsi užburta. Atrodė, kad oras tarp jų virpėjo, nes nemirtingasis buvimas ir mergina nemirksėdami žiūrėjo vienas į kitą. Staiga ji suprato, į ką žiūri, ir ištiesė ranką į priekį. „Eik!“ - sušnabždėjo ji, - „Palik jį čia ir išeik“.

Mergina staiga pažvelgė į mane. Tiesiai į akis, kurių neturiu, tiesiai į sielą, kurios nėra.

Pirmą kartą nebebuvo tikras, ar plaukiu, ar einu, ar galvoju, ar jaučiu. Jos akių paviršius staiga atspindi mane, kaip ir jos siela už jų. Žvilgsnis, kuris mane paliečia. Staiga atpažįstu akis. Žvilgsnius, kurie žvelgia į mane pro ugnį. Žodžius, kurie įrašyti į knygą. Viskas išnyksta ugnyje, kol ji dar neatvėso.

Šokis staiga baigiasi. Kelias sekundes vėl suprantu, kad jaučiuosi taip, tarsi ugnis būtų mane užvaldžiusi.

„Eik!“ - sako ji, - „Palik jį čia ir išeik“.

Ir aš dingstu. Kaip vėjo užgesinta ugnis, pasitraukiu ir plaukiu atgal į šešėlius, atgal į pasaulį, kuriame nesu nei dvasia, nei kūnas, nei daiktas. Kur visi žmonės yra vienodi.

„Tau trūksta knygos, - šnabždau nueidamas, - išgelbėtos nuo ugnies“.

Tada mano atspindys jos akyse išnyksta. Vėl pajuntu tūkstančiuose kūnų besiveržiančią ugnį. Esu tūkstančiuose pasaulio vietų. Esu namuose su prikaltomis lentomis, aludėse ir žiurkėse. Rudojo miesto krantinėje ir kaimo kaimuose.

Bet manęs nebėra plekšnių laive. Laivo stiebas kyla į dangų ir keliauja į pilkąjį miestą, į likimą, kuris manęs nebedomina.

5 skyrius

„Tau viskas gerai?“

Džono veidas iškreiptas įtampos ir skausmo, kai jis įkvėpė rytinį jūros orą. Nors jis buvo pakeliui į pasveikimą, tačiau, nepaisant gydymo, dar nebuvo sveikas. Tačiau jis nebebuvo užkrečiamas, bent jau taip manė įgula.

„Viskas gerai“, - išspaudė jis tarp sukąstų dantų ir iškvėpė orą su atodūsiu.

Ji neramiai sugriebė jo petį.

„Tu drebi kaip ką tik pagauta skumbrė! Geriau vėl atsigulk, kad neužsikrėstum dar viena liga, - švelniai pridūrė ji, užkišdama nepaklusnią plaukų sruogą už ausies. „Tik žiūrėk, kad *per daug* neužsitrauktų...“ - tarė Tomas, šmurkštelėdamas pro juos abu.

Abu akimirka sumišę pažvelgė vienas į kitą ir gūžtelėjo pečiais dėl keisto posakio.

„Keistas vyrukas, - sumurmėjo Johanesas, - bet eiti į vidų skamba gerai“.

Jis atsargiai tipeno per denį į laivo pilvą. Kai Antonija nuvedė jį atgal į kajutę, grįžo į ankstesnę vietą prie turėklų ir apmąstė praėjusios nakties įvykius.

Rytas buvo niūrus ir šaltas. Miglos skraistės plaukė kartu su plūdurais virš pilko vandens, o vėjelis vertė ją drebėti. Be vieno debesies virš jų, kuris buvo šiek tiek tamsesnis už kitus, nebuvo nieko įdomaus. Visomis kryptimis tik pilka spalva.

Ar tai buvo tik debesis, ar jis slėpė šešėlį, kuris sekė Johanesą? Ji pajuto savyje įtampą, kokią anksčiau retai kada jausdavo. Jausmas, kad yra stebima, kartu su nevaldoma baime dėl draugo.

Įgula, išskyrus Tomą ir kapitoną, vis dar miegojo, išskyrus bangų ošimą į laivo priekį. Tomo teigimu, jie rytoj turėjo atvykti į Londoną. Pagaliau. Ši amžinai ilga kelionė pagaliau baigsis. Ir knyga...

Antonija nebuvo tikra, ar šią nakties dalį sapnavo, ar ši būtybė, šis ligos įsikūnijimas, iš tiesų su ja bendravo.

Jai bent jau reikėjo atmerkti akis.

„Ei, *Emili*“, - pasigirdo palubėje ir ištraukė Antoniją iš minčių.

„Taip?“ - atsakė ji ir atsisuko. Tomas stovėjo jai už nugaros ir kreivai šypsojosi: - Eik į viršų prie stiebo ir nuleisk burę. Kapitonas liepia plaukti visu greičiu į priekį“.

Ji griežtai linktelėjo galva: „Taip“.

„Ir...“, - po akimirkos dvejonų tarė jis, - „fizinis darbas taip pat grąžina prie lengvesnių minčių, ar ne?“ Puplekšnojo jai per petį ir grįžo prie savo darbo prie pertvarų. Antonija žiūrėjo paskui vyresnįjį jūreivį ir pagalvojo: *Jis keistas vaikinąs, bet tikrai malonus*.

Ji vieną kartą nusikeikė ir ėmė lipti ant stiebo. Atsidūrusi kieme, ji atrišo virves, kurios trumpiau laikė burę. Kai nukrito paskutinė kvadratinės burės dalis, pasigirdo vos juntamas smūgis, o greitis šiek tiek padidėjo, gal iki keturių mazgų.

Vėjas, kurį Antonija jautė denyje, kieme taip pat buvo daug stipresnis, todėl jai teko įsikibti į stiebą, kad nenukristų.

Pro debesų jūrą prasiveržė vienintelis saulėlydžio spindulys ir akimirkai apšvietė plūdūrą. Ji trumpam užmerkė akis ir nuoširdžiai nusijuokė, jausdama saulės šilumą ir vėjo gūsius plaukuose.

Štai koks jausmas yra laisvė, pagalvojo ji.

Miestas atitiko oro spalvą, jis buvo pilkas, kaip ir debesis virš jo. Plūdė įplaukė į Londono uostą ir praplaukė pro daugybę kitų įvairaus tipo laivų: kartais žvejų laivelius, bet taip pat daugybę konvejerių ir net vieną galeoną. Manevruoti tapo sunkiau dėl tankios vandens laivų masės, todėl jie tik lėtai judėjo pirmyn.

„Visos rankos prie irklų!“ - sušuko Heinaras per denį: „Ir visi, kam dreba kojos, lipkite į bures!“

Prasidėjo šurmulys, ir visi įgulos nariai stumdėsi dėl mėgstamų pozicijų. Antonija prasibrovė pro gerokai aukštesnius jūreivius ir, visai nepanaši į beždžionę, užlipo ant stiebo prie kvadratinės burės. Prie jos greitai prisijungė Johanesas, Arnoldas ir Valentinas, kurie taip pat pasiruošė.

„Ar matosi vieta?“ Jokūbas pašaukė į varnų lizdą, kurį buvo užėmęs Paulius.

„Kol kas nieko, pirkli!“ - paskambino smūtkeliui žemyn ir grįžo ieškoti prieplaukos tarp visų kitų laivų.

Antonija matė, kaip jos brolis nuėjo prie Heinaro ir įsitraukė į, kaip atrodė, karštą pokalbį su juo.

„Kapitone!“ - pasigirdo iš viršaus: „Yra tinkama švartavimosi vieta kairiajame krante per šešis ilgius!“

Atrodė, kad abiem palengvėjo, ir kapitonas linktelėjo Fabijonui, kuris buvo prie vairo.

Tuomet plūduru kursas buvo pakoreguotas, ir jie lėtai plaukė tarp laivų esančios juostos kryptimi.

„Vairas į kairę!“ Heinaras sušuko: „Atleiskite šleifus! Pakelkite bures!“

„Taip!“ - vieningai sušuko įgula ir suskubo vykdyti įsakymus.

Keturi jūreiviai su nedideliu pasistiebimu įleido irklą į tarpekį, o stiebo laiptotojai, atlikę savo darbą, paliko savo postus.

Tomas, Valteris ir Rudžeris paėmė po virvę ir išsitiesė ant kairiojo, dešiniojo ir priekinio stiebų lopšių.

Prie molo pasirodė keli stambūs vyrai, panašūs į uosto darbininkus. Jie paliepė įgulos nariams.

Trys ant denio esantys vyrai metė virves darbininkams, kurie paprastai jas sugavo.

Jie pritvirtino lynus prie stulpelių taip greitai ir vikriai, kaip nebūtų galima tikėtis iš stambių vyrų, stovėjusių uosto baseino pakraštyje.

Plūduro įgula išsitiesė ant ilgų virvių ir traukė, reaguodama į Heinaro, kuris stovėjo laivagalio ketvirtyje, kad geriau matytų, šūktelėtą „Įr trauk!“.

Antonija suprato, kad anksčiau niekada nebuvo pagalvojusi apie plūduro svorį, o ant kaktos išpylė prakaitas.

Po kelių minučių sunkaus traukimo laivas pagaliau gulėjo tobulai ir virvės buvo prištos.

Visi atsistojo į savo vietas ir išsirikiavo į eilę.

Heinaras ir Jakobas ėjo išilgai jūreivių eilės.

Jie įdėmiai apžiūrėjo kiekvieną iš jų, per pastarąsias kelias savaites tapusį įgula.

„Šioje kelionėje kartu daug ką patyrėte, - pradėjo Jakobas, - atlaikėte visus orus ir plaukėte toliau, nepaisydami saulės, vėjo ar audros. Ar sutinkate su tuo?“

„Taip!“ - vienbalsiai sušuko įgula.

„Jūs apgynėte krovinį nuo bangų ir piratų!“

„Taip!“

„Kapitone!“

„Taip, pirklį?“ - rimtai paklausė Heinaras, žiūrėdamas broliui į veidą.

„Kaip manai, ar šie jūreiviai nusipelnė atlygio?“

Kapitonas akimirką tylėjo ir pažvelgė kiekvienam iš jūreivių į akis.

Kai jo žvilgsnis sustojo ties Antonija, jai teko sunkiai nurimti. Tos akys, pilkos kaip laivapriekio priekyje tyvuliuojantis vanduo, tiesiog persmelkė ją ir, regis, prikaustė prie denio.

Jis susiaurino akis, ir Antonijai atrodė, kad jos galva ims liepsnoti, kad tik išvengtų jo žvilgsnio. Atrodė, kad jos gerklė manė, jog gera mintis - susispausti vis tvirčiau, kad nepraleistų oro.

Jis mane atpažins, pagalvojo ji, ir aš nieko negaliu padaryti. Dabar jis mane turi.

Paskui tos žvilgančios akys pajudėjo toliau, ir Antonijai teko susikaupti, kad garsiai neišleistų palengvėjimo atodūσιο.

Baigęs apžiūrą, kapitonas trumpai tarė: „Taip, pone, manau, kad šie jūreiviai nusipelnė apdovanojimo“.

Jakobas kreivai linktelėjo galva ir vėl garsiau pasakė įgulos link: „Tuomet jūs nusipelnėte kelių dienų plieno kieme, kurias aš finansuosiu!“

„Taip!“ Šį kartą įgulos nariai skambėjo nuoširdžiai entuziastingai.

„Pailsėkite, o paskui galėsite išsinuomoti, kur tik panorėję, - tęsė Jakobas, - šią kelionę baigėme kartu. Ačiū jums už tai, ponai. Dabar galite eiti.“

Laikausi atokiau, nors galėčiau ieškoti kelio į laivą ir į merginos širdį. Ji tikrai negali liautis apie mane galvojusi. Galėčiau grįžti į laivą ir pabandyti senuką...

Ne! Turiu susitelkti į svarbesnius dalykus. Ugnį reikia palaikyti degančią. Pilkasis miestas yra didesnis taikynys, reikalaujantis mano dėmesio. Už kai kurių langų jau šmėkščioja liepsnos, bet jų nepakanka. Už vartų nėra iškastų duobių sudegusiems. Vis dar nėra bejėgių kvakalų paukščių veidais, kurie bėgioja apsimesdami naudingais. Aš dar nesu patenkintas. Bet mano žygiuojantys pasiuntiniai slankioja tamsiomis gatvelėmis ir skleidžia juodą žinią: kai Juodoji mirtis baigs darbą, visas miestas skendės liepsnose!

6 skyrius

Antonija atsibudo ir susimąstė, kur ji yra. Ji nebuvo hamake, nors įsivaizdavo, kad jis vis dar siūbuoja. Pro sienas sklido balsai. Tada ji prisiminė, kad yra plieno kieme, į kurį jie atvyko vakar. Ji girdėjo šaukiančius ir įsakymus duodančius balsus, statinių riedėjimą grindiniu, tą pačią melodiją, kurią girdėjo prieš išvykdama iš Liubeko.

Ji išsitempė ir išsitiesė, akimirka mėgavosi tuo, kad pagaliau vėl guli ne hamake, o kažkur kitur. Tada ji atsistojo. Jos stovykla buvo vienintelė vis dar užimta. Be jos, kambaryje buvo tik vyrai. Laive ji nesivargino, bet kadangi tą vakarą buvo paklausta, ar nenori nusiprausti, ji pagalvojo, ar ne saugiau būtų dabar atsiskirti nuo jūreivių.

Ji nuėjo į krantinę. Johannesas linksmi atėjo jos pasitikti. Be kelių lengvų randų, nebuvo jokių ženklų, kad prieš kelias dienas jis buvo beveik miręs. Pro jo plaukus švietė saulė ir pirmą kartą po kelių mėnesių jis vėl turėjo burnoje žolės stiebelį.

„Labas rytas, miegaliau!“ - nusijuokė jis, - „Turėjome kartu paruošti pusryčius komandai, dabar tai padariau vienas“.

Jis pažvelgė į ją pašaipiu, priekaištingu žvilgsniu. Tai buvo pirmas jų susitikimas mieste per kelis mėnesius. Jos drabužiai buvo labiau suplyšę nei anksčiau, o plaukai išsitaršę. Antonija akimirka svajingai šyptelėjo ir atsakė:

„Gaila, kad tau neužteko širdies mane pažadinti. Bet ačiū tau!“

Johanesas nusišypsojo ir patraukė ją į laivą kartu su savimi. Kiti jūreiviai jau sėdėjo ratu ir pildėsi košę.

Antonija nematė Jakobo nuo to vakaro. Jūreiviai nežinojo, kur jis yra, bet ji spėjo, kad dabar jis tikriausiai pradeda pirklių mokymus.

Ji viduje atsiduso. Netrukus turėjo prasidėti nemalonesnė Jakobo kelionės dalis. Ji pati dar nežinojo, kas bus toliau. Jai pavyko pabėgti, tačiau išvykdama ji nematė tiek pasaulio, kad iš tikrųjų suprastų, koks bus jos gyvenimas Londone. Čia niekas ja nesirūpino, o viskas, ką ji turėjo, buvo keli seni laiškai.

Po kurio laiko Džonas suprato, kokia rūpestinga jo draugė, ir po vakarienės pakvietė ją į lanką ramiai pasikalbėti. Vanduo linksmi pliuškenosi į sieną, bet jį išgirsti galėjai tik labai įdėmiai įsiklausęs.

„Dabar mes esame Londone. Ar mes abu išvykstame?“ - paklausė Johannesas.

„Manau, kad taip, - atsakė Antonija, - bijau, kad kas nors mane aptiks. Esu pakankamai toli nuo to bjauraus žalčio, kuris norėjo mane vesti. Bet manau, kad tikrai turiu būti atsargi“.

„Kodėl?“ - paklausė Johannesas, pasilenkęs per turėklus, - „Niekas tavęs čia nepažįsta. Žmonės net nesupranta, ką mes kalbame“.

„Ne, manau, kad tai dėl mano močiutės, - pasakė Antonija. Jai nespėjus paaiškinti, Johannesas jau

kikeno.

Teisybė, vėlgi žinau, ką turi omenyje, - susimąstęs tarė jis, - Keletas kitų tikriausiai ir čia išlipa iš laivo. Žinai, - šyptelėjęs pabaksnojo jai į veidą, - man beveik atrodo, kad Arnoldas ir Fabianas irgi bando nuo kažko pabėgti. Jie dar niekada nebuvo išlipę į krantą uoste, išskyrus čia.“

„Taip ir yra, - rimtai atsakė Antonija, - Arnoldas man sakė. Jie vos nebuvo nužudyti, nes išėjo į medžioklę, o to daryti jiems nebuvo leista. Nuo to laiko jie slapstėsi. Jie sakė, kad kartą pabėgęs, tu visada bėgi.“

Jai tai pasakius, Džonas kurį laiką tylėjo.

„Na, - tada jis atsakė, - šiaip ar taip, aišku, kad esu tau skolingas... dabar tau kažką skolingas, todėl tikrai eisiu su tavimi, kai pabėgsi, taip?“

Antonija truputį nusišypsojo ir stebėjo virš pilko miesto stogų kylančias raides.

„Pradėsime nuo to, kad išsikraustysime iš plieno kiemo. Vis tiek nemanau, kad vėl rasiu Jakobą, - pasakė ji. Jai buvo šiek tiek liūdna. Jakobas išmokė ją skaityti ir rašyti, padėjo jai, kai tėvas vėl buvo pernelyg griežtas. Ir jis niekada nebuvo jos išdavęs. Bet ji neturėjo kito pasirinkimo.

Grįžęs Haineris Šolė stryktelėjo aukštyn ir žemyn priešais jūreivius.

„Suformavome pajėgią įgulą, - pasakė jis, žvelgdamas į grupę, - o dabar, kas iš jūsų užsiregistruos kitam reisui?“

Tomas pakėlė ranką, bet Haineris nebeatrodė nustebęs. Jis tik pasitikinčiai jam linktelėjo galva.

Arnoldas ir Fabianas trumpai pažvelgė vienas į kitą ir tada pakėlė rankas į viršų. Polas taip pat pakėlė ranką. Rudžigeris tik papurtė galvą ir toliau valgė. Valentinas pažvelgė į savo kojas ir kažką sumurmėjo.

„Kalbėk aiškiai!“ - trenkė jam Hainaras, po ko Valentinas sukrėstas pakėlė galvą.

„Atsakymą pateiksiu rytoj“, - aiškiai pasakė jis ir greitai vėl pažvelgė į kojas. Hainaras pasipiktinęs sumurmėjo, bet paliko jį ramybėje.

„O jūs du!“ - jis atsisuko į Johanesą ir Antoniją.

„Aš tiesiog norėjau keliauti į Londoną, - atsakė Antonija, Johanesas tik pritariamai linktelėjo galva. Haineris viena ranka suėmė juos abu už pečių.

„Pamatysite, neilgai trukus ir vėl pajusite jūros ilgesį savo kauluose, - suurzgė jis, - o dabar eikite ir parodykite, ką išmokote.“

Antonija ir Johanesas šiek tiek aviniškai pažvelgė vienas į kitą, nežinodami, ko iš jų prašoma.

Haineris atliko tą patį atsisveikinimą su Rudžeru, kuris pergalingai nusišypsojo Valentinui ir išlipo.

Antonija ir Johanesas šiek tiek aviniškai atsisveikino ir netrukus išvyko su Antonijos krepšiu.

Antonija pastebėjo, kad Valentinas liūdnai žvelgė paskui juos, o paskui vėl atsigrėžė. Haineris dar kartą juos sustabdė prieš jiems išlipant iš lentos.

„Jums dar nesumokėtas atlyginimas, - priminė jis, ištiesdamas du maišelius su monetomis. Abu jaunieji keliautojai nustebę priėmė pinigų ir paskutinį kartą linktelėjo kapitonui galvą.

„Ahoy, kapitone, - tarė Johanesas ir pasisveikino.

„Ahoj“, - tyliai ištarė ir Antonija, švelniai pridurdama: ‚Hainar Scholle‘. Senasis kapitonas tikrai nusipelnė šios pravardės. Jis trumpai nusišypsojo - retas gestas jo rimtame veide - ir vėl tupėjo per lentą į laivą.

Plieno krantinė buvo atskirta nuo kitų krantinių. Johanesas ir Antonija galėjo tiesiog praeiti pro įėjimo vartus, bet tai buvo per daug paprasta dviem benamiams iš Liubeko, mėgstantiems laiptoti stogais.

Jie išžvalgė, kur stovi sargybiniai. Jie išsiskirstė, Antonija sekė teritoriją į šiaurę nuo pastato.

Suradę pirmąjį sargybinių, jie pasislėpė po stulpu, kad neatrodytų įtartini. Tada ji suprato, kad kažkas dar ateina, ir beveik nustojo kvėpuoti.

Pradėjusios kalbėtis, jos nustebo, kad po kelių sakinių pradėjo kalbėti kažką suprantamo.

„Frankas! Aš negaliu užimti posto prie rytinio išėjimo, kaip manai, ar mane nušaus, jei paliksiu jį

nesaugomą?“ - paklausė vienas iš jų.

„Pirmyn, - atsakė kitas, - bet manęs į tai neįtrauk. Nieko apie tai nežinau ir jokių patarimų jums nedaviau“.

Antonija vėl atsitraukė nuo sienos ir nuėjo ieškoti Johaneso. Ji pasiekė jį kaip tik tuo metu, kai jis jau buvo priėjęs savo ekskursijos pabaigą.

„Rytiniai vartai šiuo metu nesaugomi, - skubiai pasakė Antonija, - pasinaudokime proga ir pasišalinkime iš plieno kiemo niekam nieko neįtariant.“ Johanesas norėjo atsakyti, bet Antonija sugriebė jį už rankos ir, jam nespėjus nieko pasakyti, patraukė link rytinių vartų. Priėję prie rytinių vartų, jie stovėjo suakmenėję.

Už kampo pasigirdo girgždantys sargybinio žingsniai. Bet jie laukė, kol ji praeis. Po akimirkos jie išbėgo pro vartus ir bėgo pirmyn, kol vartų jau nebematė. Tuomet jie su palengvėjimu atsikvėpė, nes jiems pavyko.

„Ar viskas gerai? O gal buvo per daug varginantis?“ - paklausė Antonija. Kadangi Johanesas vis dar stengėsi, jis šiek tiek dūsavo ir sugebėjo ištarti tik įtemptą: „Taip, man viskas gerai“.

„Ar tikrai?“ - paklausė ji.

„Taip, tikrai viskas gerai. Jaučiuosi daug geriau nei prieš kelias dienas.“ „Dabar bėk, pažiūrėsime, ar vis dar esu greitesnis už tave“, - tarė jis.

Kai jie nubėgo dar kelis šimtus metrų, Johanesas vėl rimtai pasakė: „Turėtume susirasti kur nors nakvynę, nes nesinori šiąnakt gulėti čia, gatvėje.“

Antonija krūptelėjo, vis dar šypsodamasi visu veidu. „Nereikia taip greitai bėgti, esu tikras, kad mus būtų tiesiog įleidę pro vartus.“

Johanesas vėl nusišypsojo ir pasitaisė peilį ant diržo. „Tai tiesa, bet taip daug smagiau“.

Antonija nusišypsojo ir jie kartu pasivaikščiojo alėjomis. Prie upės kranto stovinčių namų durys buvo su keistais atvartais, kad vanduo nepatektų į gyvenamąsias patalpas. Namai aplink Stahlhofą atrodė tokie pat turtingi kaip ir Antonijos gimtojoje gatvėje.

„Tik pažvelk ten, gale! Gal už kelių akimirų yra amatininkų kvartalas. Galime pasiteirauti, ar galime ten prisiglausti arklidėse“, - pasiūlė Johanesas.

Po kelių minučių jie pasiekė kvartalą. Namai buvo iš pilko akmens, kaip ir beveik visur kitur mieste, tačiau jie buvo kur kas mažesni už tuos, kurie stovėjo aplink plieno kiemą.

Gatvėse tvyrojo šurmulys, žmonės nešė prekes į turgų, žaidė vaikai. Antonija juos stebėjo, viduje šypsodamasi nuo minties, kad ir jiedu su Johanesu kažkada taip žaidė. Tada ji vėl susitelkė į savo užduotį.

Jau buvo sutemę, kai jie vėl išėjo iš gatvės. Tai, kad jie nesuprato šalies kalbos, pasirodė esąs didelis sunkumas. Dauguma bandymų baigdavosi tuo, kad juos kas nors išvydo.

Johanesas užsimerkė ir neramiai pažvelgė į iš smuklės besišlapinančius žmones, kai pradėjo lyti.

„Galbūt mums reikėjo pasielgti kaip Valentinui, - prisipažino jis, - tas berniukas iš tiesų gana protingas, jei atidžiai jį stebi. Bet dabar mums tikriausiai teks kur nors slapta prasmukti“.

Antonija šiek tiek nepatenkinta pakėlė akis. „Mes nelabai gerai čia orientuojamės, - tarė ji, - o miestas daug didesnis nei namie.“

„Tai taip pat svarbiausias miestas Anglijoje“, - atsakė Johanesas, - „Tiesiog toliau ieškokime alėjose. Kaip vis dėlto buvo tavo močiutės vardas?“

Antonija mintyse perbėgo per raides, kurias dabar jau buvo perskaičiusi kelis kartus.

„Ji visada rašydavo tiesiog „tavo mylinti motina“ ar kažką panašaus, - pasakė ji, - bet mano motinos vardas buvo Viola ir ji buvo iš čia. Apie savo močiutę žinau tik tiek, kad ji gyveno čia ir buvo gydytoja. Jos vyras buvo medikas, o kai jis mirė, ji perėmė verslą - ir tada buvo sudeginta kaip ragana“.

„Gal galime susirasti ką nors, kas kalba mūsų kalba, - pasiūlė Johanesas, - ir paklausti apie apgyvendinimą. Kitaip turėsime grįžti į pilaite - arba miegoti kieme.“

„Manau, kad šis miestas gerokai skiriasi nuo Liubeko“, - nervingai atsakė Antonija.

Lietus pliaupė ant grindinio, atspindėdamas pilką dangų. Iš smuklės, kurioje jie pasislėpė, kol nuo

stogo lašėjo vanduo, pasipylė dar daugiau žmonių.

„Tokių orų tikrai nenoriu miegoti aludėse“, - sumurmėjo Antonija.

Jai dar nebaigus sakinio, kažkas iš minios atsisuko į juos. „Nakvynė?“ - miglotai paklausė jis, - „Ar ieškote nakvynės?“

Antonija tik bejėgiškai papurtė galvą ir rankų gestais bandė paaiškinti, kad nemoka kalbos.

Johanesas tik linktelėjo galva atsakydamas.

Vyras sugriebė Antoniją už peties ir apsuko ją taip, kad ji matytų į alėją.

„Ten yra... Žmogus?“ Nepažįstamasis bandė savo jėgas trapiais svetimais žodžiais: „Žmogus, kuris leido svetimšaliams miegoti savo namuose. Namas už.... Miegojimas. Jis kalba vokiškai. Eikite su manimi.“

„Ką jis sakė?“ - sumišęs paklausė Johannesas ir nusekė paskui Antoniją, kurią vyras patraukė į alėją.

Jie sustojo priešais siaurą, pilką namą kreivais langais, įsiterpusį į namų eilę palei alėją. Virš durų ir vitrinų kabojo surūdijusios iškabos, vienišai svyruojančios nuo lašų šniokštimo. Tačiau priešais juos stovėjusiame name nebuvo vitrinų, tik durys į vidų.

Vyras paleido Antoniją, mostelėjo Johannesui ranka ir parodė į namą. Jis pasakė kelis žodžius, kurių jie nesuprato, ir vėl nubėgo. Abu paaugliai sumišę žvelgė paskui jį.

„Ar ką nors supratote?“ - sutrikęs paklausė Johannesas.

„Manau, kad jis šiek tiek mokėjo vokiškai. Ir jis norėjo mus kažkaip nusivesti į šį namą, nes čia galima miegoti.“ Antonija atsakė: „Gal užsuksime?“

Kurį laiką jie abu nepatikliai stovėjo ir laukė, kol kitas ką nors padarys. Galiausiai Johannesas pasibeldė į sunkias medines duris, kaip tik tuo metu, kai Antonija taip pat pakėlė ranką.

Kurį laiką namas atrodė toks pat apleistas kaip ir alėja. Lietus juos buvo įmirkęs iki kaulų smegenų, kai pagaliau kažkas iš vidaus pajudino užraktą ir viršutinė durų varčia su girgždančiu garsu atsidarė. Už jos pasirodžiusį veidą dengė raukšlės ir senatvinės dėmės, tačiau senukas žiūrėjo į ją draugiškomis rudomis akimis.

„Sveiki, - nedrąsiai tarė Johannesas, - mes, eee, ieškome vietos nakvynei... - jis suabejojo ir laukė atsakymo, norėdamas sužinoti, ar vyras suprato.

Vyro bruožai susiraukšlėjo į šypsena. „Ak, jūrininkai, - atsakė jis su aštriu akcentu, bet jų kalba, - iš kur jūs?“

„Iš Liubeko, - atsakė Antonija, - ar galime įeiti?“

„Hm, nemanau, kad tai problema. Palaukite akimirką, turiu atidaryti duris. Mano seni pirštai ne tokie vikrūs kaip jūsų“.

Vyras pasislėpė už medinių lentų ir netrukus durys visiškai atsidarė. Abu keliautojai su palengvėjimu įėjo vidun. Vyras vėl uždarė už jų duris ir koridorių, kuriame jie buvo, staiga apgaubė tamsa, kurią apšvietė tik žibintas, kurį vyras laikė rankoje.

„Ko konkrečiai norite?“ - paklausė jis, vėl įkišdamas užraktą į priekį.

„Ieškome vietos nakvynei ir norėjome paklausti, ar galėtume čia pernaktuoti, - pasakė Antonija, - nenorime toliau keliauti, bet kurį laiką pasilikti Londone. Kažkas mus čia atsiuntė.“

Vyras maloniai pažvelgė į ją. „Žinoma. Kartais priglaudžiu nepažįstamuosius, man visada malonu turėti kompaniją. Aš čia gyvenu vienas. Anksčiau čia gyveno draugas su žmona, kurie turėjo daug klientų, bet jie mirė.“

Vyras vedė juos siaurais laiptais aukštyn, kol pasiekė palėpę, kur buvo keturios lovos.

„Galite ten miegoti, - pasakė jis, - galite nusileisti žemyn ir pasėdėti prie ugnies. Noriu dar kartą su kuo nors pasikalbėti“.

Po šių žodžių ir trumpo, įdėmaus žvilgsnio į Antonijos veidą vyras vėl dingo. Antonija ir Johannesas šypsodamiesi pažvelgė vienas į kitą ir padėjo savo daiktus ant dviejų lovų kairėje pusėje.

„Ar eisime žemyn?“ - paklausė Antonija. Po akimirkos Johannesas linktelėjo galva.

Vyras jų laukė sėdėdamas mediniame fotelyje prie rąstinės ugnies. Jis pažvelgė į juos įžengus ir

maloniai nusišypsojo.

„Padėjau arbatos, - tarė jis, - prisėskite“.

Nedrąsiai svečiai įsitaisė ant jiems pasiūlytų kėdžių. Vyras į ant grindų pastatytus puodelius subėrė kelias žoleles ir įpylė į juos vandens. Jis padavė jiems. Jo rankos buvo rusvos, tarsi nuo ilgų metų darbo su moliu ir žeme.

„Taigi, - tarė jis, - dabar papasakokite mums. Arba užduokite klausimus. Aš palauksiu.“

Johanesas ir Antonija vėl pažvelgė vienas į kitą, Antonija pravėrė gerklę.

„Kaip tai yra, kad tu kalbi mūsų kalba?“ - paklausė ji.

Vyras nusijuokė. „Geras klausimas. Du draugai, kurie čia gyveno, kalbėjo šia kalba. Jie čia atsirado, kaip ir jūs, bet aš taip pat ką tik buvau čia ir mes susidraugavome. Beveik kiekvieną vakarą kartu valgydavome ir žaisdavome. Kai kuriomis dienomis, kai būdavo labai gera nuotaika, eidavome pasivaikščioti. Kartkartėmis su juo būdavo ir jo žmona, tada ji ir mano žmona kartu gamindavo maistą“.

„Skamba linksmai, - atsakė Antonija, - nuo ko jie mirė?“

„Mano draugas mirė nuo ligos, - pasakė vyras, žiūrėdamas į ugnį ir kikendamas, - o vėliau jo žmona... Bet jūs apie tai nekalbate. Jie čia augino dukrą, gražų vaiką, bet kažkuriuo metu ji išsikraustė, ištekėjo. Taip jau atsitiko.“

Vyras vėl šiek tiek keistai pažvelgė į Antoniją, ir Johanesas sumišęs sekė jo žvilgsnį. Tada vyras atsistojo ir nužingsniavo prie staliuko nedidelio kambario kampe.

„Išgerkite arbatos!“ - pasakė jis skardžiai, - „Ji gera.“

Po kurio laiko jis sugrįžo ir, keliautojų nuostabai, rankoje laikė storą knygą. Atsivertęs ją atsisėdo į fotelį ir kurį laiką žiūrėjo į ją.

„Čia daugybė receptų, - pasakė jis, - vienintelis dalykas, kurį jie paliko iš savo įgūdžių. Tai knyga, kurioje jie užrašė savo žinias apie žoleles ir ligas. Nuo dvidešimties metų kartu praleisdavome kiekvieną laisvą minutę, kartu keldavomės aukštai ir žemai, o vakarais gerdavome, kol negalėdavome tiesiai vaikščioti. Tai buvo tos dienos, kai vakare būdavo ant kėdžių krašto, o kitą rytą vėl vergaudavome. Kartais noriu, kad vis dar būčiau tokios sportinės formos.“

Jis kurį laiką mąsliai žiūrėjo į nuotrauką ir tęsė: - Jie buvo ypatingi žmonės ir ypatinga moteris. Ji sugebėjo padėti daugybei žmonių. Ji buvo gydomojo meno moteris, taip pat parašė šią knygą apie savo receptus. Prieš pat mirtį ji man padovanojo šią knygą su žodžiais: „Rūpinkis šia knyga ir, jei kas nors sunkiai serga, pažvelk į ją.“ Aš nesupratau. Po to ji neturėjo daug laiko“.

Antonija įdėmiai žiūrėjo į jį. „Manau, kad pažįstu tą moterį, - tyliai tarė ji.

Vyras kurį laiką vėl žiūrėjo į ją. „Kur tiksliai?“

„Ji buvo mano močiutė, - atsakė Antonija, - mano motina čia užaugo, jos motina buvo gydytoja, o vyras - medikas. Vis dar turiu laiškus, kuriuos jie vienas kitam siuntė“.

Vyras trumpai pažvelgė į ją. „Tai gali būti, - tada jis pasakė, - tavo veidas toks pat kaip jos dukters. Labai panašus. Tuomet esi jos sūnus, tiesa?“

Antonija trumpam sukluso ir pažvelgė į Johanesą. „Taip, - galiausiai ištarė ji, - mano... mano vardas Emilis. Tai Johanesas.“

Vyras linktelėjo galva ir vėl atsimerkė.

„Aš nemoku skaityti, - pasakė jis, - vienintelė knygos nauda man yra paveikslėliai. Pažvelk į ją, gal galėsi su ja nuveikti daugiau. Man liūdna ją atiduoti, bet tu turi teisę tai padaryti, jei ji priklauso tavo močiutei.“

Antonija nustebusi paėmė knygą ir pamaldžiai vartydama puslapius, susijaudinusi, kad taip greitai rado močiutės pėdsaką. Ji nė neįsivaizdavo, ką darys, jei taip nutiks, o dabar rankoje laikė brangią gydomųjų receptų knygą.

Ji stabtelėjo radusi puslapį, kuris atrodė panašus į piešinius ant laiškų. Lėtai perskaičiusi tekstą, ji atpažino kelis nurodymus, kuriuos naudojo laive, kad padėtų Džonui.

„Žiūrėk, - tarė ji, stumtelėdama jį, - galėčiau tai panaudoti“.

Johanesas pasilenkė prie jos ir linktelėjo galva. „Galbūt tai padės su tais dalykais, kurie vis dar

yra“, - pasakė jis.

Vyras kurį laiką sėdėjo, įsmeigęs akis į ugnį, tarsi matytų ne tik liepsnas. Paskui jis linksmai atsigrėžė į abu svečius.

„Tuomet pasakokite savo istorijas, - tarė jis, - ir nieko nepraleiskite. Aš dar turiu laiko.“

Kai ugnis užgeso, senolis palinkėjo Johanesui ir Antonijai labos nakties. Persirengę jie nuėjo miegoti. Laivo siūbavimas, įsirežęs į jų atmintį, persekiojo juos miegoti.

Vidury nakties Antoniją pažadino burzgimas. Ji negalėjo atpažinti triukšmo. Todėl ji atsikėlė ir apsirengė. Triukšmo pažadintas Johanesas pavargęs atsisėdo.

„Kas vyksta?“ - sumišęs sumurmėjo jis, - „O, mes jau nebe laive. Kodėl tu keliesi?“

Ji ramiai atsakė: „Ar negirdi triukšmo? Aš ketinu išsiaiškinti jo esmę. Tiesiog gulėk ramiai.“ Antonija nusileido laiptais žemyn ir pamatė senuką, klūpantį virš puodo. Iš puodo burbuliavo skystis.

Antonija pravėrė gerklę ir jos šeimininkas atsisuko, apšviestas ugnies šviesos.

„Atsiprašau, vėl paėmiau knygą, kurią tau daviau. Prisiminiau receptą, kuris padeda nuo nugaros skausmų. Pastaruoju metu man truputį labiau šąla, - pasakė jis.

„Viskas gerai, - atsakė Antonija, - man tik buvo įdomu dėl tų garsų. Ar receptas tikrai padeda?“

„Taip! Bent jau mano nugaros skausmai stebuklingai dingo“, - entuziastingai pranešė vyras.

Antonija laiminga grįžo į lovą. Johanesas, kuris jau smalsiai laukė, tuoj pat paklausė, kas nutiko, ir Antonija jam paaiškino. Jie trumpai pasikalbėjo, o paskui grįžo į lovą. Kurį laiką Antonijos mintys grįžo į jos namus, namą Engelsgrube, kaip jį vadino Mija, ir kaip sekasi jos seseriai Avai ir tėvui. Tarp prisiminimų ji užmigo.

Kitą rytą senis jų laukė su gardžiais pusryčiais. Jis neprašė jokių pinigų. Kai jie pasisotino, padėjo už viską ir senolis atidavė Antonijai knygą, bet jie pažadėjo vakare grįžti ir vėl pas jį pernaktuoti.

Džonas ir Antonija susijaudinę vaikštinėjo alėjomis ir galvojo, ką galėtų veikti Londone, jei norėtų čia gyventi, ar jiems reikėtų vėl grįžti į floilą. Toliau jieėjo per miestą, paskui palei uostą ir į turgų, nes jiems dar reikėjo ko nors pietums. Jie nusipirko didelį kepalą duonos.

7 skyrius

Virš Londono pliaupė lietus. Nejprastas oras, kaip po kelių dienų suprato Johanesas ir Antonija. Migla ir lietus kaitaliojosi, todėl miestą nuolat gaubė pilkas šydas, kuris slopino garsus ir slėpė figūras tarsi nematomas apsiaustas, slepiantis pabėgėlius.

Antroji jų viešnagės Londone savaitė buvo ką tik prasidėjusi. Dabar jie jau orientavosi geriau nei kai kurie londoniečiai, žinojo, kur nusipirkti maisto, pažinojo kai kurias labirintines mažas gatveles, laiptus ir duris, vedančias per namų ir sienų labirintą. Jie išmoko suprasti keletą žodžių ir frazių užsienio kalba, bet dažniausiai bendravo rankų ženklais.

Johanesas atidarė medinius varstomus langus ir išlindo į alėją. Antonija atsisėdo už jo ant lovos ir trynė miegą nuo akių, nes į vidų skverbėsi šaltas, drėgnas rūkas.

„Ką nors pamatyti lauke?“ - pavargusi paklausė ji, susisukusi į antklodę.

„Miglą, - atsakė Johanesas, - ir keletą žmonių. Turėtume pradėti kur nors ieškoti darbo. Bet čia niekas nesupranta mūsų kalbos.“

„Kiek mums liko pinigų?“ - paklausė Antonija. Johanesas gūžtelėjo pečiais.

„Tiek, kad užtektų pavalgyti trims dienoms? Daugiausia kainavo vaistai, o žolelių ieškoti už miesto dar neturėjome laiko. Mums tikrai reikia pagalvoti, ką darysime, - pasakė Johanesas. Jis susirūpinęs pažvelgė į Antoniją. Mergina trumpais, susivėlusiais plaukais vis dar vilkėjo jūreiviškus drabužius ir įtikinamai priminė laivo berniuką, kuriam per paskutinę kelionę plaukai šiek tiek per

daug pailgėjo. Tik kartais, kai ji išsitiesdavo ar pasilenkdavo į priekį, suprasedavo, kad ji vis dėlto nėra berniukas, jau nekalbant apie vyrą. Visada tai būdavo tik trumpa akimirka, kol iliuzija vėl užsidarydavo ir paslėpdavo pavojingą tiesą. Nepaisant to, kartais ji būdavo tik per plaštaką nuo išdavystės.

„Ar planuoji amžinai likti taip prisidengusi?“ - paklausė Johanesas, - „Kada nors kas nors būtinai pastebės.“

„Ką dar turėčiau daryti? Ar turėčiau grįžti į Liubeką?“ Antonija paklausė: „Ar po šio nuotykio turėčiau grįžti į siuvyklą ir mokytis namų ruošos darbų? Pamiškite tai! Verčiau... - ji trumpam suabejojo prieš tęsdama, - verčiau slėptis pavojuje ir bėgti per dar penkias jūras, nei būti nelaisvėje po to, ką patyriau!“

Johanesas turėjo šiek tiek nusišypsoti. Tačiau juokas buvo ne toks lengvabūdiškas kaip prieš kelionę. Jie abu buvo daug matę. Kai ko iš to žvejo berniukas būtų norėjęs apskritai nežinoti, bet vis tiek nesigailėjo, kad važiavo kartu, kai krantinėje pastebėjo Antoniją su brolio drabužiais.

„Aš tik sakau, - pradėjo jis atsargiai rinkdamas žodžius, - kad gali būti, jog kas nors vis tiek ją atpažins. Turiu omenyje, kad vis tiek gali pasakyti pagal... kitų dalykų atpažinti, kad esi... na, moteris. Pavyzdžiui, plaukai ir drabužiai.“

Jis skubiai nosisuko ir pažvelgė pro langą, nes suprato, kad raudonis kyla į jo veidą. Jis susierzinęs prikando lūpą ir nusišluostė veidą, kuris dabar buvo drėgnas nuo rytinio rūko.

„Galbūt prieš kalbėdami apie tai turėtume uždaryti langą?“ - iš už nugaros jam atsakė draugė. Jis tik linktelėjo galva ir vėl uždarė langų varčias, kad niekas, kas supranta jų kalbą, negalėtų išgirsti jų pokalbio. Šiame Londono rajone sienos buvo labai plonos, tačiau jie niekada negirdėjo jokių garsų iš kitų laiptinių ir savo tamsioje palėpėje jautėsi saugiau nei bet kur kitur.

„Manau, kad suprantu, apie ką jūs kalbate, - šiek tiek aviniškai tarė Antonija, - bet nelabai ką galiu padaryti... o jei judėsiu greitai, niekas nepastebės. Liubeke irgi niekas niekada nepastebėjo, kai vaikščiojau su savo švarku. Žmonės paprastai į vaikus tinkamai nežiūri.“

„Tiesa, - pripažino Johanesas, - tikriausiai vėl esi teisus. Bet... Tu jau nebe vaikas. Ir vis tiek manau, kad turime būti atsargūs. Galbūt turėtume pasižiūrėti, ar nėra kur nors toliau už miesto, kur galėtume pernaktuoti. Ir mums reikia naujų pinigų. Pernelyg gražu, kad mums leidžiama čia šitaip miegoti.“

„Jei išsikraustysime, turėtume jam atiduoti likusius, - pasakė Antonija, - manau, kad jis tikrai malonus. Gerai, kad taip greitai sužinojome, kur gyvena mano močiutė. Ir knyga nuostabi. Gal pabandysime šiandien nusipirkti kai kurių ingredientų? Gal kaip nors užsidirbti pinigų, kaip tai darė močiutė ir senelis“.

Džonas linktelėjo galva ir pakėlė piniginę iš jos slėptuvės po lova.

Iš apačios pasigirdo švelnus grindų lentų girgždėjimas.

„Manau, kad Godrikas pabudo. Taigi galime leisti žemyn, - pasakė Antonija, pasikabinusi ant kaklo maišelį, į kurį buvo susikrovusi daiktus.

Po pusvalandžio abu jaunuoliai vėl dingo turgaus aikštės minioje. Jie vaikštinėjo tarp žmonių, kurie nekreipė dėmesio į blogą orą kaip žiurkės į griovius. Turgaus prekeiviai savo prekes slėpė po audeklais, kad apsaugotų jas nuo drėgmės.

Prekeiviai ant medinių prekystalių lentų išdėliojo savo prekes, tarp jų ir žuvį bei grūdus, kaip plekšnės juos buvo atvežusios į Londoną. Dauguma žmonių tik apžiūrinėjo prekystalius ir dar nieko nepirko, dauguma jų dar nebuvo atidaryti, o balsų šurmulyje vis dar buvo prislopintas.

„Oras čia neleidžia manyti, kad dabar vasara, - sumurmėjo Johanesas, vėl šluostydamasis drėgmę nuo veido, - juk dabar bent jau pirmoji ryto valanda, ar ne? Man čia sunku nustatyti laiką.“

„Mes kelis mėnesius buvome laive, - šyptelėjo Antonija, - tai buvo daugiau vandens nei keli lašai ore. Nebūk tokia. Ir dabar jau beveik ne vasara“.

Johanesas linktelėjo galva. „Teisingai. Koks dabar mėnuo? Spalis?“

Antonija sustojo ir atsistojo šoninėje alėjoje, kad išvengtų link jų einančios žmonių grupės. Johanesas prisijungė prie jos. Bėganti minia atrodė beveik kaip mirties apeigos rūke, vaiduokliškos figūros, pasirodančios iš niekur.

„Gal apžiūrėkime šią alėją?“ - pasiūlė Antonija, - „Turkaus prekystaliai dar neatidaryti, o gal čia yra kokių nors takų, kurie galėtų mums praversti.“

„Jei taip sakai“, - atsakė Johanesas ir iš tolo nusekė paskui ją į alėjos šešėlius.

Už abiejų jaunuolių į alėją įsuko sulinkusi figūra. Antonijai bėgant toliau, Johanesas atsisuko ir atpažino jų šeimnininką Godriką, kuris buvo apsigaubęs storu vilnoniu šaliku ir rėmėsi lazda.

„Ak, štai ir berniukas. O kur Emilis?“ - paklausė jis silpnai šypsodamasis.

„Emilis irgi kažkur čia, - atsakė Johanesas, - jis ką tik nubėgo. Ką tu čia veiki?“

Godrikas šiek tiek nusijuokė. „Perku duonos, - atsakė jis, - einu į rotušę ir tikiuosi, kad jie dar turi duonos, kurią gali išdalyti. Bet jie paprastai jos turi. Kartais jie, manau, gailisi, kad atėmė visą mano kompaniją“.

Johanesas linktelėjo galva ir šiek tiek nervingai apsidairė aplinkui. Antonija buvo dingusi alėjos rūke. „Emilija!“ - sušuko jis, bet ji, matyt, jau buvo per toli, kad jį išgirstų.

„Kodėl turėtum gailėtis?“ - kiek suglumęs paklausė Johanesas Godrikas. Senukas mėgo pasakoti istorijas, tačiau atrodė, kad dėl aštraus proto jam kartais sunku viską papasakoti tinkama tvarka. Vis dėlto atrodė, kad jis jau beveik papasakojo dalį savo istorijos, kurią Antonija tikrai norėjo sužinoti. Be pokalbio pirmąjį vakarą, jis beveik nekalbėjo apie tai, kas nutiko Antonijos močiutei.

„Na, jie atėmė iš manęs mano merginą, o ji buvo vienintelis dalykas, kuris man liko. Ji uždirbdavo pinigų, daug, nes kartais pas ją ateidavo turtingi žmonės. Kol keli žmonės mirė ir giminaičiai pasakė, kad ji dirba su velniu, - Godrikas liūdnai papurtė galvą, - bet ji buvo labai pamaldi, nors ir ne visada normaliai. Bet yra žmonių, dėl kurių net Dievas nieko negali padaryti. Nuo ugnies išsigelbėjo tik knyga. Bet... Taip. Kai kurie bažnyčios žmonės gailisi. Jie žino, kaip sunku čia gyventi vienam. Vakare vėl pasimatysime? Emilį irgi?“

Johanesas skubiai linktelėjo galvą. „Emilis irgi, aš jį pasiimsiu su savimi. Bet manau, kad turiu jį greitai surasti. Sėkmės rotušėje!“

Godrikas lengvai nusijuokė ir trumpai linktelėjęs galvą nuskuodė toliau.

Antonija purvinu veidu pažvelgė į Johanesą, kai jis pagaliau išėjo iš rūko jos pasitikti. Jis dar nepastebėjo toluose girdimų balsų. Jis kaip tik ketino pradėti sakinį, kai ji ranka užspaudė jam burną, kad nutildytų. Antonija jam davė ženklą, kad kalbėtų tyliai, į ką jis pritariamai linktelėjo galva.

„Kas vyksta?“ - sutrikęs paklausė Johanesas. Antonija pažvelgė į jį susierzinusiu žvilgsniu.

„Ar tu kurčias?“

Balsai pasigirdo vis garsiau, o dabar prisidėjo ir žingsniai, kurie skambėjo panašiai kaip tylūs balsai.

„Akimirką patylėk, Johannesai!“ - pamokė ji savo palydovą, kuris vis dar nepastebėjo balsų ir žingsnių.

„Kas atsitiko?“ - sušnabždėjo Johannesas. Antonija pastūmė jį į kitą šoninę gatvelę. Migloje alėjos atrodė šiurpiai, tarsi tai būtų praėjimai į požeminį pasaulį, be išeities ir apsuptos akmenų.

„Manau, jie suprato, kad esu mergaitė, - nervingai tarė Antonija, - ir elgėsi šiek tiek keistai, žinai, kaip žmonės iš Parsley Lane. Tėvas ir Ava visada man liepdavo laikytis nuo jų atokiau. Aš pabėgau, per stogą. Kur tu ką tik buvai?“

„Su manimi kalbėjo Godrikas. Kur dabar?“ - paklausė Johannesas.

„Na, pirmiausia turime iš čia ištrūkti!“

Antonija patraukė sutrikusį Johannesą per kitą gatvelę. Jie priėjo turgaus aikštę, kur prie daugybės prekystalių būriavosi minios. Čia buvo vaisių ir daržovių, žuvies, taip pat drožinių ir kailių prekystalių. Kiekviename žingsnyje buvo triukšminga ir pilna žmonių.

„Pažiūrėkime į ten esančius paveikslus, o tada eikime prie maisto, gerai?“ - pasiteiravo Johannesas.

Antonija tik tylėjo ir nervingai žvalgėsi į galą. Johannesas sekė paskui ją, kai ji pasuko atgal į alėją ir iš kitos pusės įžengė į turgaus aikštę.

„Ką jūs darote? Ar ketini visą laiką vaikščioti ratu?“ - sutrikęs paklausė Johannesas. Antonija papurtė galvą.

„Noriu juos nusikratyti! Jie mane sekė ir jei atpažins, turėsiu problemų! Ir ne tik aš!“ - atsakė ji ir dingo minioje.

Johanesas nusekė paskui savo merginą ir ėmė sekti akimis, nors nežinojo, ko ieško. Po kelių metrų Antonija vėl patraukė jį paskui save ir pirštais perbraukė per plaukus, tikėdamasi, kad dėl to ji atrodys kitaip.

„A- Emilis!“ - sušnabždėjo Johannesas, - „Emilis, sustok. Turime išlikti ramūs. Atsistok prie bet kurio prekystalio ir į ką nors pažiūrėk!“

Antonija nenoromis sustojo ir pažvelgė į nedidelį keraminį puodelį, kuris buvo eksponuojamas viename iš stendų.

„Žiūrėk, argi ne gražu?“ - garsiai pastebėjo ji, kad jų pokalbis atrodytų kiek normalesnis.

„Taip, bet jis taip pat brangus, - atsakė Johannesas, - o žolelių čia vis dar nėra. Eime, ieškokime toliau.“

Abu jie nepastebimai nuėjo keletą prekystalių toliau. Antonija kelis kartus atsigręžė į alėją, iš kurios jie atėjo, ir turėjo susikaupti, kad nepabėgtų.

„Johanesai, - tyliai pradėjo ji, - jei jie vėl mane suras, turime greitai ką nors sugalvoti.“

„Jie turbūt tavęs neatpažįsta, - pagalvojo Johannesas, - tai gal tau reikia naujos skrybėlės?“

„Manau, kad prieš ką nors kita turėtume iš čia ištrūkti, - tyliai tarė Antonija. Ji vėl susiglostė plaukus. Dabar Johannesas dar aiškiau suprato, kad Antonija kiekvienu savo judesiu negali nuslėpti fakto, jog ji nėra berniukas. Jis pastūmė ją tarp savęs ir turgaus prekystalių, kad ji būtų apsaugota nuo daugumos akių.

„Nemanau, kad maskuotė taip gerai neveikia, - nervingai tarė jis, - gal geriau, jei vėl kaip nors apsirengsi.“

„O ką į tai atsakys Godrikas?“ - desperatiškai paklausė Antonija, - „tada turėsime susirasti kitą vietą ir palikti jį ramybėje. Galbūt mums net teks palikti Londoną - kodėl aš tiesiog negalėjau gimti berniuku? Jei Dievas to norėjo, kodėl jis verčia moteris likti namuose?“

Antonija atrodė taip, tarsi kitą akimirką pradėtų verkti. Johannesas nervingai apsidairė ir atsargiai suėmė ją už peties, kad nepamestų. Galiausiai susitvardė, atsisuko ir apkabino ją. Tik kelioms sekundėms, tada vėl ją paleido ir pažvelgė į ją, tikėdamasis, kad ką nors pakeitė.

„Vieną kartą mums jau pavyko pabėgti!“ - pasakė jis labiau drebėdamas, nei iš tikrųjų norėjo, - „tu sakei, kad verčiau amžinai bėgti, nei su kuo nors susituokti, pameni? Taip ir sakei. Ir bėgti iš tikrųjų buvo visai smagu. Ir aš einu su tavimi. Nesvarbu, kur tu eisi. Lengviau bėgti dviese, juk žinai. Arnoldas ir Fabianas tau tai parodė“.

Jis sukluso ir pajuto, kad viską dar labiau pablogino. Jo nuostabai Antonija tik nusišluostė ašaras ir linktelėjo galva.

„Tu teisus, - niūriai tarė ji, - dabar pagaliau esu laisva. Ir niekam neleisiu atimti mano laisvės! Dėl manęs teks bėgti, bet aš nelauksiu, kol jie padarys man tą patį, ką padarė mano močiutei, o jei pabandys, tegul pamato, kaip aš kovosiu!“

Johanesas susirūpinęs pažvelgė į Antoniją. Kitados ramios merginos akyse degė ugnis, kokios jis dar niekada nebuvo matęs, ir jam buvo gaila tų, kurie išdrįs stoti jai skersai kelio.

„Ar turi planą?“ - atsargiai paklausė jis. Antonija giliai įkvėpė ir linktelėjo galva.

„Taip, nupirksiu suknelę, kad galėtume pasilikti bent kelioms dienoms. Bet mes vėl iš čia išvažiuosime. Pasiimsiu su savimi knygą. O tada keliausime toliau, kol... Aš nežinau. Bet... Bet vis tiek būsime atsargūs“.

Johanesas linktelėjo galva ir vėl apsidairė. „Ar vėl matėte savo persekiotojus?“ - paklausė jis.

Antonija papurtė galvą. „Ne. Bet jei kas nors paklaus, jei vaikščiosiu su savo suknele, ar galime... teigti, kad tu esi mano vyras?“

Johanesas sustojo vietoje. „K-kodėl?“ - užkimo jis, staiga norėdamas, kad aplink juos nebūtų tiek daug žmonių. Kai kurie jau buvo pradėję ant jų šaukti, nes jie užstojo kelią prie prekystalių.

Antonija nepažvelgė jo link, tik neapibrėžta išraiška žvelgė į alėją.

„Taigi, kad... Turiu leidimą vaikščioti?“ - galiausiai ji ištarė: „Moterims beveik niekur neleidžiama to daryti pačioms.“

Johanesas pajuto, kad jo širdies plakimas vėl nurimo. Jis linktelėjo galva ir vėl draugiškai sugriebė ją už peties. „Galiu tai padaryti, - tarė jis tvirtai, - tada eime, turime tau nupirkti suknelę“.

Saulė lyg vieniša akis keliavo toliau į dangų. Pamažu pakilo rūko šydai, retkarčiais prasiskleisdami ir atskleisdami pilko dangaus lopinėlius. Žmonės apsipirkinėjo, bet kitais atvejais likdavo namuose ir pro langus stebėjo vaiduoklišką miestą.

Antonija uždegė nedidelę lempą savo palėpėje esančiame kambaryje. Johannesas sėdėjo ant lovos atsukęs jai nugarą, kai ji vilkėjo ką tik nusipirktą suknelę. Ji buvo pigiausia, kokią tik rado, pasiūta iš pilkai rudos drobės, derančios prie likusio miesto, ir šturkšti kaip hamakai laive.

Ji jautėsi keistai. Kai paskutinį kartą vilkėjo suknelę, ji klūpojo prie palėpės lango ir godžiai stebėjo Džeikobą, kai jis krovė laivą, dar nežinodama, kad mažoji sesutė privers ją sėsti į laivą ir kartu su juo vykti į Londoną. Ji turėjo šiek tiek nusišypsoti, kol vėl neprarado savitvardos. Ji tikriausiai negalės grįžti į Liubeką ir padėkoti Mijai už tai.

„Man taip ankšta, - pasakė ji, - vėl pamiršau, kaip sunku judėti su drabužiais.“

Johanesas tik trumpai nusijuokė ir nenuleido akių nuo lango, pro kurį į tamsą krito siauras šviesos ruožas.

„Reikia paslėpti tavo plaukus, - tarė jis, - gal kol kas galėtum pasinaudoti mano skrybėle. Ji gerokai per trumpa moteriai“.

„Ar neturime skrybėlės?“ - paklausė Antonija, - „kitaip žmonės pagalvos, kad nesu ištekėjusi.“

„Tada mes tik susižadėję. Vis tiek nežinau, kaip kam nors pasakyti. Aš nekalbu angliškai, - atsakė Antonija, - tik sunkiai suprantu kai kuriuos žodžius.“

Antonija jam pritarė ir kruopščiai užsegė paskutinę suknelės kilpą. Suknelės, kurias ji dėvėjo namuose, buvo patogesnės ir gražesnės. Be to, ji jau buvo taip pripratusi dėvėti marškinius, kad suknelė jautėsi netinkamai.

„Dabar gali apsisukti, - pasakė ji. Johannesas apsisuko ir plačiai atmerktomis akimis linktelėjo galvą.

„Tu jau seniai nedėvėjai suknelės“, - išsakė jis jos mintis. Antonija šiek tiek nusišypsojo.

„Taip, teisingai, - atsakė ji, - tikiuosi, kad vis dar galiu elgtis kaip moteris“.

„Bijau, kad tau niekada taip gerai nesisėkė“, - sumurmėjo Johannesas į savo dar neperaugusią barzdą. Jis turėjo pripažinti, kad nors Antonija, vilkėdama berniukiškais drabužiais, buvo nepaprastai panaši į moterį, dabar, apsivilkusi suknelę, ji staiga atrodė kaip berniukas, apsivilkęs vieną iš sesers suknelių.

Antonija pažvelgė į jį griežtu žvilgsniu ir pabandė susirišti plaukus, kuriems jie vis dar buvo gerokai per trumpi. Johannesas numetė jai savo kepuraitę.

„Taigi dabar bandysime nusipirkti žolelių?“ - paklausė Johannesas ir vėl pašoko. Antonija akimirka nervingai pažvelgė į lango varčias, pajuto, kaip joje kunkuliuoja baimė, ir linktelėjo galva.

„Taip, bet pasirūpink, kad Godrikas nebūtų prieškambaryje, kai nusileisiu apsirengusi,“ - pasakė ji.

Johanesas jai linktelėjo galva ir siaurais, menkai apšviestais laiptais nusileido į prieškambarį. Antonija atsargiai nusekė paskui jį. Prasidėjo nauja jos istorijos dalis - Londone ji vėl bus Antonija, palikusi Emilį laive. Taip ji galvojo žengdama atgal į šaltą, niūrų rūką.

Plūdė ramiai siūbavo ant vandens, kuris pro rūką silpnai mirgėjo. Iš pastarųjų dienų rūko atsiradusi dulksna susimaišė su švelnia migla, kuri nuo Temzės kilo į alėjas.

Valentinas pasilenkė per turėklus ir kelias minutes stebėjo, kaip mažos bangelės, nešamos iš tolimų kraštų ir gelmių, skalauja krantą. Po piratų užpuolimo patirtus sužalojimus vis dar šiek tiek skaudėjo, bet Polas sakė, kad jie užgis pakankamai greitai, kad po kelių dienų, kai laivas išplauks, daugiau jo nebekamuotų.

„Ar buvai ten anksčiau, kai iš miesto atėjo žinia?“ - paklausė Fabianas, sustojęs šalia ir kramtydamas džiovintus vaisius. Valentinas papurtė galvą ir užleido vietą draugui prie turėklų.

„Kokios naujienos?“ - paklausė jis, - „Ar vis dėlto Rudžigeris grįžta?“

Fabianas nusijuokė. „Ne, nesijaudink - net jei pagaliau gal išmoksi apsiginti. Ne, amatininkų kaimynystėje kažkas neva užsikrėtė maru - pakankamai baisu. Bet vakar jis buvo išgydytas. Jį išgydė moteris.“

Valentinas nustebęs pakėlė akis. Jo mintys bėgo per kelias pastarąsias savaites - prie Emilio, paslaptinai išgydžiusio Johanesą, prie girdėtų dviejų draugų pokalbių. Ir į tą dieną, kai denyje netikėtai pasirodė Emilis, pabėgėlis iš Liubeko, kuris, kaip teigė Jakobas, buvo jo jaunas draugas. Jo mintys skraidė virš jūros kaip jūros paukštis, bet jis pats, kaip visada, tylėjo.

„Kaip jai tai pavyko?“ - paklausė jis. Jis ir taip niekada nebuvo visiškai tikras, ar visas užuominas įsivaizduoja. Galbūt tai buvo visai kas kita.

„Nenoriu žinoti, - tarė Fabianas, - bet ji tikriausiai turėjo knygą, kuri galėjo ją išgydyti. Iš seno mediko. Manau, kad viskas gerai. Bent jau jei ji tikrai padeda žmonėms“.

Fabianas vis dar skambėjo šiek tiek abejodamas. Valentinas tik linktelėjo galva ir įsistebeilijo į vandenį.

„Jei toliau žiūrėsi į bedugnę, bedugnė netrukus pažvelgs atgal!“ - išgirdo, kaip Tomas šūktelėjo jam iš už nugaros. Jis atsiduso ir stengėsi nekreipti dėmesio. Jo atodūsis priešais burną suformavo mažą debesėlį. Buvo tikrai šalta. Bėgdamas iš namų jis tikėjosi pabėgti nuo patyčių ir bjaurasties. Tačiau jūreiviai buvo kieti vyrukai. Jis vis dar nebuvo visiškai tikras, ar jie iš tiesų norėjo juokauti. - Kas skriaudžia kitus dėl juoko? Bet jis bent jau galėjo pasikalbėti su Fabijanu ir dviem jaunuoliais, kurie dabar išlipo iš laivo, ir niekas jo nemušė už tai, kad papasakojo jiems tai, ką išmoko iš knygų.

„Kas nutiko, berniuk?“ - geranoriškai paklausė Fabianas ir patapšnojo jam per nugarą, - „Ar jūros liga jau verčia tave jaustis melancholišku? Tu tikrai pripranti prie vandens“.

Valentinas papurtė galvą. „Man vanduo netrukdo, - sumurmėjo jis, - man tiesiog nepatinka mano paties mintys.“

Fabianas nusijuokė. „Tu per daug galvoji, vaikine, - tarė jis, - mintys yra blogiau už žmones, kai kalbama apie persekiojimą. Neleisk, kad naujienos sugadintų tau nuotaiką. Rytoj vėl būsime toli, nuo visos šio miesto pilkumos... Man tikrai labiau patiko kaimas“.

Valentinas tik linktelėjo galva ir pažvelgė į platų, bespalvį dangų. Debesys telkėsi lyg dūmai.

Turgaus aikštėje buvo dar daugiau žmonių nei įprastai. Oras buvo geresnis nei įprastai - tai reiškė, kad šlapdriba kartais kelioms minutėms nutrūkdavo ir drėgnas oras nesuslapdavo iki kaulų. Kartais net galėjai pamatyti danguje atsivėrusias skyles, kurios atrodė tarsi pabaisų nasrai.

Šurmulyje niekas nekreipė dėmesio į jauną porą skurdžiais drabužiais, kuri prie prekystalio keitė pinigus už kelias žoleles. Tuo tarpu Antonija ant galvos buvo užsidėjusi kepuraitę, kuri slėpė jos pusilgius plaukus ir įtikinamai priminė paprastą pilietę. Johanesas už pinigus, kuriuos jie uždirbo už Antonijos gydymo įgūdžius, nusipirko sau liemenę, su kuria atrodė kur kas labiau suaugęs nei anksčiau.

Už prekystalio stovintis pirklys suskaičiavo monetas, linktelėjo jiems abiem ir palinkėjo geros dienos. Antonija ir Johanesas atsakė į sveikinimą. Jie žengė kelis žingsnius nuo prekystalio ir piktdžiugiškai nusišypsojo vienas kitam.

„Gyvendamas kitoje šalyje labai greitai išmoksti naujų kalbų, - tyliai pasakė Antonija, klausydamosi aplinkinių pokalbių. Dauguma jų buvo apie paprastus kasdienius dalykus, be jokių požymių, kad kas nors kitas būtų užsikrėtęs maru.“

„Taip, aš irgi tai pastebėjau, - atsakė Johanesas, - eime, mums dar reikia nueiti į mažąjį turgelį. Žinai, tas vaikas, kuris peršalo. Šį kartą pirmiausia išlydėsime žmones, taip? Matydami, kad didžiąją darbo dalį atliekate jūs, jie pritraukė per daug dėmesio“.

Antonija linktelėjo galva, stengdamasi padaryti gerai besielgiančios ir neįkyrios merginos įspūdį, tačiau turėjo susikaupti, kad per daug nešokinėtų ir nesidairytų aplinkui. Godrikas jos beveik nebematė, su juo kalbėdavosi tik vakarais, vis dar persirengusi berniuku, kurį nusimesdavo vos išėjusi iš namų.

Tavo močiutė buvo apdegusi, pagalvojo ji, būk atsargi. Pagalvok apie Avą, apie tai, ką ji tau pasakojo. Galbūt tai netgi nutiko čia pat.

Ji sudrebėjo įsivaizduodama, kaip ten, kur dabar duonos prekystalis pardavinėjo savo gaminius, statoma laidotuvių laužavietė. Kažkur girdėjo krintančių medžių garsą. Ji nusikvatojo ir ėjo toliau. Ore kažkas tvyrojo. Galbūt tai buvo tik perkūnijos požymiai, bet ji nujautė, kad kažkas bręsta.

„Atsiprašau?“ - paklausė balsas už jų.

Antonija ir Johanesas atsisuko. Už jų stovėjo moteris, plačiai atmerktomis akimis žvelgdama pirmyn ir atgal tarp jų ir kikendama. Antonija maloniai pažvelgė į ją.

Aš irgi būčiau tokia, pagalvojo ji, net nedrįsčiau tinkamai kalbėtis su nepažįstamais žmonėmis. Bet dabar turiu nerimauti, kad mane pažįsta per daug žmonių.

Johanesas stumtelėjo ją taip, kad ji išsigando minčių ir taip pat padarė nepadorų suktuką. Moteris paslėpė rankas už nugaros.

Mano vyras serga, - pasakė ji, - girdėjome, kad galėtumėte ką nors padaryti. Apie tai mums papasakojo mano kaimynė už dviejų gatvių“.

Džonas linktelėjo galva, o Antonija susilaikė, kad galėtų apsimesti, jog Džonas yra gydytojas, o ji - padėjėja.

„Žinoma, - sunkiai ištarė jis angliškai, - mes... mes...“

„Gali padėti“, - sušnabždėjo Antonija, kai jis užsikirto. Johanesas vėl dūrė jai į šoną, bet galiausiai tęsė kalbą.

„Mes galime padėti. Mano... Mano žmona ir aš. Kur?“ - paklausė jis pašėlusiais, nervingais rankų judesiais.

Moteris neįkyriai gestais parodė į gatvelę, kuri Antonijai pasirodė nemaloniai pažįstama.

„Toliau šia alėja, tada į dešinę, o trečias namas dešinėje, - pasakė ji, - ar jūs einate?“

Ji žengė kelis žingsnius namų link ir atsisuko klausiančiu žvilgsniu. Johanesas, kuris suprato tik pusę nurodymų, kiek bejėgiškai sekė paskui, o Antonija iš reikalo sekė paskui jį. Ji patraukė jį už rankovės, bet žmonių minioje suprato, kad jis neatsakė.

„Gerbiamasis pone?“ - pasigirdo kitas, gilesnis balsas iš už jų nugaros. Antonija atsisuko pirmoji ir sulaukė griežto vyresnio vyro žvilgsnio, kuris priminė jai kukliai žiūrėti į žemę. Džonas nustebęs atsisuko.

„Taip, pone?“ - paklausė jis.

Vyras pravėrė gerklę. „Girdėjome, kad prekiaujate vaistais ir prie jų pridedamais vaistais, ar tai tiesa?“ Jis paklausė: „Mums reikia registruoti visas profesijas ir jų gildijų narius šiame rajone, o kadangi jie čia nauji, jiems dar reikės tai padaryti. Mums reikia jų gyvenamosios vietos, vardo, pavardės ir informacijos apie tai, ką konkrečiai jie čia veikia.“

„Atleiskite, ką jūs sakėte?“ - sunkiai paklausė Johanesas.

„Tokia praktika kaip jūsų nėra dažna ir turi praeiti atidesnį patikrinimą, - griežtai tarė vyras, - ypač moterys, kurios padeda, - jis griežtai pažvelgė į Antoniją, - o gandai sklinda, kad ji buvo Parsley Lane, kad duotų žolelių našlei Ermintrudei. Buvo įtraukta knyga. Ar tu esi jos vyras? Ar jūsų žmona moka skaityti?“

Johanesas nervingai nurijo, nes suprato, ką vyras pasakė.

„Taip, - atsakė jis, akimis vartydamas Antoniją ir vyrą, - aš esu jos vyras. Aš jai skaitau. O ji tik padeda man, eee...“

„Kokia tai knyga?“ - aštriai paklausė vyras.

Turgus nebuvo didelis, ir dabar jau dauguma žmonių suprato, kad vyksta įdomus pokalbis. Saulė švietė tiesiai vyrui virš galvos, apakindama Antoniją. Ji sumišusi užsimerkė ir pajuto norą pasislėpti nuo saulės - savo palėpėje, laivo pilve ar net tiesiog alėjos pavėsyje.

„Mes turime knygą... er... Tai...“ Džonas bandė sugalvoti pasiteisinimą ir tuo pat metu įvardyti jį žodžiais užsienio kalba. Tačiau jam nepavyko. Galiausiai jis tik kažką užkūkčiojo, o paskui sumišęs nutilo.

„Tavo žmona iš tiesų klaidžioja keistose vietose, - šaipėsi balsas iš minios, - kai darbo dienomis vaikšto po alėjas su kelnėmis ir marškiniais. Priešais moterų namus“.

Iš minios pasigirdo keli pasipiktinimo šūksniai. Antonija įtemptai ieškojo šūksnių šaltinio, bet negalėjo atpažinti, kas juos ištarė.

„Tyliai!“ - sugriaudėjo vyras, nutildydamas minią, ir tik tada atsisuko į Antoniją.

„Taigi, - tyliai tarė jis, - pasakyk man, kokia tai buvo knyga, mergaite“.

Antonija numalšino norą jam trenkti ir pabėgti. Vietoj to ji žiūrėjo jam į akis.

„Knyga buvo šventas mano senelių kūrinys, - pasakė ji, - maldos ir receptai žmonėms gydyti. Mano vyras naudojasi joje esančiomis žiniomis slaugydamas ligonius, pone“.

„Tarsi šventieji sukiotųsi alėjose prie pasilinksminimo namų!“ - kažkas nusijuokė, - “šventas receptas, kaip nusikirpti plaukus ir vaidinti berniuką? Ji melagė, parodyk man knygą, mergaite! Ir nusiimk kepurę!“

Šūksniai pasklido minioje, ir žmonės dar labiau priartėjo. Antonija prisispaudė prie Johaneso ir ieškojo pabėgimo kelio. Ji tūkstantį kartų įsivaizdavo, kur jie galėtų užlipti ant pilkų stogų ir kur galėtų pasislėpti, kol kas nors prabėgs pro šalį. Bet ji nežinojo kur.

„Duok man knygą, - tarė vyras, bet jo balsas pasiklydo šūksniuose. Kažkokia ranka iš minios ištiesė ranką ir nuplėšė Antonijai nuo galvos kepurę. Jai iš po jos iškrito plaukai, bet jų buvo mažiau nei turėjo bet kuri turgaus moteris.

„Berniukas su suknele?“ - sumišęs kažkas paklausė. Antonija nelaukė, kol kas nors paaiškins. Ji griebė Johanesą, kuris pastarąsias kelias sekundes vis stipriau spaudė jos petį, ir abu nustūmė į artimiausią alėją. Kažkuri ranka sugriebė ją už rankos ir nusitempė atgal, kur minia sumišusi apsižvalgė, kur jie turi ieškoti merginos.

„Antonija, ateik!“ - sušuko Johanesas, griebė ją už kitos rankos ir vėl išlaisvino. Kažkas griebė jam už liemenės, bet jis ją nusivilko ir nubėgo paskui merginą. Mintyse skubėdama Antonija griebė sienoje esantį geležinį kablį ir užlipo ant tarpinio stogelio, atsivėrusio tarp dviejų aukštų namų. Johanesas su didelėmis pastangomis šoko paskui ją ir jiedu atsigulė ant stogo. Jų kvėpavimas sujudino žemę ant stogo, ir Antonija pajuto, kad Johaneso širdis plaka taip pat greitai, kaip ir jos pačios. Jai norėjosi verkti. Bet tada ją būtų išgirdę, o šūksniai iš alėjos ir taip buvo per arti.

„Johanesai!“ - sušnabždėjo ji, - “Aš...”

Johanesas sugriebė ją ir švelniai pastūmė žemyn.

„Mes susitvarkysime, - raminau tarė jis, nors pats drebėjo, - palauksime, kol sutems. Tada vėl pabėgsime.“

„Bet juk tai tęsis amžinai!“ - tyliai paprieštaravo ji, nors stengėsi tylėti.

„Žinau, - tyliai tarė Johanesas, - bet aš visada einu su tavimi. Prisimink tai. Ir galbūt mes kur nors rasime pagalbą.“

Antonija linktelėjo galva. Ji nesijautė daug saugesnė, bet jos viduje pasklido maloni ramybė. Buvo per vėlu pasukti atgal, per vėlu tiesiog būti gera mergaite ir leisti, kad ją sutramdytų. Dabar ji pasirinko savo kelią ir ginsis.

„Dar turime užsukti pas Godriką, - sušnabždėjo ji, - man reikia lanko.“

Džonas neramiai pažvelgė į ją, paskui linktelėjo galva. Aikštelėje kažkas kažką sušuko.

„Kai bus tamsu. Tylėk!“ - sušnabždėjo jis, pridėjęs pirštą prie lūpų.

Godrikas atmerkė akis. Ugnis židinyje vis dar ruseno, jis su palengvėjimu suprato. Jis greitai pridėjo eglės drožlių ir pasilenkęs pažvelgė pro langą - per snaudulį buvo pamiršęs, kiek valandų.

Beveik tuo pat metu, kai jis atidarė viršutinės duris, suskambo bažnyčios varpai. Šviesūs ir tamsūs, skirtingo stiprumo garsai kaip didžiuliai lietaus lašai krito į miestą ir per stogus bei alėjas tekėjo iki jo ausų.

Godrikas skaičiavo skambučius ir stebėjo pilką dangų. Jis buvo tamsus ir nusėtas dar tamsesnių debesų tinklu. Atrodė, kad saulė jau nusileido, bet jis negalėjo tiksliai pasakyti. Už langinių degė kelios lempos.

Godrikas trumpam sustojo, išgirdęs tylų trakstelėjimą. Keista, bet atrodė, kad jis sklido ne iš alėjos, o iš oro virš jo. Jis pakėlė akis ir negalėjo neišgirsti nustebusio garso, kai pirma viena, paskui antra figūra pašoko per alėją, tarsi ketindama prisijungti prie paukščių, kurie kartais tupėdavo ant stogų. Jie ten buvo tik kelias sekundes, paskui dangaus vaizdas vėl tapo aiškus.

Godrikas įdėmiai žvelgė į dangų ir klausėsi. Vienas šešėlis vėl pasirodė, nusileido ir sustojo jo stoglangio aukštyje. Atrodo, nebijodamas aukščio, jis išlindo pro atidarytas lango varčias, po akimirkos vėl pasirodė ir užlipo atgal ant stogo. Prieš įsiviraujant tylai prabilo švelnus balsas. Net varpo skambėjimas išnyko, kartu su savimi nusinešdamas ir keistus įvykius. Senolis svarstė, ar jis akimirksniui užmigo, ar sapnavo. Jis atsirėmė į durų staktą, kuri užstojo kelią į alėją, ir susimąstęs žiūrėjo į priešingą namo sieną.

Iš turgaus aikštės pasigirdo žingsniai ir šūksniai. Jis tai girdėjo visą dieną. Kai kuriomis dienomis buvo garsiau nei įprastai, bet šiandien jis atpažino seną traškesį, kurio šiek tiek bijojo. Tai buvo daina, kuri skambėjo kaip neapykanta, baimė ir noras ką nors sunaikinti - ta pati muzika, kurią jis girdėjo prieš daugelį metų. Mieste spragsėjo žarija, laukianti, kada sprogs. O be to, jis pamiršo suskaičiuoti gongus ir vis dar nežinojo, kiek dabar valandų.

Aikštelės kampe pasirodė mirksnis, kuris, kažkam artėjant, darėsi vis didesnis ir ryškesnis. Godrikas atpažino kažką iš miesto sargybos ir iš tolo pažįstamą moterį - tikriausiai vieną iš daugybės jo kaimynių.

„Labas vakaras, - pasisveikino su praeinančiais ir susidomėjęs jiems palinkčiojo galva. Jo nuostabai, abu sustojo tiesiai priešais jo duris.

„Pone Godrikai Fišeri, - tarė miesto sargybinis, - ar tai tinkamas namas?“

Moteris linktelėjo galva. „Taip, tai jis. Ar man padėti jums toliau, ar man eiti?“

„Eikite namo“, - griežtai pasakė sargybinis. Moteris pajudėjo, bet už kelių žingsnių smalsiai sustojo.

„Reikalauju įleisti“, - tarė sargybinis.

Godrikas susimąstęs pažvelgė į savo kolegą. Jis neskubėjo atsakyti, pasikrapštė barzdą, paskui galvą.

„Suprantu, - galiausiai ištarė jis, - kodėl?“ Sargybinis atsiduso: „Ieškome sutuoktinių poros, kurios žmona yra ragana. Sakoma, kad jie čia rado prieglobstį“.

„Ar ne prieš dešimt metų juos pasiėmėte?“ Godrikas paklausė: „Jie dar negrįžo, teks ieškoti kapinėse, mano valdove.“

„Kalbama ne apie seną našlę, - aštriai tarė sargybinis, - kalbama apie svečius, kuriuos čia priglaudėte pastarąsias kelias savaites. Ir aš reikalauju įeiti, kad galėčiau juos suimti“.

Godrikas perkėlė svorį ant kitos kojos.

„Bijau, kad daugiau raganų atsargų neturiu, - apgailestaudamas tarė jis, - kiekvienas žmogus per savo gyvenimą turi daugiausiai vieną tokią. Tikrai gaila, jei klausiate manęs“.

„Saugok savo liežuvį, seni!“ - suurzgė sargybinis. Godrikas krūptelėjo.

„Tu neprisimeni mano vardo, Alfrikai?“ - priekaištaudamas paklausė jis, - „Vis dėlto aš esu tas iš mūsų, kuris turėtų viską pamiršti! Aš tave puikiai prisimenu, tu buvai tas berniukas, kurį ji padėjo pagimdyti, tas, kurį tu vadini raganiumi. Jos motina beveik mirė, na. Bet ji vis dar gyva. Ar jai viskas gerai?“

Alfriko veido išraiška šiek tiek įsitempė, paskui jis vėl nutaisė pasitikintį veidą.

„Turiu įsakymą apieškoti šį namą!“ - „Elkitės su sargybiniais pagarbiai! Įleiskite mane ir parodykite pas jus apsistojučius svečius. Ypač tą moterį!“

„Staiga pasirodė, kad labai domiesi moterimis, - tarė Godrikas, - bet mano namuose nėra paslėptų moterų. Kad ir ko ieškote, čia jų nerasite. O dabar pasakyk man, Alfrikai. Kodėl ieškai mano namuose? Ar nemanai, kad turėtum sąžiningiau rinktis, iš ko imti draugus? Ne visada su tais pačiais seneliais“.

Alfriko susitaikiusi veido išraiška pagaliau žlugo.

„Prašau, įleisk mane, Godrikai, - griežtai tarė jis, - sakoma, kad tie du, kurių ieškome, čia rado prieglobstį. Ir kalbama apie tariamą vaistų knygą, kurią parašė jų seneliai. Noriu įsitikinti, kad nebūsi nubaustas, bet turiu apieškoti namus“.

Godrikas šiek tiek pavargęs pažvelgė į jį.

„Turiu į svečius du laivo berniukus, - galiausiai tarė jis, - du jūreiviai iš toli. Gana jauni. Bijau, kad dabar jų čia nėra, o jūreiviai, manau, ne taip gerai dega, todėl bandyčiau kitu adresu. Su knygomis nieko negaliu padaryti, nemoku skaityti. Kalbant apie tai, rekomenduočiau bažnyčią. Galbūt ir joje reikėtų paieškoti eretikų“.

Alfrikis dabar atrodė beveik beviltiškai. Jis pabraižė savo šalmą avalyne, paskui po juo pirštu, jo žvilgsnis sutrikęs nukrypo į moterį, tikriausiai bijodamas prarasti pagarbą.

„Turiu įsakymus, - pasakė jis beveik maldaudamas, - žmonės rėkia dėl raganų, kai jas randa. Jei dabar įeisiu ir nieko nerasiu, vadinasi, viskas baigta. O mano mamai viskas gerai, ačiū“.

„Džiaugiuosi, kad darbas nenuėjo veltui, - tarė Godrikas, - taip, žmonės šaukia, aš tai girdžiu. Šaukia pagalbos ir mėto akmenis paskui pagalbą. Bet sargybiniai, jie tik atlieka savo darbą, tiesa? Ne jų darbas patiems spręsti, kas yra gerai, o kas blogai“.

Jaunam sargybiniui išvydus nevilties kupiną žvilgsnį, Godrikas pagaliau nusprendė pasigailėti.

„Dabar įeikite, - sumurmėjo jis ir atidarė vartus, - bet nieko nelaužykite. Svečių kambariai yra viršuje po stogu“.

Nuo tūkstančio rūpesčių atsikračiusiu veidu Alfrikas įžengė į koridorių ir kuo greičiau užlipo laiptais aukštin. Jo šarvai skimbčiojo, kai jis stengėsi prastumti savo didžiulį kūną per siaurą laiptinę. Godrikas žiūrėjo paskui jį, mažliai paskendęs savo spėliojimuose, ir galiausiai su tam tikromis pastangomis nusekė paskui jį.

Kambarys buvo tuščias. Nė vieno daikto, kurį svečiai buvo atsinešę su savimi, vis dar nebuvo galima rasti. Lovos buvo paklotos ir išlygintos, prie sienos atremti lankai dingo. Net knygos, kuri šiuose namuose buvo laikoma dešimt metų, nebebuvo. Alfrikas neaiškiai apsižvalgė, prieš vėl apsidairydamas, o Godrikas kurį laiką pasiliko viršuje ir žiūrėjo į palangę. Ten, žvakių šviesoje, buvo matyti silpnas vienos basos kojos pėdsakas.

Godrikas pasilenkė pro langą ir leido žvilgsniui slysti per miestą.

„Bėk, mažyli, - tyliai sumurmėjo jis, - bėk kuo toliau“.

8 skyrius

Dabar Johanesas dūsavo po drabužių svoriu. Londonas buvo didesnis už Liubeką, daug didesnis, ir jiems teko daugybę kartų sukli aplinkkeliais, kad aplenktų per plačias gatveles, išvengtų patrulių arba vėl rastų teisingą kelią. Jis jau bent valandą dūsavo atsilikęs nuo Antonijos, kuri, nepaisant jos aprangos, atrodė greitesnė už jį. Jos šešėlis su lanku ant nugaros sumaniai judėjo virš stogų, judrus kaip medžioklės katė. Nepaisant susižavėjimo, Johanesas nebegalėjo susilaikyti nuo dejonių.

„Antonija! Sustokime, - sušnibždėjo jis. Šešėlis priešais jį sustojo ant stogo kraigo, apsisuko veidu į jį ir galiausiai nusileido ant žemės. Johanesas dūsdamas krito ant kelių ir lėtai gaudė kvapą.

„Nereikėtų ilgai užsibūti vienoje vietoje, - ragino jį draugė, - sargybiniai vis dar mūsų ieško. Kai bus šviesu, visas miestas vėl prisijungs. O mes dar net nežinome, kokią valtį galime naudoti!“

„Bet tai nereiškia, kad turėtume žudyti pakeliui įkritę į kokią nors alėją ar panašiai, - atsakė Johanesas ir vėl atsisėdo.

Aikštelėje po jais akimirka pasigirdo balsai, paskui vėl buvo tylu. Miestas aplink juos atrodė kaip kapinės, jų akmenys kilo iš miglos. Tai buvo atskiras pasaulis, pasaulis virš alėjų ir daugumos žmonių. Iš šio pasaulio, esančio po jais, tik retkarčiais į viršų šmėstelėdavo deglo šviesa arba žvakės švytėjimas, pagautas lašų, kurie užpildė orą.

„Ar jau žinai, kaip patekti į krantinę?“ - paklausė Johanesas, skenuodamas artimiausias alėjas, ieškodamas perėjos. Visos jos buvo per plačios, kad jis drįstų tamsoje peršokti. Antonija buvo prisiglaudusi prie krašto ir žvalgėsi žemyn. Tiesiai po jais sienoje kabojo žibintas, kitaip alėja buvo tuščia ir tamsi.

„Dabar jau netoli, - tarė ji, - dar kelios alėjos į priekį, ten turėtų būti upė. Bet tiksliai nežinau, kaip toli esame nuo krantinės. Ir mes turime eiti šia alėja. To namo gale yra tvarto priestatas, gal galėsime nusileisti į kiemą“.

„Kaip tu viską taip gerai įsiminei?“ - sutrikęs paklausė Johanesas. Antonija tik pažvelgė į jį šypsodamasi.

„Esu gerai pasiruošusi, - tarė ji kreivai, - ar gali eiti toliau?“

Johanesas linktelėjo galva. Jis vėl pajuto, kad Antonijos akyse dega ugnis, kurios anksčiau neatpažino. Kažkodėl jis pasijuto saugesnis. Jo merginos ryžto pakako jiems abiem.

Po kelių minučių jie abu kaip prinokę vaisiai krito į kiemą ir apsižvalgė ieškodami išėjimo. Jiems šliaužiant pro medinius vartus, iš tvarto sklido švelnus klegesys. Gugavimas virto nedideliu klyksmu, kai Antonija suklupo už suknelės krašto ir atsitrenkė į duris. Išsigandusi ji sugriebė Johanesą už rankos ir akimirka stovėjo sustingusi, paskui patraukė link alėjos.

Johanesas bėgo paskui ją taip greitai, kaip tik galėjo. Vėl vaikščioti grindinio akmenimis buvo nesaugu, tarsi vaikščiotų ant ledo sluoksnio, kuriame formavosi pirmieji įtrūkimai. Jos kojos pernelyg garsiai aidėjo alėjoje, jos kvėpavimas atrodė ne ką tylėsnis už mieste siaučiančią audrą.

Antonija pirmoji pasiekė alėją ir pažvelgė į žibinto šviesą. Už kito namo kampo jos link judėjo šešėliai, apgaubti oranžinio ugnies švytėjimo. Jai nereikėjo tartis su Johanesu, jie nedvejodami nubėgo kita kryptimi ir įsuko į kitą šoninę gatvelę.

„Kas ten?“ - nugriaudėjo balsas už jų. Iš arklidės sklindantis šlamėjimas pamažu vėl nutilo, bet jų žingsnių garsą buvo lengva sekti. Pėdos už jų sklido vis garsiau ir greičiau, o jų žingsnis, regis, sulėtėjo.

„Aš negaliu rasti kelio atgal ant stogo!“ - spausdama ranką ištare Antonija, kai jie bėgo. Jie vis dar gerokai lenkė persekiotojus, bet suknelė trukdė jiems judėti į priekį: „Ką mums daryti?“

Johanesas gūžtelėjo pečiais, kurie bėgant buvo vos pastebimi. „Dar ne prie krantinės!“ - skubiai pasakė jis ir apsisuko. Aikštelės gale vėl buvo galima įžvelgti žibintų šviesą, kuri nerimą keliančiu greičiu didėjo.

„Ar turi savo lanką?“ - sušnabždėjo Antonija.

Johanesas akimirka suabejojo, paskui linktelėjo galva. Tarsi dvi veidrodžio pusės, abu apsisuko ir išsitraukė lankus, kai žingsnių gaudesys darėsi vis garsesnis ir galiausiai pasirodė siluetas su deglu rankoje.

„Kas tai!“ - pakartojo balsas, - „Jei esi tas, kurio ieškome, nesipriešindamas sek paskui mus, ir Dievas įrodys tavo nekaltumą. Jei esi kas nors kitas, dabar pat šauk savo vardą ir paaiškink, kodėl šią valandą bėgioji alėjomis!“

Abu jaunuoliai vieningai nutilo, o Antonija lėtai išsitraukė strėlę iš savo skrynios.

„Atsakyk man!“ - tarė balsas, ir figūra sunkiais žingsniais pajudėjo jų link.

„Sustokite!“ - tarė Antonija. Jos balsas nebuvo skambus, bet vibravo nuo įtampos, todėl alėja skambėjo tarsi mūšio ragas. „Mes neketiname atsakyti. Neprieikite arčiau“.

Žingsniai išnyko. „Kuo mums grasini, velnio moterie?“ - pašaipiai paklausė persekiotojai.

„Rankoje turiu įtemptą lanką, - atsakė Antonija ramiau, nei Johanesas kada nors buvo jai pripažinęs, - Ir moku taikytis. Mes esame dviese, todėl ir iš kitos pusės mūsų nepasieksite. Sustok čia ir pirmyn!“

Už figūros su žibintuvėliu pasigirdo daugiau žingsnių. „Kas vyksta, Džordžai?“ - paklausė kažkas kitas, - „Ar matai vaiduoklius?“

„Nesu visiškai tikras, - burbtelėjo pirmoji figūra, - matyt, mes juos radome, bet jie grasina mums lankais ir strėlėmis, kad ir iš kur jas gavo. Pasirodykite!“

Antonija pakėlė lanką ir užmovė strėlę ant virvės. „Ne“, - atsakė ji kreivai.

„Pasirodyk, raganaitė!“ - sušuko antrasis, - „Mes ateiname su geležimi, todėl net nebandyk burtų! Tegul ugnis tave pasigauna!“

Antonija kurį laiką tylėjo ir apsikeitė žvilgsniais su Johanesu. Jos draugas tik bejėgiškai stovėjo, laikydamas rankoje lanką, ir žiūrėjo į ją kiek netikėtai.

„Tu negali man pakenkti, - tyliai, lėtai ir aiškiai kalbėjo Antonija į alėją, - vienus ugnis nudegina, kitus ugnis padaro stipresnius. Senosios našlės, kurias sudeginsi, visada sugrįš. Jos nori padėti žmonėms. Mirtinas raganas jūs patys susikūrėte, nes mes kovojame, kai mus medžiojate“.

Ji išgirdo, kaip du vyrai tyliai šnabždasi, ir dar labiau nuleido balsą.

„Aš jus prakeikiu, - niūriai ištarė ji, - vardan ugnies, kurią sutramdžiau, aš jus prakeikiu. Tos pačios liepsnos, kurios turėjo praryti mane, praris jus ir visus, kurie veikia prieš mus. Ne velnio, o Dievo vardu, kad šiame pasaulyje pagaliau įsivyratų sveikas protas.“

Baigdama kalbėti ji suprato, kad jos balsas darosi vis piktesnis, o rankos dreba aplink lanko stygą. Tačiau abu vyrai nejudėjo, o išsigandę žiūrėjo į ją. Vienas iš jų numetė deglą ir jis nusileido į lentų krūvą alėjos pakraštyje.

Ji švelniai pajuto, kaip kažkas traukia ją už rankovės. Ji atsisuko į Johanesą. Jos draugas silpnai nusišypsojo, akimirka pažvelgė į akis ir pajudino galvą kitos alėjos link.

Antonija giliai įkvėpė ir leido Johanesui traukti ją paskui save. Kitoje alėjoje ji vėl padėjo strėlę į šalį, bet rankoje laikė lanką. Už jų buvo tylu, kol jiedu sustojo kažkokioje alėjoje. Už jų išliko grėsminga tyla.

„Kas dabar?“ - sušnabždėjo Johanesas, - „Iki krantinės dar yra alėja. Kur turėtume pasislėpti?“

Antonija susimąsčiusi paglostė plaukų sruogą už ausies.

„Nežinau, - tyliai tarė ji, - nežinau, kur turėtume eiti. Vienintelis žmogus, kuriuo čia pasitikiu, yra Džeikobas. Ir jis neleis mums to pakartoti.“

„Jis tikrai leis!“ - paprieštaravo Džonas.

„Kodėl jis turėtų?“ - pavargusi paklausė Antonija.

„Tai daug svarbiau nei praėjusį kartą!“ - atkakliai kalbėjo Johanesas, - „Praėjusį kartą turėjote susituokti, šį kartą tai gyvybės ir mirties klausimas! Dabar gali užsidirbti pinigų - tik atsargiau nei mes čia, - todėl tai negali taip trikdyti tavo tėvo!“

Antonija papurtė galvą.

„Man per daug patinka Jakobas, Hainaras ir kiti įgulos nariai!“ - sušnabždėjo ji, - „Negaliu jų į tai įtraukti!“

Johanesas atsiduso: „Jau turėjai tai suprasti, - tyliai tarė jis, - bet žmonės, kurie tave mėgsta, paprastai labai mielai įsitraukia į tavo problemas.“

Antonija linktelėjo galva, tada suraukė nosį.

„Kas tai?“ - paklausė ji susierzinusi ir pakėlė akis. Tamsūs debesys, visą dieną primenantys dūmus, judėjo greičiau. Stiprus dūmų kvapas sklido iš alėjos, iš kurios jie ką tik pabėgo.

„Ar tu tikrai ją prakeikei?“ Johanesas paklausė plačiai atmerktomis akimis, „kaip tu tai padarei?“.

Antonija sugriebė jį už rankos. „Deglas turbūt uždegė ugnį, - su siaubu sušnabždėjo ji, - turime pasiekti vandenį! Greitai!“

Ant plūduri esantys hamakai švelniai siūbavo pirmyn ir atgal. Keista, bet atrodė, kad laivas visada judėjo labiau, kai buvo uoste. Arnoldas gulėjo ir mieguistai žvelgė į seniai matytų bičiulių veidus, kai suprato, kad vieno žmogaus trūksta.

Valentinas sėdėjo ant turėklų kaip katinas, kai jis įžengė į denį. Jaunasis jūreivis vis dar nebuvo apsisprendęs, kur nori vykti - ar pasilikti mieste, ar toliau keliauti su plūduru, - nors jie turėjo išplaukti kitą rytą, laivas jau buvo pakrautas. Berniukas bent jau turėjo galimybę rinktis. Arnoldas atsikvėpė prisiminęs savo pabėgimą. Buvo nutikę daugiau, nei turėjo nutikti. Nei jis, nei Fabianas nemėgo apie tai kalbėti, nors plūduro jūreiviams nebuvo ko bijoti - kas atliko savo darbą, tas gavo užmokestį. Persekiojimas prasidėjo tik sausumoje.

Žiovaudamas jis atsiremdamas į turėklus, už kelių metrų nuo Valentino, kad būtų pastebėtas. Berniukas išsigando iš pusės miego ir nusteбęs pažvelgė į jį, paskui jo akys nukrypo atgal į miestą.

„Apie ką galvoji?“ Arnoldas maloniai paklausė: „Naktis iš tikrųjų skirta miegui.“

Valentinas linktelėjo galva ir užhipnotizuotas įsistebeilijo į nematomą tašką krantinėje. „Kaip tik taip, - pareiškė jis, - ar žinai, kaip vaikščioti po Liubeką?“

Arnoldas papurtė galvą. „Ne, - nusijuokė jis, - mes atvykome iš daug tolimesnių vietovių. Patys tai beveik pamiršome. Bet Emilis ir Johanesas, jie tikrai žinojo savo kelią. Kaip ir Jakobas. Galbūt ir Rüdigeris, bet jis buvo iš Hamburgo, jei gerai pamenu.“

„Vadinasi, anksčiau nepažinojai Emilio ir Johaneso, - suprato Valentinas, - ar esi matęs Kaufmaną Jakobą?“

Arnoldas šiek tiek sumirksėjo, suglumęs dėl tokių tikslų klausimų.

„Taip, žinoma, - atsakė jis, - mes jau daug metų dirbame Šolėje. Jis dažnai būdavo krantinėje su savo tėvu. Graži šeima, deja, be motinos. Jis turėjo dvi jaunesnes seseris, arba pusseseres. Bet kas jums šauna į galvą, kai klausinėjate ko nors panašaus?“

Valentinas gūžtelėjo pečiais.

„I... Nesu tikras, - pasakė jis po ilgos pauzės, - daugiau nieko neatskleidi, ar ne? Esu tikras, kad Tomas iš to pasijuoktų, Rüdigeris išvykęs, o kiti man tiesiog lieptų liautis galvoti.“

„Tylėsiu kaip kapas“, - griežtai pažadėjo Arnoldas.

Valentinas giliai įkvėpė. „Manau, kad Emilis yra mergina, - išrėžė jis, - manau, kad Jakobas jį - arba ją - pažįsta ir padeda jam pabėgti. Girdėjau, kaip Jakobas vadina Emilį Antonija. O tu girdėjai gandus, kad miestelyje yra moteris, kuri gydo sergančiuosius maru? Emilis taip ir padarė, prieš kelias dienas...“

Valentinas padarė pauzę, kol Arnoldas susierzinęs žiūrėjo į jį, ir nukreipė žvilgsnį atgal į krantinę.

„Hm, - po kurio laiko tyliai tarė Arnoldas, - tarpduryje susimąsčiau, kad ... Tai skamba tikėtina, žinoma. Keista, kad moteris pabėgo laivu. Jei nebūčiau tiek daug matęs, manyčiau, kad tai nepadoru, bet keliaudamas jūra vis tiek prarandi padorumą. Tu bijai, kad kiti tave laikys kvailele?“

Valentinui buvo neįprasta tiek daug kalbėti apie savo mintis. Tai Arnoldą suglumino dar labiau nei naujienos. Jo nelabai jaudino jaunojo jūreivio samprotavimai. Jis pats ne kartą buvo įtaręs, kad Emiliui kažkas negerai, bet tai, ką pasakė pirklys, buvo įsakymai.

Jis sekė Valentino žvilgsnį į krantą ir nustebo. Miestas buvo šviesesnis, nei turėtų būti.

„Ar tai gaisras?“ - nusteбęs sumurmėjo jis, - „Turėtume pažadinti kitus, jis gali išplisti į krantą.“

„Ten yra žmonių“, - pasakė Valentinas.

„Gali būti, tikriausiai pabėgėliai. Ar yra dar kas nors?“ - atsakė Arnoldas, kai Valentinas nejudėjo. Atrodė, kad berniukas karštligiškai mąsto, o paskui nušlepsėjo atgal į denį.

„Tai Johanesas ir... Emilis, - pasakė jis ryžtingiau nei bet kada, - ir, manau, jie yra sekami. Dėl gandų, kurie apie juos pasklido. Aš ketinu jiems padėti.“

Arnoldas susimąstęs pažvelgė į Valentiną. Jis ne visai tryško kovine dvasia, bet pirmą kartą kelionėje Arnoldas pajuto, kad berniukas žino, ko nori. O priimti tokius sprendimus buvo svarbu - tai ne kartą išgelbėjo jo ir Fabiano gyvybes.

„Eik, - tarė jis, - tada eik. Aš pažadinsiu kitus. Bet žiūrėk, kad tavęs niekas nesulaikytų!“

Valentinas net neskubėjo kikenti, o perlipo per turėklus ir užšoko ant krantinės sienos.

Priešais juos krantinė buvo laisva, ir niekas nestovėjo tarp dviejų bėglių ir vandens. Nepaisant to, jie abu staiga sustojo neperžengę nematomos ribos tarp alėjos ir krantinės. Uosto krantinę apšvietė deglai, todėl nebuvo kur pasislėpti. Antonija ir Johanesas nematė iki kitų alėjų, kurios vedė į aikštę priešais juos, tačiau visai įmanoma, kad budrios akys klaidžiojo po aikštę ir iš ten.

„Dabar mes einame į plūdūrą, tiesa?“ - tyliai paklausė Johanesas ir nervingai apsidairė. Dūmai, kurie juos sekė keliomis gatvelėmis toliau, nesisklaidė. Galbūt tai buvo tik užsidegusi ir vėl užgesusi šieno kupeta. Arba ugnis tiesiog plito kita kryptimi.

„Taip, niekur kitur eiti negalime, - tarė Antonija, lakstydama akimis pirmyn ir atgal, kad laiku pastebėtų kokius nors sargybinius.“

Kiek toliau prieš srovę pajudėjo mažas šešėlis, nušoko nuo vienos iš valčių ir nubėgo per grindinį jų link. Antonija griebė Johanesą ir abu stumtelėjo prie artimiausio namo sienos. Johanesas žvilgtelėjo jai per petį ir stumtelėjo priešais ją.

„Kad ir kas tai būtų, jie jau mus matė!“ - sušnabždėjo jis, - “Tuomet geriau tegul mato mane, o ne tave, tu atrodei įtartinau!“

Antonija linktelėjo galva ir stipriai suspaudė lanką, kurį slėpė už nugaros. Figūra artėjo nerangiais žingsniais ir mojavė jiems. Nelabai žinodama, ar jai turėtų palengvėti, ar ne, ji atpažino Valentiną, kuris, įtariai žvelgdamas į Johanesą, prisipaudė prie priešais juos esančios sienos. Jis akimirka žiūrėjo į juos abu, Antonija kiek ilgiau, paskui nusišypsojo.

„Ar turite pabėgti?“ - paklausė jis.

Abu paaugliai šiek tiek sutrikę pažvelgė vienas į kitą, tada Antonija linktelėjo galva.

„Taip, - tarė ji, - Valentinai, tiesiog turiu prisipažinti, kad aš iš tikrųjų...“

„Žinau, - nusišypsojo Valentinus, - visą laiką tavęs klausiausi. Reikėjo mažiau apie tai kalbėti denyje. Ir dar tu esi tas žmogus, kuris gydė žmones, ar ne?“

Antonija linktelėjo galva, Džonas vis dar atsargiai į ją žiūrėjo.

„Mūsų ieško miesto gvardija, - greitai pasakė ji, - kažkas atpažino, kad aš esu tas pats asmuo, kaip ir prieš tai persirengusi mergina... Tada jie ėmė šaukti ir persekioti mus. Tai buvo šiandien per pietus. Ką tik mus vos nesusčiupo“.

„Iš kur ta ugnis?“ - neramiai paklausė Valentinus.

„Ugnis? Ji dar neužgeso?“ Johanesas metė susirūpinusį žvilgsnį į alėjas už jų: “Sargybinis išsigando ir išmetė deglą.“

„Turime dingti iš šio miesto!“ - ragino Antonija, - “Valentinai, gal žinai, ar žmonės iš pilaitės mums padės? Sargybiniai bet kurią akimirka gali čia sugrįžti ir mus ištraukti. Aš jiems grasinu, o dabar jie tikrai pagalvos, kad esu ragana“.

„Manau, kad tai visai įmanoma, - atsakė Valentinas, - Arnoldas irgi žino, jis tik pažadino kitus. Aš noriu tau padėti. Ar galime kuo nors atitraukti sargybinių dėmesį?“

„Kas jiems turėtų būti svarbiau už raganų medžioklę?“ - paklausė Antonija.

Johanesas, Valentinas ir Antonija pažvelgė vienas į kitą, kai jų nosis užpildė dūmų kvapas. Akimirką jie visi vienas kito akyse galėjo perskaityti tai, ką patys galvojo.

„Ugnis, - tarė Antonija.

Valentinas tik linktelėjo galva, tarsi tai būtų buvęs įsakymas. „Einu, - tarė jis ir žengė kelis žingsnius į alėją, paskui vėl apsisuko. „Fabianas man sakė, kad kartais reikia daug ką padaryti, kad pasiektum savo tikslą, - iškilmingai tarė jis, - bėk į plūdūrą, aš juo pasirūpinsiu.“

Johanesas ir Antonija nustebę žiūrėjo į jį. Johannesas parodė į varpinės bokštą, kuris juodai kyšojo iš miestelio, beveik visos jo rankos buvo nukreiptos į kairę.

„Grįšite čia dešimtą valandą, ar to užteks?“ - paklausė jis.

Valentinas linktelėjo galva. „Pranešk kitiems“, - sušuko jis ir dingo dūminėje alėjoje. Antonija akimirką susirūpinusi žiūrėjo paskui jį, kol Johannesas vėl patraukė ją už rankovės.

„Turime eiti toliau, - neramiai tarė jis, - žinau, kad jis sumanė kažką pavoingo, bet manau, kad Valentinas puikiai žino, ką daro.“

„Kodėl jis tai daro?“ - sumišusi paklausė Antonija.

Johanesas nusišypsojo. „Ar tu nesupratai? Kai kurie žmonės dar turi šiek tiek proto, o kai kurie - kaip tu. O dabar pirmyn!“

Antonija giliai įkvėpė ir linktelėjo galva, tada jiedu su Johannesu žengė į krantinę ir nubėgo pažįstamo plūduri silueto link.

Džeikobas žengė prie lango ir, žiovaudamas, pažvelgė į krantinę ir vandenį. Jis jau pasiilgo kelionių jūrai. Mintys apie kelias pastarąsias savaites neleido jam užmigti. Jis iš visų jėgų stengėsi save įtikinti, kad gali tiesiog pabėgti nuo pareigų, kaip tai padarė Antonija, bet kažkas viduje neleido jam tiesiog viską palikti ir keliauti po žvaigždėmis.

Kai jo žvilgsnis nukrypo į plūdūrą, jis buvo išplėštas iš minčių. Šiuo nakties metu visi jau turėjo miegoti, bet tamsiame denyje buvo labai judru. Nusiminę ir mieguisti jūreiviai ruošėsi išplaukti, o pora jūreivių užšoko ant krantinės ir kalbėjosi su dviem mažomis figūrėlėmis. Jis žibintų šviesoje stebėjo jų veidus. Kai viena iš jų pasisuko į žibintus taip, kad ją apšvietė deglų šviesa, jis atpažino ją kaip liekną Antonijos figūrą su lanku per nugarą.

Jaunasis pirklys su šypsena atsiduso. Jis negalėjo nemylėti Antonijos už tai, kad ji tokia temperamentinga ir laisva. Ji kovojo už tai, ko norėjo, daug labiau nei jis, o jis niekada nedrįso prieštarauti jos tėvui - ir vietoj to padėjo jai pabėgti. Su staigiu jėgų antplūdžiu, kurio jau kurį laiką nejautė, jis užsimetė švarką ir nuėjo į laivą.

Jį pamačiusi Antonija akimirką atrodė išsigandusi, paskui nusišypsojo ir priėjo jo pasitikti.

„Jakobai!“ - švelniai tarė ji ir apkabino jį, - „Tu čia - tai gerai. I... Sužinojau, kad močiutė čia buvo sudeginta kaip ragana - ir aš pasinaudojau jos knyga, kad išgydyčiau žmones. Dabar jie mane persekioja. Mes su Johannesu turime iš čia ištrūkti“.

Antonijos veidas buvo beviltiškas ir išsekęs, bet ji neatrodė pavargusi ir juo labiau bejėgė. Džeikobas suėmė ją už pečių ir atsiduso.

„Tu tikrai turi talentą įsivelti į bėdą, - pasakė jis, - bet nemanau, kad vis tiek kam nors leisi tai pasakyti.“

„Šį kartą viskas dar rimčiau!“ - skubiai tarė Antonija, - „Ir aš nežinau, kur dar galėčiau sulaukti pagalbos. Jie nori mane nužudyti, jei suras! Jie taip elgiasi su raganomis - sudegina jas! Prašau, Jakobai!“

Šiek tiek mieguistas Jakobas patapšnojo Antonijai per petį ir žvilgtelėjo į miestelį. Iš gatvelių sklido šviesos spindesys ir metė savo šviesą į dangų, kur buvo tirštas, juodas dūmų pliūpsnis, neleidžiantis šviesai šviesti tiesiai į dangų.

„Iš kur kyla ugnis?“ - paklausė jis, tada sugriebė Antoniją už peties ir švelniai pastūmė ją Hainaro link. Dabar ji vilkėjo suknelę, bet plaukai tebebuvo trumpi ir kyšojo į visas puses.

„Tada mums tereikia įtikinti Hainarą, - pasakė jis. Jis suprato, kad mažoji sesutė žiūri į jį.

„Ką?“ - paklausė jis.

„Tu vis tiek čia pasiliksi?“ - paklausė ji.

„Neturiu kito pasirinkimo“, - atsakė jis.

„Galėtum eiti su manimi, - pasakė sesuo, - juk iš tikrųjų nori būti jūreiviu“.

Džeikobas kiek neryžtingai žvilgtelėjo pirmyn ir atgal tarp tamsaus plieno kiemo ir plūduro, paskui papurtė galvą.

„Taip, noriu, bet negaliu, - liūdnai tarė jis, - mums reikia pinigų, juk žinai.“

„Tėvui reikia pinigų, - atsakė Antonija, - ir mes galime kaip nors jų gauti. Jei pasiliksi čia, tau bus tik liūdniau. Dabar aš galiu gydyti žmones. Eikite su manimi, prašau! Noriu, kad nors kartą galėtum daryti tai, ką nori“.

Džeikobas silpnai nusišypsojo. „Ne kiekvienas gali tai padaryti, Antonija. Tau tai sekasi gana neblogai. Bet aš ne.“

Antonija tik šyptelėjo: „Taip tau sakė tėtis. Pardavinėdamas vaistus uždirbi daug pinigų, galime dalį jų nusiųsti tėvui. O jis vis tiek turi savo verslą“.

Džeikobas pagaliau pastūmė ją į jūreivių grupę.

„Pažiūrėsime, - trumpai tarė jis, - pirmiausia pasirūpinsime, kad nenusidegintum. Man nerūpi, ką tu padarei, todėl dabar pasikalbėk su Hejnaru ir pabandyk jam viską paaiškinti.“

Antonija norėjo dar kažką pasakyti, bet Jakobas liepė jai tylėti ir atsistojo šalia Tomo, Hainaro ir Arnoldo, kurie stovėjo vienas šalia kito ant krantinės.

Heinaras pažvelgė į Antoniją ir Johanesą plėšraus paukščio akimis. Jis atrodė taip, tarsi kitą akimirką jo akys asmeniškai užsidegs ant abiejų bėglių, o Tomas ir Arnoldas tik atrodė rimti.

„Aš nepadėsiu moteriai, kuri ištisas savaites persirenginėjo berniuku, o dabar yra vadinama eretike, bėgti iš miesto mano laivu!“ - įsiuto jis, - „Daug metų dirbau jūsų tėvui, bet žinojau, kas nutiks, jei jis jūsų nesutramdys!“

„Prašau, aš niekam nieko nepadariau!“ - maldavo Antonija, nervingai vėl ir vėl atsisukdama į alėjas, - „Ir tu taip pat nieko prieš mane neturėjai kaip Emilis. Mes esame tie patys jūreiviai, kurie kelias pastarąsias savaites ištikimai dirbo šalia tavęs, pameni?“

„Tai kas kita!“ Heinaras jau kelias minutes rėkė ir tikriausiai greitai nesustos: „Moterys laive neša nelaimę!“

„Aš galiu už ją laiduoti!“ - paprieštaravo Johanesas, - „Ji tikrai gydė žmones tik žolelėmis, jokių burtų nebuvo. Ji tai darė norėdama apsisaugoti!“

„Aš irgi tavęs to prašau, Heinarai, - tarė Jakobas, - tu pažįsti mus nuo mažens. Prašau, nenuvilk mūsų dabar“.

Heineris skvarbiu žvilgsniu pažvelgė į Jakobą. „Su visa derama pagarba, pone Kaufmanai, tai per toli nueita. Aš nepadedu pabėgėliams ir eretikams“.

Arnoldas nepastebimai perbraukė gerklę fone. „Bijau, kad turėsiu įsikišti, - tyliai tarė jis. Heinaras pažvelgė į jį žvilgsniu, kuris privertė jį pagarbiai žengti žingsnį atgal, ir vėl sutelkė dėmesį į pokalbį.

„Jokiu būdu, - tarė jis, - kai kalbu apie ištikimus jūreivius, kalbu apie žmones, kurie su manimi elgiasi sąžiningai“.

Tomas, kuris iki šiol stovėjo tylėdamas, pravėrė gerklę.

„Žinau vieną istoriją“, - pradėjo jis ir, regis, ketino perfrazuoti savo teiginį, kai Heinaras pažvelgė į jį vienu iš savo žvilgsnių.

„Tavo apibendrinimas yra toks, kad visi daro klaidų, - apibendrina Tomas, - ir tu tai žinai, Heinarai. Aš taip pat manau, kad reiktų šiek tiek padėti. Juk Emilis keliavo su mumis ir tikrai neblogai pasielgė, taigi čia tikrai bus keletas istorijų.“

„Ne, - suurzgė Heinaras, - jokių būdu ne.“

„Ir tu vis tiek esi man skolingas, - pridūrė Tomas.“

Akimirką įsivyravo tylą. Nuo plūduro denio atsklido prislopinti Danielio įsakymai, iš ugnies pusės pasigirdo šūksniai.

„Ar tai reiškia, kad tu atsiimsi skolą?“ - burbtelėjo Heinaras, nežiūrėdamas į Tomą.

Tomas linktelėjo galva. „Taip, būtent tai ir turėjau omenyje. Esu tikras, kad visi čia esantys jau girdėjo apie tai anksčiau ir dabar yra mano liudininkai. Aš tvirtinu, kad esu kaltas“.

Hejnerio žvilgsnis vėl nukrypo į Antoniją. „Ar tu esi ragana?“ - suurzgė jis.

Antonija sunkiai atlaikė jo žvilgsnį. „Jei esi ragana, kuri padeda žmonėms ir priešinasi, kai jie bando tave nužudyti, - atsakė ji, - tada taip. Bet tada nežinau, kodėl raganos turėtų būti medžiojamos“.

Heinaro žvilgsnis šiek tiek suminkštėjo. Jis atsisuko į savo laivą.

„Pasiruoškite išplaukti!“ - šūktelėjo Danieliui, - „Prieš vidurnaktį išplaukiame iš miesto!“

Johanesas nervingai žvilgtelėjo į bokšto laikrodį. Diskusija jiems kainavo brangaus laiko.

„Kur Valentinas?“ - paklausė jis.

„Kur vis dėlto yra berniukas?“ - pasiteiravo Tomas.

„Jis norėjo ugnimi atitraukti sargybinių dėmesį, - tyliai tarė Antonija, - jam tai, matyt, pavyko. Bet jis norėjo grįžti iki dešimtos.“

Tomas pažvelgė į bokšto laikrodį, kurio rodyklės rodė jau šiek tiek po dešimtos valandos, tada neramiai pažvelgė į alėjas. Jakobas patapšnojo Antonijai per petį.

„Ar esi pasiruošęs kovoti?“ - tyliai paklausė jis.

„Kodėl?“ - paklausė Antonija.

„Nusprendėme tau padėti, bet tai tavęs neišgelbės. Prireiks laiko, kad atsikratytum. O priekyje yra pirmieji sargybiniai, – pasakė Jakobas, rodydamas į alėjas, kurios dar nebuvo apšviestos ugnies šviesos.

Už jų Fabianas išsoko iš laivo ir prisijungė prie brolio.

„Girdėjau, kad pabėgome?“ – „Vėl?“ – paklausė jis.

Arnoldas linktelėjo galva, šonu žvilgtelėjęs į Antoniją. „Taip. Bet šį kartą ne tik mes“.

Antonija vėl pakėlė lanką ir ištraukė strėlę iš virtinės, o Johanesas ištraukė savo.

„Gerai, – tarė Fabianas, palinkčiodamas abiem jaunuoliams, kai kapitonas nuėjo į laivą, – tada parodykite mums, koks stiprus jūsų noras išgyventi – jie nesutrukdydys mums pabėgti. Jie niekada to nedarė.“

Su paskutiniu trenksmu ant ugnies tilto nukrito dar kelios lentos, kurias Valentinas buvo sukrapštes alėjoje. Buvo neįtikėtinai karšta. Degantis sandėlis buvo vos už kelių metrų nuo jo. Priešais esančioje alėjoje taip pat ėmė degti arklidės, ir šviesa apakino jo akis. Nepaisant to, jis stovėjo ramiai ir laukė, kol liepsnos toliau graužė alėją, tada pakėlė rankas prie burnos ir sušuko.

„Ugnis!“ – sušuko jis, – „Ugnis!“

Jis greitai išmoko Londono kalbą. Tai buvo paprastas žodis, aštrus ir keliantis paniką. Jis išgirdo pirmuosius langinių girgždesius ir pirmuosius balsus, perimančius jo žodžius.

„Gaisras!“ sklido iš namų, iš gatvelių, ir šauksmas nuvilnijo į tolimas gatves. Valentinas pergalingai stebėjo, kaip ugnies tiltas liepsnoja ir meta ryškų švytėjimą į alėjas. Jam teko kosčioti, nes iš namų plūstelėjo žmonės, su siaubu stebėdami liepsnas ir bėgdami į visas puses. Tarp šauksmų ir sumaišties staiga suskambo varpai ir priėmė žmonių šauksmą.

Valentinas prakaituodamas pažvelgė į šviesą ir apsisukęs puolė bėgti. Jo darbas buvo atliktas, varpai įspės miesto sargybą, kad pradėtų gesinti gaisrą.

Vos tik jis baigė tai apgalvoti, gretimame name, kurį ką tik buvo apėmusi ugnis, pasigirdo trenksmas. Pro langus pasipylė kibirkštys, tada pasigirdo antras sprogimas. Namą užpildė liepsnos čiurkšlė, didesnė už suaugusį ažuolą, ir atrodė, kad ji nori išstumti sienas. Jaunasis jūreivis akimirka apakęs suklupo ir atsitrenkė į šiltą namo sieną, kai ant jo pasipylė kibirkštys, medžio atplaišos ir pelenai. Kitą akimirka iš namo liko tik griuvėsiai. *Miltelių sandėlis*, pagalvojo Valentinas. Jis apsvaigęs apsisuko, norėdamas pasekti alėja, bet ji buvo pilna dūmų. Antroji alėja, kurios abiejose pusėse jau degė gaisrai, atrodė laisva, tada pasigirdo trenksmas ir kelios degančios lentos užtvėrė jam kelią. Šviesa apsupo jį iš visų pusių, riksmas buvo toli.

Ugnis! pagalvojo Valentinas, bet šįkart ne triumfuodamas, o panikuodamas.

Johanesas dar kartą įtempė lanką ir leido virvei žvangėti. Jo paleista strėlė pervėrė petį sargybinui, kuris, atsirėmęs į sieną, dejavo ir susigūžė. Antonija nubėgo kelis metrus upės link, paleido dar vieną strėlę tarp kovojančių jūreivių brolių ir ėmė sekti takeliu, tikėdamasi nuvilioti sargybinius nuo laivo.

Johanesas, Arnoldas ir Fabianas pasekė jų pavyzdžiu. Abu broliai akimirka stabtelėjo, kad paleistų sargybinius, o tada kalavijais užtvėrė jiems kelią į krantinę.

Antonija akimirka stabtelėjo, galbūt norėdama nužiūrėti kelią ant stogų. Pamačiusi jį, ji mostelėjo Johannesui ranka ir be didesnio vargo užtempė jį ant stogų. Arbaeto sviedinys įsirėžė į lango varčios medieną netoli jos galvos, tada jie vėl atsидūrė ant stogų, nuo kurių atsivėrė vaizdas į visą miestą ir ugnį.

Antonija akimirka pravėrė burną. Jis buvo didelis, daug didesnis, nei ji manė, - ir plito dar toliau. Johanesas pažadino ją iš minčių, nes peršoko per alėją ir nužingsniavo toliau žemyn ugnies link.

Tomas vis dar stovėjo ant krantinės ir neramiai žvelgė į krantą. Hainaras dabar buvo laive, Jakobas mieguistai stovėjo šalia seno jūreivio ir stebėjo mūšį, šiek tiek pavydėdamas seseriai, kad jai pavyko slapta tapti tokia gera lankininke. Abiejų jaunuolių daiktai jau buvo nugabenti į laivą, o Jakobas svarstė, ar jam taip pat reikėtų pasiimti savo daiktus - tam atvejui, jei gaisras persimestų į plieno kiemą.

„Jei ugnis ir toliau taip plis, teks anksti išplaukti, - sumurmėjo Tomas, - sunku tik su puse įgulos. O jie juda tiesiai į gaisrą“.

„Valentinas vėl nepasirodė, ar ne?“ - paklausė Jakobas. Tomas papurtė galvą; susidarė įspūdis, kad jaunasis pirklys atrodė gerokai sutrikęs.

„Jei per dešimt minučių nepasirodys, nueisiu pažiūrėti, - sumurmėjo senasis jūreivis, - negalime leisti, kad čia aukotųsi jauniausieji.“

Kelios miglos sruogos pakibo virš upės ir susimaišė su dūmais toliau. Atrodė, kad Temzė labai stengiasi pradėti rytą kaip niekad ramiai, bet paviršiuje jau atsispindėjo ugnis - pernelyg ryški šviesa nakčiai ir žvarbi šviesa.

„Johanesas!“ - sušuko Antonija per sargybinių riksmą prieš paleisdama dar vieną strėlę, - “Sustok čia! Jie vėl bėga!“

Johanesas sustojo ir atsisuko į ją ugnies šviesoje. Arnoldas ir Fabianas, likę alėjoje, liko vieni su sargybiniais. Fabianas šiek tiek šlubavo, bet Arnoldas jį palaikė ir nuvedė atgal į krantinę.

Ugnis lėtai žėrėjo prie krantinės, šiek tiek toliau nuo krantinės. Antonija sustojo ir apsikeitė susirūpinusiu žvilgsniu su Johanesu.

„Manau, kad turime paskubėti, nes kitaip nesuspėsime, - pasakė ji nervingai žvilgtelėjusi į viršų, - kodėl iš visų dienų būtent šiandien turi būti sausa?“

Tą pačią akimirka upės pakrantėje tarp jų ir krantinės kažkas sprogo. Degė namas, stovėjęs pakeliui atgal į laivą. Antonija ir Johanesas su siaubu žvelgė vienas į kitą, paskui, tarsi apimti transo, pažvelgė į aplink degančius namus, kurie oranžine spalva nušvietė dangų. Naktis buvo giedra, be rūko - tačiau ugnis sukūrė pakankamai miglos.

Valentinas aklai klupo per dūmus, stengdamasis negiliai kvėpuoti ir kartu nekreipti dėmesio į karštį, kuris smogė jam iš visų pusių tarsi nematomi kumščiai. Jis nebežinojo, kur yra. Viskas atrodė taip pat, žarijos ant sienų ir juoduma ore, dūmų ir ugnies labirintas.

Jis turėjo kelis kartus apeiti ratą, kol pargriuvo ant kelių, kosėdamas. Aplink jį traškėjo ir spragsėjo, ne per toliausiai jis išgirdo ugnies fronto ūžesį ir kažkokį balsą, kuris kažką šaukė. Tai buvo jo vardas. Neryškiai bandė susikaupti, bet vėl išgirdo.

Jis atsargiai pakilo nuo degančios žemės ir pabandė pažiūrėti, ar dar gali eiti. Kojos drebėjo, bet jos vis dar jį nešė. Jis nekreipė dėmesio į karštį ir akinančią šviesą ir tiesiog bėgo ta kryptimi, iš kurios girdėjo balsą.

Po kurio laiko jam vėl pavyko rasti savo tempą. Jis nebegalėjo aiškiai sudėlioti savo minčių - kaip tik tada, kai buvo pripratęs jomis pasitikėti, - bet galiausiai suklupo aikštėje, kur stovėjo sudegęs griuvėsių pastatas, kurio liekanos vis dar dūlėjo.

Dvi rankos suėmė jį už pečių iš nugaros.

„Štai kur tu liksi, niekam tikęs!“ Tomas sušuko, atsisukęs į jį, „Tu jau pusvalandį vėluoji!“

Valentinas tik atsiduso. Jie vis dar stovėjo viduryje ugnies ir jis visiškai prarado orientaciją.

„Daugiau jokių juokų, - sumurmėjo Tomas ir pastūmė jį į priekį, - tuoj pasidarys dar karščiau, turime praeiti pro tą namą. Ten jau niekas nebedega, bet jis vis dar žėri. Už jo yra atvira alėja žemyn prie vandens. Dabar judėk.“

Kažkuri Valentino proto dalis svarstė, kodėl Tomas ieško jo viduryje gaisro, likusioji susitelkė į jo nurodymų vykdymą. Oras mažoje aikštelėje buvo skaidresnis nei anksčiau, ir tai padėjo jam vėl mąstyti. Jis linktelėjo galva ir žengė kelis žingsnius į priekį. Iš namo atšokusi karščio banga privertė jį stabtelėti. Jis suabejojo.

„Bėk toliau!“ - sušuko Tomas ir Valentinas nesipriešindamas įvykdė įsakymą. Kažkas jame labiau bijojo Tomo nei ugnies. Jis užsimerkė ir pajuto kelią per žėrinčios medienos ir juodų šešėlių mišinį, kuris buvo ne toks karštas kaip kiti.

Už jo kažkas trakstelėjo. Jis atsisuko ir pamatė, kad Tomas stumia siją tarp savęs ir lubų, kurios grėsmingai griuvo.

„Eik toliau!“ - sušuko senasis jūreivis, - „Aš prižiūrėsiu, kad kelias būtų laisvas!“ Viršutiniuose aukštuose kažkas griuvo, bet Tomas praleido gyvenimą jūroje ne tam, kad dėl to griūtų. Valentinas suklupo paskutinius kelis žingsnius ir pro dvi apdegusias sijas išbėgo į alėją, kurioje pasklido maloni vėsa. Jis suklupo prie sienos ir vos nenu griuvo į ją, tada susitvardė ir atsisuko į sudegusį namą.

„Toma!“ - šūktelėjo jis, - „Ar eini?“

Jis žvilgtelėjo tarp lentų, nors nuo karščio jam skaudėjo veidą. Visas jo kūnas jautėsi taip, tarsi jį graužtų.

Tomas sunkiai palaikė siją ir lėtai stūmėsi alėjos link. Sija spaudė jį viso namo svoriu.

„Bėk už jos!“ - sušuko jis. Tada namas sugriuvo.

Atrodė, kad prieš Valentino akis viskas vyko beveik sulėtintai. Pirmiausia lūžo kelios pagrindinės viršutinio aukšto sijos. Jos su savimi pasiėmė vertikalias sijas, o kai kurios iš jų pramušė viršutinio aukšto lentas. Tada akmeninės sienos nuo spaudimo pasidavė ir lėtai griuvo paskui jas.

Paskutinės lūžo pirmojo aukšto lubų sijos. Tada viskas virto dūlančia krūva, iš kurios į dangų kaip ugniakurai kilo dulkės, kibirkštys ir pelenų gabalėliai. Susidariusios nuolaužos toliau degė lyg niekur nieko, beveik patenkintos.

Valentinas nesugebėjo išleisti nė garso, išskyrus švelnų atodūsj. Akimirka jis tiesiog stovėjo drebėdamas ir negalėdamas pajudėti, tada apsisuko ir, skaudančiais padais, nubėgo kelis paskutinius alėjos metrus link šešėlio, nušokusio nuo namo sienos.

„Valentinai? - nustebusi sušuko Antonija, - ką tu čia veiki? Ką - nesvarbu, dabar turime iš čia dingti. Johanesas?“

Johanesas išėjo iš šoninės alėjos ir žiūrėjo į jį taip pat nustebęs.

„Štai ir tu!“ - tarė jis, - „Tu tikrai daug vargo įdėjai, bet manau, kad ir prašalaičiai pasistengė. Visos jos - aklavietės“.

Antonija palaikė Valentiną, kuris akivaizdžiai negalėjo tinkamai vaikščioti ir buvo įstrigęs tarsi paralyžiuotas. Jis jautėsi taip, tarsi jo mintys būtų sudegusios. Viskas vyko tarsi sapne.

„Tuomet teks vėl bandyti lipti stogais“, - kukliai tarė Antonija. Johanesas linktelėjo galva ir mostelėjo jiems į alėją, Antonija patraukė Valentinui iš paskos.

Alėja baigėsi prie mūrinio namo su daugybe langų, tačiau atrodė, kad jis apleistas, tikriausiai dėl gaisro. Johannesas sumaniai užlipo per langų rėmus, Antonija pastūmė Valentiną priešais save, ir jis užlipo ant stogo tiksliai nežinodamas, ką daro, karštis vis dar skverbėsi į kiekvieną kūno porą.

Antonija paskutinė pasiekė stogą. Ją ištraukė Johannesas, kuris taip pat pakėlė Valentiną. Abu jie stovėjo prie stogo krašto, o Valentiną liko stovėti ant visų kelių.

Prieš juos gulėjo Temzė. Už jų miestas švytėjo lyg karščio ir liepsnų jūra, jie buvo prie pat tarpuvartės namų eilės, kuri liko nepaliesta, juoda juosta viduryje chaoso. Upė buvo pradėjusi formuoti rytinį rūką, šliaužiantį per miestą kaip baltos gyvatės. Vanduo buvo pilnas valčių - žmonės semdavo iš upės vandenį ir ilgomis eilėmis plukdydavo jį alėjomis. Keli lašai nukrito Antonijai ant nosies ir šiek tiek atvėsino jos kūną.

„Manau, kad mums reikia šokti, - pasakė Antonija, kai Valentiną pagaliau atsistojo šalia Johaneso ir lietus ėmė pliaupti.

Johanesas linktelėjo galva, Valentiną be jokių komentarų sugriebė Johannesą už rankos, o Antonija laikėsi už Johaneso rankos, tada jiedu atsimušė nuo stogo krašto. Antonija jautė laisvo kritimo vėją ant odos ir kiekvienoje kūno vietoje, o Johaneso ranka laikėsi įsikibusi jos. Ji stipriau ją suspaudė ir užmerkė akis. Trumpą akimirką ji pajuto, kad yra visiškai laisva, kad gali amžinai skristi per šį vėją, tada pajuto smūgį į vandenį ir juos užgriuvusias bangas.

Antonija iškilo į paviršių kosėdama. Ji kelis kartus užsimerkė ir apstulbusi apsidairė. Nuo smūgio ji neteko Johaneso rankos. Jį aptiko kiek vėliau, įsikibusi į medinę lentą kartu su Valentinu.

„Kur mes dabar einame?“ Valentiną kasėsi ir bandė užleisti Antonijai vietą ant lentos. Ji susilaikė nuo atsakymo ir nusibraukė nuo veido šlapias sruogas.

Vandens paviršių apgaubė rūkas, o lietus švelniai krito į bangas. Vanduo buvo šaltas ir drėgnas, raminantis karštį ir skausmą. Prie jos priartėjo šešėlis, didelis ir tamsus, panašus į laivo korpusą. Kitą akimirką ant jų nukrito sunki virvė, pliaukštelėdama per vandens paviršių šalia jų.

„O dabar tvirtai laikykitės, sausumos grobuonys!“ - pasigirdo virš jų pažįstamas balsas. Johannesas griebė prie virvės galo pririštą kilpą ir pabandė sugriebti Antoniją, bet ji jau traukėsi į viršų. Valentiną greitai sugriebė Johannesas, ir virvė lėtai, bet užtikrintai iškėlė juos iš vandens.

Trys jauni jūreiviai nusileido lašantys ir kosčiojantys prie Hejnaro kojų, kuris apžiūrėjo juos vieną po kito ir galiausiai pastebėjo Valentiną.

„Kur Tomas?“ - paklausė jis. Valentiną palenkė galvą.

„Jis miręs“, - tyliai pasakė jis, kramtydamas apatinę lūpą. Heinaras akimirką stabtelėjo, tada jo akys vėl pakrypo aukštyn ir jis susimąstęs žvelgė į švytintį miestą.

„Ką gi, dabar bent jau mano skola gražinta“, - sumurmėjo jis sau ir atsitraukė nuo kitų, žengė į laivadirbių pilį, kur sustojo prie turėklų.

Džeikobas ištraukė Antoniją ant kojų ir apkabino. Paulius atsiklaupė šalia jos ir ėmė tvarstyti Valentino nudegimus, o Johannesas bejėgiškai stovėjo šalia. Fabianas sėdėjo ant turėklų ir žvelgė į dangų. Kiti jūreiviai manevravo laivą iš miesto. Kažkur ant vandens kažkas kažką sušuko. Atrodė, kad ugnis vėl pamažu nurimo, lietus ir miesto sargybiniai darė savo darbą. Lašai krito ant įgulos narių veidų ir vėsino juos, ramindami ugnį, kuri buvo apėmusi ir juos.

Fabianas vienu metu paguodžiančia ranka apkabino Valentino pečius, o Antonija su broliu ir savo draugu stovėjo prie turėklų ir žvelgė į miestą, kuris lėtai slinko pro juos.

„Mums pavyko, - apstulbęs tarė Johannesas, šluostydamasis nuo veido pelenus. Antonija linktelėjo galva.

„Tikriausiai nepavyks nuvažiuoti iki pat Liubeko, tiesa?“ - paklausė Jakobas. Antonija papurtė galvą.

„Ne, - pasakė ji, - pradėjau bėgti, paskui turiu baigti. Toliau keliausiu aplink. Galbūt kur nors gausiu savo laivą, tada galėsiu visur gydyti žmones ir prireikus vėl greitai pabėgti. Tu vis dar turi tą knygą, ar ne?“

Džeikobas linktelėjo galva ir iš savo rūbų išsitraukė ryšulėlį. „Taip, štai ji, - jis norėjo pasišalinti, bet prieš išeidamas akimirką sustojo. „Aš viską apgalvojau, - tarė jis, - ir žinau, ką dabar darysiu. Baigsiu mokymus, kai baigsis ši kelionė, bet po to pasisamdysiu ūkvedį ir keliausiu pats. Galbūt retkarčiais pasimatysime jūroje“.

Antonija nusišypsojo, paskui kurį laiką tylėjo, stovėdama kartu su Johanesu prie turėklų. Ji žiūrėjo į du sužeistus vyrus ir nenuleido akių nuo likusių įgulos narių. Jų buvo mažiau nei kelionėje pirmyn, bet pakankamai, kad atplauktų plūduras. Valentinas lėtai prikulniavo prie turėklų ir pasilenkė šalia jos.

„Nemaniau, kad Tomas mane mėgsta, - liūdnai tarė jis. Jakobas uždėjo jam ranką ant peties, bet tylėjo.

„Kaip manai, ar jie ir toliau mus seks?“ - tyliai paklausė Antonija. Džeikobas išvargęs gūžtelėjo pečiais ir pasitaisė lanką.

„Nemanau, kad kas nors suprato, kuris laivas mus paėmė į savo laivą toje sumaištyje, kurią visi sukėlėme,“ - pasakė jis.

„Ir rytoj tikrai grįšime į atvirą jūrą“, - pridūrė Johanesas. Jis atsikvėpė ir suskaičiavo strėles Antonijos timpoje. „Dieve mano, - išgirdo jį murmant, - naujų strėlių tikrai labai reikia“.

Antonija tik nusišypsojo ir pažvelgė į dūmų debesies likučius, kurie virš miesto virto pažįstama forma.

„Pažiūrėsime, kur tai nuves, - reikšmingai tarė ji, - bet Džeikobas buvo teisus. Laivai yra geriausias būdas būti laisvam. Ir mūsų neužklups jokia pasaulio ugnis“.

Džonas linktelėjo galva ir pažvelgė į miesto sieną, kuri juos aplenkė, kol miestas pamažu išnyko rūke.

„Teisingai, - tyliai tarė jis ir pritūpė šalia jos taip, kad jo ranka vos palietė jos ranką. Kartu jie stebėjo, kaip pilkas miestas dingsta rūke, atsisveikindamas su jais, kol išnyko vandens migloje.

Epilogas

Pilkas miestas. Miestas, per kurį teka vanduo, besidriekiantis toli per kraštovaizdį. Jame atsispindi liepsnos ir virš jo tvyranti tamsa. Tarp namų liepsnoja ugnis, o dūmai apgaubia mane kaip juodas apsiaustas.

Ugnis liepsnoja ne tik čia. Jaučiu, kaip ji dega tūkstančiuose širdžių. Aš esu tūkstančiuose kūnų, tūkstančiuose vietų. Pastaruoju metu mano dvasia išaugo. Laivai mane nunešė toli.

Nežinau, kaip aš egzistuoju. Tai ne pirmas kartas, kai ten esu, ir ne paskutinis. Bet šis kartas baigėsi. Ugnis yra ženklas man išvykti. Šį kartą ji nesuvalgė nė vieno, kuris galėtų man pakenkti. Ji užgesinta, sutramdyta, ir aš išnykstu kartu su ja.

Neturiu jokių jausmų. Neturiu nei sielos, nei dvasios, nei kūno. Bet turiu minčių - ir šios mintys toliau rašo istoriją.

Plekšnių laivas ir jo palydovas tęsia kelionę per laukinę, plačią jūrą. Rudos rankos varto knygos puslapius. Įrišta raudona oda, raudona kaip kraujas, raudona kaip ugnis. Mergaitė rašo, o aš rašau kartu. Istoriją, kurią galbūt kas nors kada nors perskaitys. Tolimoje ateityje. Istoriją apie mergaitę, kuri sutramdė ugnį.

Pamažu mano jėgos dingsta iš paskutinių namų ir alėjų. Paskutinėmis akimirkomis plūduriuoju virš pasaulio, nieko neatspindėdama. Vanduo teka, o žmonės eina savo reikalais manęs nematydami. Visas pasaulis juda. Bokštai ir laivų stiebai išdidžiai kyla į dangų, nekreipdami dėmesio į plūduriuojantį laivą. Keliauti niekur negali būti lengviau.

Tai paskutinė mintis, kuri pasiekia raudonąją knygą. Ugnis užgęsta, ir istorija išnyksta, kaip visada išnyksta laivai. Bet žmonėms geriau saugotis. Nes žarijos vis dar dega ir tik laiko klausimas, kada vėjas jas vėl įžiebs.

Aš dar sugrįšiu.

Epilogas

...ar ne? Niekas nežino, nes maras nenuspėjamas ir bet kada gali smogti vėl, smarkiau nei bet kada anksčiau. Štai kodėl svarbu, kad medicina nebūtų slopinama. Jei mokslui bus nustatyti apribojimai, negalėsime vystytis toliau. Jei tęsime tyrimus, galbūt net rasime vaistą nuo Juodosios mirties! Tačiau šios baisios raganų medžioklės daugiausia pražudo nekaltas moteris, kurios būtų buvusios naudingos mokslui, pavyzdžiui, mano vargšę močiutę.

-Antonija